

Loveswept

Linda Cajio

O capcană
perfectă

Capitolul 1

– Uuuu! Lovește-l pe ratatul ăsta! Elaine Simpson își duse repede mîna la gură și se așeză la loc pe scaun, îngrozită de propria ei ieșire. Mulțimea de pe „Stadionul Veteranilor” urla dezlănțuită, iar echipa „Atlanta Braves” părăsea stadionul, învinsă de „Philadelphia Phillies”.

– Mamă! exclamă fiul ei, Anthony, încercînd să găsească o justificare, la cei treisprezece ani ai lui, pentru gestul incalificabil al mamei.

Fața i se înroșise, la gîndul că vreo persoană din cele de față ar putea comenta nefavorabil.

– Las-o în pace, dragule, îi ceru Cleo Bru-field. Femeia cea masivă de culoare îl bătu încet pe spate. Este primul joc din acest sezon și mama este pregătită și pentru cele ce vor urma.

Anthony se uită la Cleo. Dacă ea nu avea nimic de zis, era bine.

– Nu te-aș fi crezut capabilă de așa ceva, Elaine, îi spuse Mary Ososa, cu șirul de mătânii în mână, în timp ce se ruga pentru jucătorul la bătaie, care era acum față în față cu Schilling.

Mary era mai pedantă și înțepată, iar Cleo mai obraznică, deși acum amîndouă se uitau uimite la Elaine.

– Era și timpul să auzim vorbele astea de la ea, Mary, spuse Jean Keenan, rîzînd. Avem deja doi ani de cînd sîntem în „Clubul vădu-velor” și înainte de a ni se alătura ea, nu pier-dea nici un joc.

– N-o să mai ascult știrile sportive de dimi-neată, la radio, murmură Elaine, foindu-se pe scaun.

Nu-și putea încă închipui că putuse să vor-bească și să strige ca nevestele de pescari. Era

O capcană perfectă

profesoară și avea pretenții de la ea și de la cei din jur.

Dar juca echipa ei preferată. Jucau cei de la „Phillies” care erau inegalabili. Ei erau cei care trebuiau să câștige meciul de deschidere al campionatului.

Cei doi bărbați care stăteau în fața ei se întoarseră spre ea, la ieșirea ei atât de expansivă, și încă o mai priveau.

Arătau ca doi oameni de afaceri care dădeau impresia că asistă la joc pentru că fuseseră delegați de compania la care lucrau. De abia se uitau la meci. Nu țineau cu nici una din echipe. Nu aclamaseră nici un jucător.

Probabil că vor pleca înainte de terminarea meciului, pentru a evita aglomerația. Ba, chiar mai rău, avînd abonamente pentru locurile lor, probabil că făcuseră ca mulți dintre fani să se mute la nivelele mai înalte ale stadionului, păstrînd pentru ei nivelele 100, 200 și 300.

Elaine simți că a avut oarecare noroc că ea și ai ei au reușit să obțină locuri la nivelul rîndului 300, an de an, cînd și-au reînnoit abonamentele. Unul dintre acei bărbați, avînd părul strîns într-o coadă la spate, un ten bronzat și un cer-

cel într-una din urechi, se uită la ea, de parcă l-ar fi înjurat.

Probabil o considera una dintre fanii care nu au nici un fel de maniere, în general. Celălalt, care avea un costum destul de scump, dar o tunsoare sportivă, părea mai puțin afectat decît companionul lui.

Era ceva mai în vîrstă, avea în jur de patruzeci de ani – aprecie ea. Fața îi era foarte expresivă, iar ridurile care începuseră să se contureze i-o marcau și mai mult. Avea părul negru, dar, pe alocuri, începuseră să se vadă primele fire albe, pe care le dobîndise probabil mai devreme decît ar fi fost normal.

Elaine îl remarcase de cînd venise și se așezase în fața ei. La începutul meciului, ea se surprinsese în cîteva rînduri aruncîndu-i priviri, studiindu-i profilul, dorindu-și să-l poată vedea și din față.

Acum i se îndeplini dorința. Omul se uita la ea și inima ei începu să bată rapid, iar mintea nu-i mai raționa corect.

Simțea o senzație ciudat de plăcută, a cărei intensitate o sperie, dar era ceva ce nu mai simțise de mult și n-ar fi vrut să renunțe.

El o fixă cu privirea. Avea ochii de un căprui ciudat, ca ai unui faun, se gândi ea. Nu se vedea nici o urmă de blîndețe în privirea lui. Erau ochii unui om dur... cu tendințe spre speculație... dar nu-și putea lua ochii de la el.

Elaine fu cuprinsă de panică, de parcă s-ar fi aflat pe marginea unei stînci. Zgomotul pe care îl făcea lumea în jurul ei ajunsese aproape de șoaptă acum, apoi lumea păru că se întunecă și se închide în jurul ei și al bărbatului.

El își lăsă privirea tot mai jos, apoi o ridică din nou remarcîndu-i șapca roșie de fan al echipei „Phillies“, cu coada care-i atîrna pe spate, tricoul cu glugă, blugii și pantofii de tenis. El nu-i putea vedea corpul, așa cum stătea ea în scaunul de plastic.

Dar îi simțea privirea pe fiecare centimentru pătrat de piele. Era o văduvă de treizeci și șapte de ani, cu un fiu la vîrsta adolescenței, și nu-și mai putea aminti de cînd nu se mai uitase vreun bărbat la ea, în felul acesta.

Ar fi trebuit să se simtă flatată, dar, în realitate, era ca un iepure speriat, prins în ghearele unui vultur. Și-ar fi dorit să fie îmbrăcată într-o rochie decoltată. I se întîmpla foarte rar să fie

remarcată de vreun bărbat, și-ar fi vrut să arate mai bine.

– Mamă! Mamă!

Omul își întoarse privirea, întrerupînd în felul acesta legătura lor vizuală. Elaine clipi repede. Respiră adînc, încercînd să-și recîştige echilibrul. Lumea reveni la normal.

Luminile ce se aprinseră pe „Stadionul veteranilor” îi luminară dintr-o dată pe jucători, creînd o atmosferă plăcută. Uralele din public încetară, lăsînd să domine mirosul de floricele de porumb și de băuturi răcoritoare. Dar, deodată, lumea se ridică în picioare, strigînd din răsuperi.

Curt marcase un alt gol.

Ea își privi fiul, care se bucura și o îmbrățișa pe Cleo. Cu mama lui, n-ar fi făcut așa ceva. Dar cu Cleo, era ceva diferit.

– la uitați-vă ce băiat am, se mîndri Cleo.

– Dacă Lenny Dykstra era băiatul tău, ce mai poveste am fi auzit, îi răspunse Jean, chicotind. Ea era înaltă și uscățivă, în timp ce Cleo era scundă și plinuță.

– N-aș fi putut să-i fiu mamă! zise Cleo, rîzînd din tot sufletul. Lenny este un tip cu o in-

fluență sexuală nemaipomenită. Ori de câte ori îl văd jucînd, mă potentează extraordinar. Își puse apoi palmele pe urechile lui Anthony. Acoperă-ți urechile, băiete, nu ești pregătit încă pentru asta. Dar, dacă Luther al meu ar mai fi în viață, i-aș spune: Pregătește-te, Luther, este seara ta norocoasă!

Cele trei văduve începură să rîdă. Anthony schiță și el un zîmbet.

Elaine, care s-ar fi amuzat de o asemenea glumă, se înroși cumplit din cauza bărbatului din fața ei.

— Taci și urmărește jocul, Jean, zise Cleo. Lenny o să recupereze handicapul pe care îl avem, chiar acum.

— N-ar fi tocmai rău, murmură Mary, mișcînd mătaniile cu o viteză record. Dacă nu se întîmplă nimic în următoarele minunte, ceilalți or să cîștige.

Era straniu modul cum se împrietenise ea cu aceste femei, care se apropiau de șaizeci de ani, se gîndi Elaine.

Se întîlniseră cu mulți ani în urmă, tot pe acest stadion, cînd Anthony era mai mic. Pe vremea aceea, n-o prea interesa meciul, venise

pentru soțul ei. Așa se împrieteniseră cu vecinii. Soțul lui Mary era grav bolnav, de aceea Elaine nu l-a cunoscut.

Și a murit la câteva zile după meciul ăla. Soțul lui Jean a murit de atac de cord, în anul următor, și după alți patru ani, a murit și soțul lui Cleo.

Ultimul, a murit soțul ei; nimeni nu s-ar fi așteptat să piară atât de curînd. Se întîmplase cu un an și jumătate în urmă. Joe ieșise să cumpere pîine și lapte și fusese călcat de o mașină, pe strada 70.

Ea rămăsese cu o casă, pentru care plătea rate prea mari, cu un fiu și cu o asigurare prea mică.

Cele trei femei au ajutat-o mult atunci și ea se simțise de parcă ar fi avut trei mame în plus. Cleo, Jean și Mary n-au renunțat la abonamentele de baseball, pentru că erau pasionate de acest sport.

Elaine continuase să se ducă la meciuri pentru Anthony, la început, deoarece băiatul voia să vadă bărbați, care să-i arate ce poate face un bărbat, care să-l învețe ce se poate obține prin muncă grea.

O capcană perfectă

O echipă de baseball părea ceva foarte atrăgător. A fost nevoită să învețe regulile jocului, de dragul fiului ei, pentru ca, mai apoi, să devină pasionată.

Jean a spus că sînt „Culbul văduvelor” și Elaine a devenit șoferul lor. În această primăvară, cu deschiderea campionatului de la „Stadionul veteranilor”, ea se simți și mai atrasă de baseball.

Era primăvară și americanii știau să aprecieze baseball-ul. Această trăire îi trezi ceva special în suflet și, pentru moment, i se păru minunat.

Probabil că era efectul jocului, nu al bărbatului de lîngă ea. Spre dezamăgirea ei totală, Cleo se aplecă spre cei doi bărbați din fața lor și-i bătă ușor pe umăr.

– Băieți, dacă scăpați faza asta, ați pierdut meciul.

– Dar ăsta a fost deja penalizat de două ori! îi răspunse cel mai tînăr. Cleo îl descurajă:

– Asta face parte din spectacolul pe care îl oferă el de fiecare dată. O să-l facă pe adversar să arunce de zece ori, ca să-l ajungă. O să-i obosească bine și apoi scapă mai ușor de ei.

– Aici se încheie lecția zilei, oferită de Cleo a noastră, spuse Mary.

– Să sperăm, adăugă Jean.

Elaine se ruga la salvarea divină, pentru că nu mai vedea nici o altă salvare, toate trei erau în formă deosebită.

Tînărul se strîmbă. Cel mai în vîrstă dădu doar din cap. Elaine rezistă tentației de a arunca apa minerală în capul lor. Cleo încerca de fapt să fie prietenoasă cu ei – chiar dacă unul era atît de sexy.

Tensiunea de pe stadion crescuse tot mai mult cînd Lenny Dykstra ajunsese la scorul anticipat de Cleo, trei mingi și două lovituri. Lumea se entuziasma tot mai tare. Elaine uită de bărbatul care stătea în fața ei.

Uită de tot, își uită și numele și ocupația, participarea la meci solicitînd-o la maximum. Își strînse tot mai tare cutia cu apă tonică, nemaiținînd seama de conținutul care se putea vărsa oricînd, și o apucă pe Jean de mîină, așteptîndu-se ca inima să-i sară din piept după ultimele evoluții ale meciului.

Se simțea ca o exaltată. Era tot mai sigură.

Înțelese deodată nevoia lui Cleo de a-l avea

pe Luther aproape, pentru că și propriul ei corp era plin de așteptare, cu sîngele alergîndu-i nebun prin vene. Era disperată dorindu-și ca ceva s-o detensioneze.. ceva, cineva...

Își coborî din nou privirea asupra bărbatului din fața ei. Spre surprinderea ei, se întoarse și el în același timp spre ea, de parcă ar fi fost chemat de corpul ei.

Dacă prima lui privire o ametise, cea de acum o catapultă în înălțimi, întreg corpul ei răspunzînd atracției fizice pe care o simțea față de acest bărbat. Nu-și putea lua privirea de la el, nu mai vedea nimic în afara lui.

În același timp, se auzi un strigăt puternic pe tot stadionul, mingea fiind lovită cu o forță nemaipomenită. Elaine își ridică la timp capul, pentru a vedea mingea albă zburînd, undeva, în spate...

Cel care aruncase în afara terenului alergă spre pista de avertizare... întinse brațul... sări direct la perete. Mingea nimeri chiar în terenul din dreapta al echipei „Phillies“.

Elaine începu să strige și sări în picioare, ridicîndu-și brațele în sus de bucurie. În timp ce sărea, fără să se mai controleze, putu să vadă

cum apa tonică din cutie se vărsa. Apa tonică s-a vărsat pe hainele bărbatului din fața ei. Omul sări în picioare.

– Dumnezeule, exclamă Elaine, scoțîndu-și în grabă șervețelele și ștergîndu-i părul și spațele. Simți cum i se înroșește fața și se întrebă dacă nu cumva și-a pierdut mințile la bătrînețe. Îmi pare rău. Îmi pare atît de rău, repeta ea întruna.

El încerca să-i dea mîinile la o parte, pentru că șervețelele se cam deterioraseră. Lumea din jur se amuza pe seama lor, cît și pe seama meciului.

Cele trei prietene ale ei rîdeau din toată inima. Chiar și fiul ei începuse să se amuze.

– Îmi pare rău, îi spuse ea bărbatului. Fața îi ardea. Mă simt groaznic. Merg cu dumneavoastră la toaletă să șterg ce a mai rămas.

– Nu trebuia să pui apă pe un asemenea costum italianesc, deșteapto, interveni bărbatul mai tînăr, dînd din mîini. Nu pot să cred că ești atît de ignorantă. Ar trebui să mărească prețul la bilete pentru ca să nu mai aibă acces oricine, pe aceste locuri.

– Fii atent cum vorbești! interveni Anthony,

facînd un pas în fața mamei sale, ca pentru a o proteja. Este mama mea și totul a fost numai un accident.

Ochii Elainei se umplură de lacrimi la cuvintele fiului ei. Se forță să și le oprească, pentru că ea știa că l-ar fi umilit și mai mult dacă ar fi continuat să plîngă.

— Are dreptate băiatul, interveni bărbatul cel mai în vîrstă. Apoi se întoarse spre Anthony: Îmi pare rău de cele spuse de Ed. Nu-ți mai face probleme.

Ed se uită la ei cu o privire care ar fi vrut să spună multe, dar se abținu.

— Graham... zise bărbatul ce fusese udat, apoi se opri, se întoarse spre Elaine și adăugă: Îmi pare rău.

Elaine nu spuse nimic, dar își dori să dispară undeva, dintr-o dată. Anthony căpătase și el, brusc, prin intervenția maturilor, un aer copilăresc.

— Îți mulțumesc, Anthony. Îl îmbrățișă recunoscătoare. Anthony era de înălțimea ei acum. Veni un supraveghetor atras de rumoarea din zona aceea și Graham îi explică ce s-a întîmplat, iar omul plecă și ceilalți își reluară locurile.

– Vă rog, îi spuse ea bărbatului. Aș vrea să vă duc eu costumul la curățătorie.

– Nu, nu este nevoie. Se așează pe locul lui, cu spatele la ea.

Ea nu-l putea învinui pentru acest gest. Cleo pufni, Jean făcu o figură cam ciudată. Mary scăpă mătăniile din mână.

Elaine respiră adânc și îl bătu din nou pe umăr. Bărbatul se întoarse și se uită la ea.

– Vă rog să-mi dați ocazia să repar ceea ce am făcut.

El dădu din cap și se întoarse. Elaine luă din buzunar o hîrtie de douăzeci de dolari și îl bătu din nou pe umăr. Omul se întoarse iarăși. Ea îi întinse banii.

– Vă rog să-i luați. Sper că acoperă cheltuielile.

Bărbatul cel tânăr pufni în rîs, ceea ce însemna că ceea ce oferise ea nu era nici pe departe suma necesară. Elaine se întrebă cam cît costă curățarea unui costum italianesc.

Oare mătasea italienească are proprietăți atît de speciale, încît nu poate fi curătată prin procedee normale?

– Mulțumesc pentru ofertă, dar pot să rezolv

problema și singur. Oricum, vă mulțumesc.

Ea se gîndi că vocea lui nu avea nimic neplăcut, nici o inflexiune din care să reiasă că mai este încă supărat. De fapt, vocea lui îi provocă o senzație destul de plăcută care, în mod sigur, nu se datora atmosferei din jurul lor.

– Nu, vă rog, insist să-i primiți.

– Doamnă, nu este necesar.

– Trebuie să-mi repar greșeala. Dar nu i se părea normal să-i introducă în buzunar banii cu forța, nu știa cum să procedeze. Apoi îi veni o idee. Își puse banii înapoi în buzunar și-i spuse:

– Am o prietenă care se ocupă de o curățătorie în Malvern. Uitați adresa ei. Scoase cartea de vizită a prietenei ei, luă un pix de la Jean și scrisese ceva pe spatele cărții de vizită, înainte de a i-o întinde. Nancy îmi este foarte obligată și va fi bucuroasă să se ocupe de costumul dumneavoastră. O voi suna mîine dimineață să-i spun despre ce este vorba. Adresa și numărul ei de telefon sînt pe cartea de vizită și am trecut și adresa mea, în caz că veți avea probleme. Nu m-aș simți bine dacă aș ști că v-am creat asemenea probleme.

Omul se uită lung la ea. Elaine avu sentimentul îngrozitor că i-a mai crescut un cap. Acest om avea o privire foarte pătrunzătoare, se gândi ea.

Ca și Dracula. Și tot ca și Dracula, el era o sursă de senzualitate. Elaine o putea simți în jurul ei, de parcă omul ar fi dezbrăcat-o. De foarte mulți ani nu mai simțise așa ceva, în preajma unui bărbat.

Alte femei s-ar fi descurcat poate, dar ea, după paisprezece ani de căsătorie, își pierduse experiența de a flirta. Și totul era diferit la treizeci și șapte de ani, față de ceea ce fusese la douăzeci. Îi întinse cartea de vizită. El o luă.

Ea zîmbi ușurată.

– Nancy lucrează foarte bine. Nu veți avea nici un fel de probleme.

El se întoarse din nou cu spatele. Elaine se prăbuși în scaunul ei, simțindu-se atât de ușurată, de parcă ar fi ieșit din închisoare.

Rezistă tentației de a-și face vînt cu o batistă. Această zi de deschidere a campionatului e plină de surprize, își spuse ea, incapabilă de a mai urmări jocul.

Graham Reed urmărea jocul, dar se simțea

Îngrozitor. Apa tonică i se infiltrase sub jachetă, sub cămașă, și-i răcorise de-a binelea tot spatele. Aerui rece era și el un dezavantaj. Și mai rău, lichidul era și lipicios.

El, un baschetbalist convins, se afla la un joc de baseball, pe care-l considera un sport al celor neinițiați. Ed Tarsas îl împingea din partea stîngă și un alt străin din dreapta.

Și în spatele lui era o nebună frumoasă. Poate că „frumoasă” nu era cuvîntul corect. Era conștient de femeia din spatele lui încă de cînd se așezase pe scaun, dar nu se întorsese de prea multe ori s-o privească, pînă cînd nu auzise acel strigăt. Și de atunci, el nu se mai uitase la joc.

Purtă o șapcă, cu sigla echipei „Phillies”, lăsată pe frunte, și avea părul strîns la spate într-o coadă de cal, care îi amintea mai mult de o fetiță, decît de o femeie matură.

Ar fi vrut să-i pună mîna în părul negru care îi atîrna pe spate, să-l simtă. Avea cercei mari în urechi, care îi dădeau un aer ciudat, combinați cu șapca.

Pomeții obrazilor erau frumos conturați, pielea feței fiind netedă și puțin colorată de răcoa-

rea care se lăsase. Avea o gură frumoasă, cu buzele pline, pe care ar fi vrut să le sărute, să vadă dacă se potrivesc cu ale lui.

Era îmbrăcată cu o jachetă și pantaloni. El o aprecie ca avînd în jurul vîrstei de treizeci și cinci de ani, ceea ce însemna că era o femeie matură și cu experiență... și sexualitate latentă. Sexualitatea o putea vedea, o putea simți.

Puștiul care o însoțea îi semăna destul de bine, pentru a fi fiul ei. Deși nu avea nevoie ca cineva să-i achite costul curățătoriei pentru costumul pătat, el aprecie insistența ei de a rezolva problema.

Asta spunea multe despre ea, ca persoană. Și îi plăcu și felul în care băiatul îi luase apărarea. Ea îl anihilase pe el cum făcuse și cu Ed, așa că nu avea nevoie de apărători, dar gestul copilului însemna mult pentru ea și-i dădea aturi ca părinte.

Cu toate astea, era un copii. El nu prea se înțelegea bine cu copiii și de aceea evita femeile cu copii. În acest caz, nu avea importanță. Probabil era și măritată.

Simți frisoane de-a lungul spatelui. Își mai modifică poziția gulerului, încercînd în zadar să

Îndepărteze partea udă de spinarea lui. Gulerul ud devenea de nesuportat, așa că se ridică și se duse la toaletă.

Era o încăpere destul de curată și nimeni nu se miră când își scoase jacheta și cămașa și-și șterse părul și umerii cît putu de bine. Era destul de rece în încăpere și i se făcu pielea ca de găină. Se șterse bine cu hîrtia de la toaletă și își uscă părul și hainele la uscătorul de mîini, care era montat pe perete.

Petele deveneau tot mai pronunțate, pe măsură ce hainele i se uscau. Nebuna aia îl aranjase destul de bine.

– Scuzați-mă.

Bărbații care stăteau în fața pisuarilor începură să strige la femeia care se afla, probabil, undeva la intrare. Această femeie era nebună, altfel n-ar fi îndrăznit să intre în acest loc.

Era pe jumătate întoarsă, ca pentru a evita orice speculație care s-ar fi putut face pe seama ei; bărbații erau consternați că o femeie le-a încălcat dreptul de a fi singuri în acest loc. Graham se simți dintr-o dată foarte conștient de prezența ei.

Arăta mai bine stînd în picioare...

– Dacă uscați hainele, fără a spăla petele, nu se vor mai curăța prea ușor, îl avertiză ea.

El își regăsi vocea și rațiunea.

– Ai înnebunit? Asta este toaleta bărbaților! Bărbații din spatele lui îl susținură ca într-un cor antic, ceea ce păru să o convingă. Dispăru dincolo de peretele toaletei, dar bărbații din interior continuau să-l privească de parcă l-ar fi găsit vinovat de faptele ei.

– Îmi pare rău, continuă ea. Vocea îi era egală. Dar am fost îngrijorată când am văzut că încercai să-ți îndepărtezi gulerul de gât. M-am gândit că ar fi bine să vin să te ajut. Vrei să le iau să le spăl la toaleta femeilor?

– Nu, mulțumesc, spuse el, rapid, văzându-se stînd pe jumătate dezbrăcat la toaleta femeilor. Își înghesui și mai mult haina sub uscător.

– Haide, odată, usucă-te...

– Am uitat că mătasea udă se usucă atît de greu. O mai usuci o dată? N-ar trebui.

– N-am altă soluție, spuse el, gîndindu-se la ce-o fi zis ea cînd l-a văzut dezbrăcat pe jumătate.

Probabil că ar mai trebui să slăbească puțin și să facă exercițiile de gimnastică în mod regu-

lat. Avea ici și colo, pe piept, cîte un fir de păr alb...

– A, apropo, mă cheamă Elaine Sampson. Tu te numești Graham, așa e?

El răspunse automat:

– Da, Graham Reed.

– Frumos nume.

Se făcu tăcere. Graham nu avea ce spune, așa că îi mulțumi:

– Sper că n-o să-mi refuzi oferta, în special acum, cînd pata este uscată. Vei avea nevoie de o curățătorie bună. Eu sînt văduvă și am un fiu pe care l-ai văzut...

Vocea ei pieri ușor și el înțelese că trebuie să răspundă ceva.

– Da, l-am văzut.

– De cînd a murit tatăl lui, este de două ori mai important ca eu să-i ofer exemple bune. Ai copii?

Se întoarseră cîteva capete. Graham vorbi așa, ca pentru toată lumea:

– Ea mi-a vărsat apă tonică pe costum...

– Ce-ai spus?

– Nu, nu am copii și nici nu sînt căsătorit.

N-am putea amîna conversația pe mai tîrziu?

– Da, îi răspunse un tip din pisuar.

– A, sigur că da, dar fiul meu trebuie să fie convins prin propriul meu exemplu că este necesar să-și repare lucrurile pe care le strică.

– Doamnă, vă înțeleg și vă admir, zise Graham, încercînd să-și scuture jacheta pentru a grăbi procesul de uscare.

Aparatul se închise automat chiar în acel moment. Graham lovi butonul de pornire și apoi își dădu seama că ar fi mai nimerit dacă ar pune cămașa să se usuce peste jachetă.

Se întoarse și se mai gratulă încă o dată, în gînd, pentru că acceptase invitația lui Ed Tarsas la acest meci. El îl invitase pentru a-și expune planurile pe care și le făcea acesta în legătură cu campania de publicitate organizată pentru pizzeriile lui Graham.

Lanțul lui de pizzerii nu-și putea permite deocamdată toate aceste campanii la T.V., radio și tot ce voia să organizeze Ed în Delaware.

Graham avea numai douăzeci de pizzerii în Delaware, cele mai profitabile, dar nu credea că o asemenea campanie este necesară.

Acum, Graham nu-și dorea decît să scape de această femeie care stătea pe capul lui și

nu-l lăsa să-și usuce hainele, în pace. Dacă voia să vorbească, el putea să-i ofere locuri mai frumoase, mai intime...

– Deci, te vei duce să-ți cureți costumul?

– Dacă n-o să trebuiască să mă spînzur, mai întîi, murmură el.

– Ce-ai spus?

– Nimic! strigă el, întrebîndu-se dacă femeia asta îi putea citi gîndurile. Era puțin probabil. Auzi mișcare afară și vocea ridicată a unei femei. Acu ce mai făcea femeia asta ciudată?

– Ce faci acolo? îi strigă el, simțind că i s-a uscat cămașa.

– Așteaptă, te rog, o secundă. Am o problemă cu un băiețel... Apoi se adresă altcuiva: Nu-l cunosc pe acest domn care este înăuntru, dar i-am vărsat apă tonică pe costum și el a avut un comportament destul de frumos. Poate îl putem ruga să aibă grijă puțin de fiul dumneavoastră. Domnule Reed! Ridică vocea și mai mult. O să vină un băiețel înăuntru. Vreți să aveți puțin grijă de el?

Graham se uită la bustul lui gol, apoi la bărbații din jur, care-l priveau de parcă ar fi fost înghițitor de săbii. Se simțea ca într-un coșmar

care nu se mai termina. Trebuie să faci față, Reed, își zise.

– Bine, trimite-l înăuntru. Apăru un băiețel de vreo cinci-șase ani, care era prea mic pentru a intra singur la toaleta bărbaților și prea mare pentru a mai merge cu mama la cea a doamnelor. Graham nu putea învinui copilul. Îi zîmbi încurajator, spunîndu-i: Mamele sînt întotdeauna îngrijorate, dar nu prea ne înțeleg, așa este?

Băiatul nu-i răspunse și-și văzu de treabă. Graham oftă, constatînd iarăși că nu obține niciodată rezultate cînd încearcă să fie prietenos cu copiii. Este clar că nu se poate face plăcut copiilor. Nici el nu prea se simte în largul lui, înconjurat de copii. La unele ocazii, simțind porniri paterne și le-a înăbușit cît s-a putut de repede, știind că afacerile îi răpesc majoritatea timpului și că nu va putea fi un tată bun.

Băiatul se îndreptă spre ieșire și Graham strigă plin de grijă: Fiți atente, iese acum. Copilul se întoarce și scoase limba la Graham. Cîțiva bărbați începură să rîdă. Era o altă dovadă a faptului că nu putea fi acceptat ușor de către copii.

Își puse cămașa, neobservînd dacă mai are

pete sau nu, și încep să-și încheie nasturii. În cele din urmă, ieși din toaletă. Cu haina se descurca așa cum era. Era doar umedă.

Elaine îl mai aștepta încă la ieșire. Îi zîmbi și, deși mama și băiatul plecaseră, îi spuse:

– Mulțumesc. Ai reacționat frumos. Băiețelul a refuzat să meargă la toaleta doamnelor cu mama, așa că a trebuit să ne descurcăm.

– Nu cred că a acceptat nici compromisul, zise Graham, zîmbind. A scos limba la mine. Elaine dădu din cap.

– Așa fac toți copiii. Toaletele publice devin o problemă când ești o mamă singură cu un copil. Anthony era de aceeași vîrstă, cînd a început să insiste că este destul de mare pentru a folosi toaleta bărbaților. Cum te-ai descurcat cu cămașa și haina?

– S-au mai uscat.

– Îmi pare îngrozitor de rău de tot ce s-a întîmplat.

– Nu este cazul. De fapt, a fost o întreagă aventură.

Cînd ea îi întoarse zîmbetul, el simți nevoia de a o săruta. Ei îi pieri zîmbetul, pentru că sesiză imediat atracția pe care o simțea el.

– Ai probleme? îi spuse ea cu o voce scăzută.

– Nu, deloc, o asigură el, simțindu-se dintr-o dată periculos și impulsiv, două senzații pe care le mai experimentase.

– Se vede ceva pe fața ta. Ai ochii ca ai unei căprioare pe care am crescut-o când eram copil, în Pensilvania. Dar ai tăi...

– Ce e cu ochii mei? Trebuia să știe. Avea treizeci și șapte de ani și trebuia să știe.

– Sînt mai pătrunzători, termină ea.

Cred că femeia asta știe ce înseamnă pătrunzător, se gîndi el. Felul în care se uita la el îl făcea să-i tremure picioarele. Asta însemna pătrunzător.

Cineva dădu peste el, din greșeală, și atunci văzu că este oprit chiar în mijlocul drumului. Atracția fizică dispăru și el se simți imediat ca un școlar care vorbește pentru prima oară cu o fată.

– Eu trebuie să mă întorc, spuse Elaine.

El o aprobă.

– Și eu.

– O să mă duc să cumpăr niște clătite pentru a-mi acoperi urmele.

O capcană perfectă

Ea zîmbi și se apropie de un stand. O urmă intrigat.

– De ce trebuie să-ți acoperi urmele?

– Pentru că prietenele mele vor comenta îndelung plecarea mea. Fiul meu se consumă destul de mult din această cauză. Are treisprezece ani, este la o vîrstă ingrată.

– Da, ai dreptate.

Își cumpără clătitele și îi oferi și lui una, pentru că miroseau frumos și erau și gustoase.

– S-a zis cu colesterolul meu azi, se plînsese ea, înainte de a gusta din ele. El îi zîmbi și o aprobă.

– Cu toate astea, sînt bune.

– Sînt cele mai bune. Poate vrei să te duci la loc, înaintea mea. Altfel ele vor crede că te-am dăscălit pînă acum și mă vor necăji.

– Și fiul tău se va consuma destul de mult.

– Ei, și el mă consideră cam pisăloagă. De fapt, mă îngrijorez întotdeauna cînd nu este cazul. Te rog să te duci la prietena mea, să-ți cureți costumul. Este foarte pricepută și mă voi simți și eu mai liniștită.

– Bănuiesc că, dacă nu mă voi duce la ea, o să-mi pui și clătitele pe haină, așa că trebuie să

admit că o să mă duc. Cartea de vizită pe care o primise de la ea îl ardea. O simțea ca o meală permanentă.

Ea începu să rîdă. El nu-și mai amintea de cînd nu mai făcuse o femeie să rîdă. Îi plăcea rîsul ei. Îi plăcea și pisălogeala ei. Nu-și mai amintea de cînd nu-l mai pisălogise o femeie.

O lăasă în urmă, cu un zîmbet, și intră pe stadion. Începu să urce treptele pînă la locul lui. Echipa de femei de deasupra lui îl remarcă imediat și începură comentariile. Desigur, el nu știa cine sînt aceste trei femei mai în vîrstă și care este relația dintre ele și Elaine Sampson. Frumos nume, se gîndi el. Fiul ei se uită la el, apoi își readuse privirea pe teren. Se gîndi că ea dă un exemplu frumos copilului, care era bine educat. Se întrebă cum o fi arătat tatăl băiatului.

Se așeză aiături de Ed.

– Am pierdut ceva?

– Nu prea mult, dragule, veni o voce din spatele lui.

Cînd se întoarse, o văzu pe femeia de culoare care era în spatele lui și-i zîmbea. Se întoarse la timp, pentru a o vedea pe Elaine. Mîncă atît de inocent din clătite, încît arăta ca o șco-

lăriță. Și arăta al naibii de bine.

— A cumpărat clătite!

Din spatele lui se auziră exclamații de indignare, dar și îndemnuri ca ea să-și împartă clătitele. Graham se trezi zîmbind de unul singur. El mîncase deja una.

Deodată, auzi urale, și jumătate din stadion se ridică în picioare. Graham se ridică și el mai mult din curiozitate, decît din interes. Fusese o altă fază reușită de „Phillies”. Se putea spune că echipa oferea cel mai bun spectacol în seara asta de deschidere a campionatului. Se uită pentru a o vedea pe Elaine care ar fi trebuit să ajungă la locul ei. Dar, spre surpriza lui, ea mai stătea încă în mijlocul stadionului, lîngă un alt bărbat, făcînd niște mișcări de dans.

Își mișca șoldurile dintr-o parte în alta, își ridica degetul arătător deasupra capului, aducîndu-l în diagonală la nivelul corpului, și îl ridica din nou, în contratimp cu mișcarea șoldurilor. Făcea totul cu multă imaginație, iar el lega toate mișcărilor ei de cele ale unor corpuri la orizontală. Lumea din jurul lui începuse să facă aceleași mișcări ca Elaine.

Ea se deosebea de toate mamele pe care le

văzuse el pînă acum. Reușise să ridice o masă întreagă de oameni angrenînd-o în ritualul ei, și nu scăpase nici o clătită pe jos, în tot acest timp. El o plăcu și pentru asta.

Elaine știu cînd Graham Reed și compani-
onul lui părăsiră stadionul, înaintea celei de a
opta rundă. Simți ceva asemănător cu prăbu-
șirea unui perete imens în jurul ei. Nu știa de ce
este atît de dezamăgită de plecarea lui, înainte
de sfîrșitul meciului. De asemenea, nu-și pu-
tea explica de ce insistase atît de mult ca el
să-i accepte oferta. Tot ce știa era că Anthony
trebuia învățat să-și corecteze greșelile și să-i
trateze cu respect pe cei din jur, dar poate că
de astă dată ea împinsese lucrurile prea de-
parte.

Graham Reed era un tip periculos pentru ea.
Era prea sofisticat, prea controlat. Chiar și în
interiorul toaletei era controlat, nelăsînd să-i
scape nimic, care să nu-i fie sub control. Dar,
după aceea, cînd stătuseră de vorbă....

Ea nu era pregătită să se mai gîndească în
mod serios la vreun bărbat. Dacă chibzuia bine,
nu era nici unui care să-i ridice probleme seri-
oase. Bill Voss, care preda la clasele a opta

matematica, era burlac și arăta destul de bine, dar nu simțea nici un fel de atracție față de el. Acest Graham Reed o putea încânta fără a face nici un efort. Dar acest tip de bărbat nu inspiră unei femei sentimentul de statornicie. Elaine își spuse că era mai bine să continue așa cum era ea, de obicei, fără să acorde vreo atenție deosebită nici unui bărbat.

– Lovește, numărul trei, strigă Cleo. Fanii se ridicară în picioare și începură să scandeze la încheierea celei de a noua acțiuni. Cei de la „Phillies” câștigaseră. Atenția Elainei reveni acolo unde era necesară. Se ridică și începu să aplaude împreună cu restul membrilor de la „Clubul văduvelor”.

Capitolul 2

– Anthony! Ai uitat să-ți iei lenjeria, strigă Elaine, arătînd spre un pachet de cămăși și pantaioni călcați cu grijă.

– O, mamă!

– Fără nici un „o, mamă”. Dacă vrei să ieși mai tîrziu, ar trebui să rezolvi problemele de pe acum. Și nu uita să-ți pui lucrurile în sertare.

Se făcu că nu aude mormăiturile ce se auzeau de sus și se întoarse la bucătărie pentru a-și continua treaba. Între timp, mîngîie pisica, ce stătea tolănită pe canapea.

De ce o mai lăsa încă să-și facă de cap pe

canapeaua acea nouă? Nici ea nu mai ținea minte de câte ori își promisese să ia măsuri în acest sens.

Aparatul de radio din bucătărie transmitea știrile, pregătindu-i sufletește pe cei care aveau de gând să se ducă la meci în seara aceea. Cei de la „Phillies” erau pe drum, așa că ea se străduia să-și termine treburile înainte de începerea meciului.

– Se uită la grămada de lucruri adunate în mijlocul bucătăriei și-i pieri orice bună intenție. De ce nu-și putea permite și ea o casă mai mare, cu mașină de spălat vasele și cu uscător la bucătărie? Sau o casă cu o spălătorie separată. Sau, cel mai bine, o casă cu pivniță?

– Asta, pentru că orice cameră în plus înseamnă cincizeci de mii în plus ca să nu mai vorbim de dobânzi, își spuse ea, ridicînd cîrnații din tigaie. Deși luaseră deja masa, ea se hotărîse să profite de seara asta liberă și să mai pregătească niște feluri de mîncare pentru alte zile. Era o intenție bună, care avea s-o mai țină ocupată și în seara asta.

Dar problema ei nu era casa prea mică, ci programul de lucru de la școală. Apoi mai erau

treburile casei și jocurile de baseball, de patru ori pe săptămână. Avea să continue tot așa pînă în iunie, cînd se încheia anul școlar. Atunci se agravau problemele financiare, dar putea să stea acasă cu fiul ei, ceea ce era mult mai important decît problemele financiare.

Se întrebă dacă Graham Reed va fi la meciul din seara aceasta, cînd echipa se întorcea din turneu, apoi avu un fel de tremurat ușor, cînd își aminti momentul în care el avusese intenția s-o sărute, pe stadion. Dar asta era o prostie. De ce ar fi fost el interesat de ea, o femeie trecută de treizeci și cinci de ani și cu un copil? Un asemenea bărbat nu era pentru ea, chiar dacă pe ea ar fi interesat-o. În mod sigur, nu putea fi pentru ea.

Scoase cîrnăciorii pe o farfurie, apoi tăie ardeiul și ceapa, punîndu-le la prăjit. Se auzi sfîrșitul lor în uleiul încins și se răspîndi aroma binecunoscută. Mulțumită că a rezolvat problema zarzavatului, scoase mașina de spălat și începu să se ocupe de rufe. Gîndurile îi zburară înapoi spre Graham Reed.

Și el era conștient de situația ei reală, din moment ce nu dăduse nici un semn de viață și

nici măcar costumul nu-l dusesese la curățătoria prietenei ei.

Zîmbi cînd își aduse aminte de amabilitatea cu care îl condusesese pe băiețel la toaletă. Fusesse frumos din partea lui. Și felul în care tratase gestul lui ștremgăresc. Nu se putu abține și zîmbi la amintirea scenei. Îi pieri zîmbetul, cînd își dădu seama că, de fapt, el nu acceptase oferta ei. Nu era sigură dacă trebuie să fie dezamăgită sau indiferentă.

– Nu voi fi dezamăgită, își spuse ea, pregătind stocul următor de haine pentru spălat.

– Iar vorbești singură?

Ea se îndreptă și se uită la fiul ei, care stătea în fața intrării de la bucătărie.

– Da. E nebunie curată, dar, uneori, copiii te forțează și la așa ceva. Ți-ai dus hainele în camera ta, le-ai aranjat?

– Da.

– Voi face o verificare amănunțită a tuturor hainelor, mai tîrziu. Amintește-ți că le voi verifica pe toate.

– O să trec de inspecția asta.

– Poate printr-un miracol.

– Ești amuzantă, mamă. Pot să mă duc la

Steven acum?

– Temele pentru mîine sînt gata?

– Da.

– Să fii acasă pe la nouă. Mîine mergi la școală.

– Bine. O luă la goană pe holul spre ieșire. Elaine îl auzi deschizînd ușa și speră s-o și închidă. Ea nu încălzea holurile. Știa că toți copiii nu închid ușile în zilele reci, dar le închid întotdeauna în cele frumoase. Ar fi putut să parieze cu oricine.

– Ei, mamă! Omul acela a venit aici și eu am plecat! Elaine se încruntă și se duse să vadă despre care om vorbește Anthony.

– Despre cine vorbești, Anthony?

La întrebare răspunse Graham Reed. Se afla în fața ușii și arăta uluitor de bine, într-un alt costum și mai elegant, cu o cămașă albă și o cravată care se asorta perfect cu costumul. Ea purta un pulover vechi și decolorat, nu era deloc machiată și părul îi atîrna într-o coadă neglijentă, care amenința să se desfacă în orice moment. Sub braț, avea un maldăr de rufe – lenjerie bărbătească.

Fața i se înroși deodată, simțindu-se jenată

că o găsisese în situația aia. Era ca un făcut, să arate mereu ca o idioată în fața acestui bărbat. Fiul ei dispăruse deja spre casa prietenului lui, Steven, și o lăsase singură cu acest bărbat.

– Bună, îi spuse el. Îți mai amintești de mine?

– Sigur că da. Cel de la meciul de baseball. Inima începuse să-i bată mai tare, de parcă ar fi așteptat ceva. Ce căuta el aici? Cu toate astea, nu voia să-i pună această întrebare.

El îi zîmbi și îi răspunse:

– Mă duceam la o întâlnire de afaceri în Cherry Hill și m-am gândit că pot să-ți aduc costumul, pentru a mi-l duce la curățat. Ai insistat foarte mult pentru asta. Am picat greșit?

– O, nu. Se lăsă tăcerea. Apoi ea își dădu seama că stătea în dreptul ușii de la intrare și că avea lenjerie murdară sub braț. Știa că în bucătărie este destul de murdar, iar în sufragerie lucrurile nu stăteau prea bine. Curățenia generală se desfășura din aprilie pînă în iunie, dar casa avea nevoie de mai mult decît atît. La bucătărie, radioul transmitea opinia unui ascultător neinspirat, care susținea că „Phillies” ar trebui să scape de „Daulton”, ai cărui genunchi

Începuseră să cam cedeze. Altădată, Elaine ar fi început să-i bodogănească, pentru că transmit asemenea știri confuze, menite să deruteze publicul. În opinia ei, echipa ar trebui să înceapă să-l folosească tot mai mult pe Daulton, care era un marcator nemaipomenit. De astă dată ea simți cum se înroșește tot mai mult, de parcă ar fi fost în aceeași situație ca la pisuarul bărbatilor. Simțea că știrile sportive de la radio nu erau pentru ea.

– Te rog, intră în bucătărie, spuse ea, întrebându-se de ce se simte stînjinită că a găsit-o ascultînd la radio. Acest Graham Reed îi provoca tot felul de senzații ciudate, care nu aveau legătură cu normalul. Te rog să ignori dezordinea. Încerc să fac mai multe lucruri deodată și așa mi se întîmplă.

El o urmă. Locul arăta mai rău decît și-ar fi putut imagina, cu grămezi de rufe murdare, mirosind destul de neplăcut. Ar trebui să vină cînd ea va fi îmbrăcată să pozeze pentru „Vogue” și casa va fi pregătită pentru a fi expusă pe coperta numărului următor al catalogului caselor frumoase. Avea și ea dreptul să viseze. Închise aparatul de radio, rămînînd doar zgomo-

ful uscătorului. Dându-și seama că încă mai ținea rufe murdare în brațe, le aruncă repede în mașina de spălat și o comută la programul numărul nouă. Apoi se întoarse spre el și-i spuse:

– Te rog să ieși loc.

El se așeză, deși se uitase la scaunul pe care fusese invitat să stea ca la un loc plin de licheni. Casa ei nu era totuși într-o stare atât de rea, își zise ea.

– Bei o cafea? îl întrebă. El se uită la mâinile ei, care tocmai țînuseră lenjeria murdară, iar invitația la cafea i se păru ceva mai îngrozitor decît perspectiva de a-l vedea pe Frankenstein în realitate. Ea își dori să intre în mașina de spălat și să iasă de acolo curată, strălucitoare.

– Nu, mulțumesc. Nu am decît un minut la dispoziție.

El arăta mai elegant și mai bine îmbrăcat decît atunci cînd îl văzuse prima oară – și era într-un contrast evident cu bucătăria ei. Și arăta și mai bine decît data trecută.

Costumul stătea perfect pe umerii lui largi și îi sublinia șoldurile înguste, masculine. Chiar dacă avea vreun kilogram în plus, nu se cunoștea.

Dar ea știa. Îl văzuse în fugă, la toaleta bărbatilor. Dumnezeu, își spuse ea, iar sîngele îi veni tot în față, din motive care nu aveau nici o legătură cu rușinea. El era un tip bine făcut, avea un piept lat și puternic, acoperit cu păr închis la culoare. Se întrebă dacă făcea exerciții în mod regulat, pentru că avea mușchii brațelor bine conturați.

Probabil Cleo ar spune că i s-au aprins **mo-**
toarele de cînd l-a văzut. Elaine putea spune că **este** deja în viteza a treia și că sîngele îi zburda prin vene la vederea lui. Își ținu respirația pentru a-și controla corpul care o trăda, fiind tot mai conștientă de hainele de lucru cu care era îmbrăcată și de kilogramele în plus care îi atîrnau în anumite părți ale trupului.

– Ar fi trebuit să sun la curățătoria pe care mi-ai recomandat-o, dar nu știam sigur dacă ai reușit să vorbești, iar Malvern este cam peste mîna pentru mine. Și aici, în Jersey, este tot cam așa, dar, după cum ți-am mai spus, am o întîinire fixată în zonă, așa că m-am gîndit să trec și să-ți las costumul.

Trebuie, se gîndi ea. Și ea locuia tot la o oră de Malvern, dar trebuia să treacă pe la curățăto-

rie pentru că aceasta nu era în drumul lui. Ea își aminti că-l învățase pe Anthony că oamenii trebuie să-și corecteze greșelile pe care le fac. Ea trebuia s-o corecteze pe cea făcută fără voie. Se forță să zîmbească și-i spuse:

– Da, desigur. Mă bucur să-ți pot fi de ajutor.

– Sigur? El se uită prin bucătărie și înțelese că femeia nu prea avea timp liber deloc.

– Da. Și nu este nici o problemă. Îți mulțumesc că mi-ai solicitat ajutorul. Elaine se simțea foarte prost. Ceea ce începuse ca o încercare de a repara o greșeală, pentru a-i da un exemplu bun fiului ei, devenise ceva caraghios și o obliga să facă un drum destul de lung pentru a da un costum la curățat. Profesoara ajunsese într-o situație extremă. Poate că ar avea nevoie de niște cursuri prin corespondență. În mod sigur, mai există și alții care au nevoie de sfaturi.

– Îmi pare bine că-ți pot fi de ajutor. O să-ți duc costumul la curățat.

– Perfect. Ea îl conduse spre ieșire. Îți place echipa „Phillies“?

El dădu din cap și dintr-o mîină, de parcă ar fi vrut să nu răspundă.

– Nu. Nu-mi place deloc baseball-ul. Eram acolo pentru a rezolva o problemă de afaceri.

Ei îi cam displăcu că cineva putea să gîndească astfel despre sportul ei preferat.

– Așa mi s-a părut și mie.

– De unde ți-ai dat seama?

– Erai îmbrăcat în costum. Știu că o mulțime de companii au abonamente pentru stadion. I se putea simți sarcasmul din glas.

– Compania mea nu are așa ceva, îi spuse el repede. Compania de publicitate are. Eram invitatul lor în seara aceea.

– O, zise ea. Cu ce te ocupi? Dacă se poate pune o asemenea întrebare.

– Nu este o problemă. Am o rețea de pizzerii în Delaware. Pizzeriile Cove.

Ea se așteptase la orice răspuns în afară de cel pe care-l primise.

– Dumneata? Te ocupi de pizza?

El aprobă.

– Ți se pare ciudat?

Ea se gîndi că n-ar fi prea politicos să-i spună că nu arată a persoană care să se ocupe de pizzerii.

– Nu știu, nu cunosc bine zona Delaware,

așa că n-am prea auzit de aceste pizzerii.

El ridică din umeri, pentru că i se părea normal ca pizzeriile lui să nu fie cunoscute de toată lumea.

– După cum ți-am mai spus e o rețea mică de pizzerii.

Mașina lui era un tip nou de Mercedes, dar ea nu fu surprinsă deloc. El arăta elegant, avea haine costisitoare, așa că trebuia să posede și o mașină corespunzătoare. Dar se ocupa de pizzerii! În mintea ei, cele două noțiuni nu prea se legau. Ea se miră dacă este capabil să facă vreo pizza sau dacă este doar investitor. În mod sigur, nu deosebea mozzarella de o prăjitură cu aluat.

– Chiar te ocupi de pizza? întrebă ea.

El avea încă portiera mașinii deschisă și costumul pătat în mînă.

– Sigur că da. Nu ți-am spus asta?

– Nu. Aș vrea să te întreb dacă tu le faci?

El începu să rîdă. Ei îi plăcu ceva din zîmbetul lui și din felul în care își curba buzele.

– În trecut, am făcut și asta. Acum nu mai este cazul, îi spuse el. La început, mă ocupam cu așa ceva optsprezece ore pe zi.

– Oh!

– Încă mai știi să fac pizza, dacă asta ai vrut să întrebi. Zîmbetul pe care îl afișa îi dădea un aer ușor inocent. Își pierduse înfățișarea de persoană preocupată și sofisticată și devenise, pentru moment, ca și fiul ei, o întruchipare între copilărie și maturitate.

Nu ca fiul ei, se cōretă ea, simțindu-se din nou traversată de un val de căldură. Buzele i se uscară subit. El îi trezea niște sentimente tulburătoare. Se forță să alunge acea senzație și-i răspunse tot cu un zîmbet.

– Aș vrea să te văd o dată în acțiune. În același moment, își dădu seama că vorbele ei însemnau o invitație – sau o încercare pentru o relație romantic. Înainte ca să-i poată adresa o altă întrebare, el îi spuse pe jumătate glumind:

– Nu prea arăt a bărbat care să aibă asemenea îndemînare, nu-i așa?

Ea îl aprobă.

– Tu cu ce te ocupi? o întrebă el.

– Predau sociologia la clasele a șaptea. Apoi afișă o figură chlnuită și continuă: Nimic nu este mai greu decît să te ocupi de adolescenți – în special de cei de vîrsta fiului meu. Ești în per-

manență într-o zonă periculoasă. Singura salvare a lui Anthony este că nu predau la școala lui. Cred că ar muri de rușine.

– Nu prea arăți a profesoară atît de dură, încît să ții în ascultare o clasă de adolescenți zăpăciți.

Ea își dădu la o parte părul care îi cam căzuse în dezordine.

– Cîteodată nici eu nu prea sînt convinsă.

– În seara aceea erai cu prietenele tale?

Ea rîse ușor de felul în care el încercase să-și caute cuvintele.

– Da. Avem toate abonamente pentru aceleași locuri și ne-am împrietenit în timp. Facem parte din „Clubul văduvelor”. Sînt puțin deplasate aceste doamne, dar mie îmi place să le văd cum încearcă să facă față vieții care le-a mai rămas.

El continuă să rîdă.

– Și mie mi-au plăcut. Ar fi trebuit să le auzi făcînd comentarii despre clătitele tale. Apoi începu să rîdă de-a binelea. Și tu ai intrat, fără nici un fel de probleme, în toaleta bărbaților... Și tu ești la fel de zăpăcită ca și ele, Elaine.

Ei îi plăcu felul în care îi rostise numele.

Cu cît îl privea mai mult, își dădea seama că el era de o constituție solidă, care vine odată cu maturitatea – nu mai avea acel aer vulnerabil pe care îl au bărbații în adolescență.

Trăsăturile lui denotau o maturitate care vine dintr-o experiență... sexuală. Avea acea privire de cunoscător care descoperă senzualitatea într-o femeie. În același moment, o femeie se putea simți atrasă și putea atrage. Aceste atribute dispar de obicei la o femeie măritată, care are și copii.

Elaine își alungă aceste gînduri. Își spuse că reacționa ca o adolescentă, nu ca o femeie matură. Poate că dacă, după moartea lui Joe, n-ar fi devenit ca o călugăriță, n-ar fi reacționat în acest mod față de un bărbat. De fapt nu se simțise niciodată atrasă în acest mod de către un bărbat, și spera să facă față situației.

Dar se mai întîmplase și altceva. Toți vecinii o văzuseră cu un bărbat. Chiar dacă aceștia erau în case, fără îndoială că fuseseră văzuți și aveau cu toții subiecte pentru bîrfă. Se simți puțin stînjenită, dar în același timp era și mîndră. Chiar dacă fusese o întîlnire cît se poate de inocentă, lumea putea crede mai mult.

Nimic nu putea constitui un prilej de bîrfă mai mare, decît atunci cînd ea se „oferea” deschis. Simți că i s-a cam făcut frig și-i spuse:

– Ar fi mai bine să ne întoarcem în casă. În momentul în care intrară în bucătărie, apa începuse să se reverse din mașină. Se revărsa peste tot. Uscătorul nu intrase în funcțiune.

– Oh, nu! mai apucă ea să spună și se aruncă spre podea, într-o încercare inutilă de a stăvili apa care curgea în cascade. O pereche de picioare bărbătești păși peste ea și peste toată murdăria din jur. Ea urmări pantofii bărbătești, costisitori, de piele, care trecuseră prin băltoacă și, în acel moment, Graham reuși să închidă apa, stăvilindu-i cursul liber prin bucătărie. Închise și uscătorul, cu precauție, în timp ce Elaine împingea lucrurile din bucătărie făcîndu-le grămadă. Ea folosi niște expresii care nu aveau legătură cu formația ei de profesoară. Cînd se afla în preajma lui, reacționa atît de stupid!

– Vezi ce se întîmplă dacă te ocupi cu alte treburi? glumi el. Ea îl privi, neștiind ce să creadă despre vorbele lui.

– Nu-mi vine să cred! S-a întîmplat totul atît de repede!

El își scoase jacheta.

– Cred că este înfundată. Uneori rămân resturi care înfundă destul de repede mașina. Ai mai pățit-o?

Ea îl privi amuzată.

– Da, mi s-a mai întâmplat odată. Și cel care mi-a reparat-o, a spus ceva asemănător. De unde știi toate astea?

– Pentru că, pe vremuri, am avut și eu o mașină identică. După zece spălări se defecta, așa că a trebuit să învăț s-o repar singur. Își suflecă mânecele. Ai o șurubelniță? O s-o desfac puțin, să ți-o curăț.

– Oh, nu te pot lăsa să faci așa ceva! De fapt, ar fi fost un ajutor pentru ea. Dar nu se cădea să accepte așa ceva din partea lui.

– Fii rezonabilă, și tu îmi cureți costumul, îi spuse el.

Conștientă de situație, ea îi aminti:

– Nu cumva aveai o întâlnire?

– O s-o amîn puțin. Făcu un pas înapoi către telefon și începu să formeze un număr.

– Dacă-mi repari mașina, o să trebuiască să-ți curăț și acest costum? îi spuse ea, într-o ultimă încercare de a-l face să renunțe.

El începu să rîdă.

– Țsta de pe mine?... Jerry? Scuză-mă... o să întîrzii...

Elaine îngenunche pe podea, încercînd să șteargă apa care se întinsese atît de mult. Cu coada ochiului, îl urmărea pe Graham care vorbea la telefon. Acest bărbat, pe lîngă faptul că-i stîrnise toate genurile de emoții, îi mai repara și mașina de spălat. Gratis. Era un erou.

Exact în acel moment, se auzi un pocnet în spatele ei. Simți un val de căldură și se întoarse. Privirea i se opri pe focul care dansa vesel deasupra tigăii.

– Foc! strigă ea, încercînd să-l stingă cu ceva. Picioarele îi alunecară pe podeaua udă, împiedicînd-o să ajungă la locul catastrofei.

– Unde ai extingtorul? În apropierea mașinii de gătit? strigă Graham.

– Oh, Dumnezeule, se văicări ea, încercînd să-și amintească prin ce cotlon îl îngrămădisă. Începu să deschidă ușile dulapurilor, în încercarea de a-l descoperi.

– Nu mai este nevoie, o anunță el, calm.

Ea se întoarse și îl văzu stînd în fața chiuvetei, punînd tigaia, cu capac cu tot, în ea.

El dădu drumul la apă, pentru a potoli și ultimele flăcări care mai răzbăteau de sub capac. Pentru el, nu fusese mare lucru să înăbușească flăcările și să închidă gazul.

Se înroși din nou, pînă în vârful urechilor, pentru că-și imagina cît de neîndemînică apărarea în ochii lui.

– Se pare că a fost numai grăsimea care a ars, continuă el, ridicînd capacul de pe tigaie. A mai rămas doar funingine. Trebuie spălată. Ce găteai?

– Cîrnați, cu ceapă și ardei pentru sosul pe care-l adaug mereu la spaghetti, șopti ea, dorindu-și ca în acel moment pămîntul să se deschidă sub ea și să dispară cu totul.

– A, sos de casă. Altă dată trebuie să fii atentă cînd lași mîncarea pe foc să se prăjească, o preveni el.

Ea îl aprobă. Pe perete era un afiș pe care scria: „Numai femeia știe să facă totul”. Îl primise în dar cînd concurase pentru un post de asistent principal și pierduse în favoarea unui bărbat. Dar inscripția era total eronată și acum i se mai dovedise încă o dată.

Probabil, Graham o consideră o nebună care

trăiește la voia întâmplării. Ar fi îndreptățit să creadă asta.

– Mă duc să deschid ferestrele, să iasă fumul, o anunță el. Când părăsi bucătăria în următoarea misiune de binefacere, ea știa că este definitiv pierdută, pentru că avea să descopere că toată casa era cu dosul în sus. Simțea că nu mai poate face nimic și se așeză cu fața în jos pe podea, deși era udă, fără a-i păsa că este ridicolă, și începu să plîngă.

Apa îi udă imediat hainele. Auzi pașii care se întorceau. Se opriră în hoi. Știa că ar trebui să se ridice, dar se hotărî să nu se mai obosească.

– Ce faci aici? o întrebă el.

– Aștept să mor, îi replică ea. Am ajuns la limită. Mă întreb ce mai urmează.

El începu să rîdă, aplecîndu-se spre ea.

– Oricum, ești foarte potrivită pentru „Clubul văduvelor”.

Ea își ridică privirea încet.

– Da, știu că sînt îndemînică precum un elefant.

– Hai sus. O luă de mîini și o ridică.

– Ar fi trebuit să-ți folosești spatele, îi spuse ea, în loc să-i mulțumească.

– Oricum, ar fi meritat.

Ea observă că el îi privea foarte insistent sîinii, care se vedeau clar prin tricoul ud. Se simți invadată de un val de căldură care îi schimbă sentimentul de umilință, într-o dorință foarte acută. Nu mai avea nici cuvinte cu care să protesteze față de această dorință aprinsă.

El își ridică privirea, concentrîndu-se asupra buzelor ei. Erau atît de uscate. Ea și le umezi. El gemu ușor și se aplecă asupra ei... Ea își închise ochii...

Fu un sărut ușor, care li se păru că durase o eternitate. Graham își ridică capul și se dădu un pas înapoi. Elaine își deschise ochii, simțindu-se amețită. El își dresе glasul, de parcă s-ar fi simțit jenat.

– Mă duc să-ți repar mașina.

Ea își regăsi vocea, care sună cam slab cînd zise:

– Îți aduc sculele imediat. Sînt acolo, în dulapul de sus. După ce-i aduse sculele, ea se aplecă și începu să șteargă podelele. Lui nu-i prea păsa că s-ar putea murdări pe haine. După toate cele ce se întîmplaseră, Elaine păstra un zîmbet ușor în colțul gurii. Fusese sărutată. I se

părea c-o aude pe Cleo exclamînd: „Dragă, dar ce bărbat ai găsit!”

Graham puse și ultimul șurub la spatele mașinii și-i spuse:

– Gata. E la fel de bună ca și una nouă.

– Mulțumesc, îi spuse Elaine, încercînd să se strecoare spre mașină s-o vadă. Graham nu se mișcă și ea veni foarte aproape. Sărutul ei fusese foarte plăcut. Și inocent. Graham nu prea înțelegea cum era posibilă inocența la o femeie matură, care avea și un copil, dar și-ar fi dorit s-o mai sărute o dată.

– Totul s-a întîmplat din cauza șervețelor, se auzi vocea ei. Se grăbise să-și termine treaba, ștergînd de zor podelele, ceea ce îl făcu să-și dorească s-o poată săruta din nou. Sînt sigură acum că n-am aruncat toate șervețelele din buzunarul halatului de baie. Halatul de baie! Își aminti un episod cu Dick Van Dyke, în care Laura își prinsese tocul într-un grătar de la baie și nu se mai putea mișca. Ar fi dorit să se întîmple așa ceva și cu Elaine. Iar el să vină să i-l repare. Dar ca ea să fie imobilizată în cadă... goală... cu apa curgîndu-i pe sîni... Era mai bine să se oprească, pentru că mintea i se ducea

prea departe. El ieși din spatele mașinii și îi spuse:

– S-o lăsăm să se usuce, înainte de a o împinge la loc.

Ea îl aprobă și i se păru că încearcă să evite orice apropiere de el. El se întrebă dacă și ea gîndea la fel despre sărutul lor. Îi plăcu acest gînd, oricum. Și îi plăcu și faptul că o putuse ajuta. Se simțise util, în adevăratul sens al cuvîntului. Și ea îl făcuse să rîdă. Cînd o văzuse întinsă pe podea. Își va aminti totdeauna de ea. Îi plăcea cum rezolva ea toate problemele, cu umor. El crezuse că celelalte trei femei aveau o doză oarecare de nebunie, dar Elaine le întrecea. Însă, cînd o ridicase de la podea și îi văzuse forma aproape perfectă a sînilor pe sub tricou, altceva, mai mult decît un simplu amuzament, îl cuprinse.

– Se pare că am reușit, spuse el. Închise mașina și o împinse înapoi la perete, cu ajutorul Elainei. Pentru ea, era o distracție totul. El reușise să nu se păteze, dar pantofii probabil că nu vor mai putea fi folosiți, din cauza apei. Nu-i spuse acest lucru Elainei. Ea ar fi vrut probabil să-i aducă o pereche nouă de la Londra.

O capcană perfectă

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, îi spuse ea. Ai fost minunat.

– Nu te obosi să-mi mulțumești. De fapt, nu prea știu cum te poți descurca singură.

– Cu multe rugăciuni la Dumnezeu și o mulțime de bani dați reparatorilor.

El rîse și o întrebă, de astă dată sobru:

– De cînd a murit soțul tău?

– De aproape doi ani.

Se lăsă o tăcere destul de apăsătoare. Elaine îl privi, apoi își mută privirea în altă parte, de parcă n-ar mai fi fost sigură pe ea. El nu înțelegea de ce o femeie poate fi nervoasă și nesigură în preajma lui.

– Cine a bătut în seara aceea? o întrebă el, în cele din urmă, spărgînd liniștea apăsătoare care se lăsase.

– Am crezut că nu ți-a plăcut meciul.

El ridică din umeri.

– De fapt, așa este. Sînt doar curios.

– „Phillies”.

– Și cum de nu te-ai dus la meci în seara asta?

– Echipa e în deplasare. Se uită la ceas. De fapt, cred c-or să dea meciul la TV.

Conversația muri din nou.

– Cred că trebuie să plec, spuse el, punându-și haina. Se duse spre masă, unde lăsase costumul pătat, și i-l dădu.

– Mulțumesc, spuse ea. Degetele ei nu le atinseră pe ale lui. De fapt, ea netezea inconștient clapele buzunarelor. Urmărind-o, el începu să simtă iar aceeași atracție fizică. Se hotărî să plece și se îndreptă spre ușa din față. Ea îl însoți ținând costumul în mână. Când ajunse la mașină, ea îi spuse:

– Dacă-mi dai numărul tău de telefon, te sun când e gata.

– Poate o să mai trec pe la tine, săptămîna viitoare, îi spuse el, știind că va fi plecat în următoarele zile și că nu va putea vorbi cu ea. De fapt, știa că, dacă o va căuta el, vor putea vorbi în liniște, dar dacă ea va suna și va nimeri un moment nepotrivit, nu va avea nici o scuză. Pe figura ei apăru un zîmbet destul de comic, dar încercă să-i explice cît putu de serios că va încerca să aranjeze cu Nancy să-i curețe costumul pînă luni.

El dădu din cap și se urcă în mașină. După ce porni, îi făcu semne cu mîna și lăsă în jos

geamul pentru a-i spune din nou c-o va căuta săptămîna viitoare.

– Nici o problemă. La revedere.

– La revedere.

Ea nu mai așteptă ca mașina să plece și se întoarce imediat în casă. Graham se întrebă pe drum ce-o fi crezînd ea despre el și speră că i-a lăsat o impresie, cît de cît, bună. După ce dădu colțul străzii ei, se gîndi că săptămîna viitoare i se pare atît de îndepărtată, ca și aniversările lui, pe vremea cînd era copii, vacanțele ori Crăciunul.

– Am făcut-o și pe asta, murmură Elaine, trîntind ușa după ea. Bine, era un bărbat atrăgător. Fusesse de ajutor în două situații limită. O și sărutase și sărutul fusesse minunat. Se simțise bine.

Dar, cînd refuzase să-i dea numărul de telefon, i se păruse că se teme că ea se va oferi imediat. Sărutul fusesse o greșeală. Poate că el o considera ca fiind sub standardul lui. De fapt, aceste idei pieriseră odată cu Revoluția franceză, își spuse ea. Se terminase totul cu bine, își mai zise, aruncîndu-i costumul cel scump pe

unul din scaunele bucătăriei. Celelalte membre din „Clubul văduvelor” ar fi fost mîndre de ea. Dacă ea se va mai hotărî vreodată să-i placă cineva, va alege persoana cu multă grijă. În nici un caz nu va alege un snob căruia să nu-i placă baseball-ul.

Poate că era doar un bărbat de treabă, care o sărutase de milă. Asta ar fi fost și mai rău. Iar el era destul de sexy...

— Uită-te la tine, își spuse ea. Uită-te cum ai ajuns să treci de la o extremă la alta.

Nu mai avea nici o speranță, o să-i ducă blestematul de costum la curățătorie și o să scape de Graham cît de repede. Bucătăria era un dezastru, cu rufele jumătate spălate și cu sosul așteptînd să fie terminat, dar ei nu-i mai păsa.

Deschise aparatul de radio și căută postul care transmitea meciurile. Renunță la postul de televiziune. Viața i se păru acum bună, normală, și acel bărbat, îmbrăcat în costum „Armani”, putea s-o caute cît voia.

Capitolul 3

Graham urca treptele spre „Stadionul veteranilor“, spre locurile unde stătuse și data trecută, și se întreba de ce a venit acolo. Nu-i plăcea baseball-ul, nu-i convenea propunerea lui Ed pentru publicitate la pizzeriile sale și, în plus, avea treabă pînă peste cap cu deschiderea sezonului turistic.

Se hotărî brusc să cumpere clătite, deși în aer plutea un miros de cartofi prăjiți. Nu putea rezista tentației, deși avea colesterolul ridicat. Și aici, pe „Stadionul veteranilor“, se găseau cele mai bune ciătite. Avusese un consilier bun în

privința asta. De fapt, pentru acest consilier venise el, astăzi, aici.

– Aș vrea să iau niște clătite, îi spuse lui Ed, care se uita la el de parcă i-ar mai fi crescut încă un cap în acel moment. De fapt, simți cum se înroșește și speră ca Ed să nu fi remarcat.

– Sigur că da, îi replică Ed, care spera să poată atrage rețeaua de pizzerii a lui Graham în sistemul lui de publicitate.

N-ar fi prima pară când aș arăta ca un idiot, se gândi Graham. Se dusesse neanunțat la casa Elainei, pentru că avusese adresa ei pe cartea de vizită. Indiferent de întâlnirea pe care o avea în New Jersey sau Cherry Hill, nu era cazul să-i facă acea vizită inopinată. Avusese avantajul că toată seara fusese pe dos, de parcă se pregătise să cadă pe ei, și putuse să-i fie de folos. Avusese un ciudat sentiment de utilitate, când plecase de la ea în acea seară.

Într-un fel, această femeie era pentru el ca fructul oprit. Pentru ea, primau casa și căminul. Dar tocmai aceste două aspecte îl atrăgeau într-un mod foarte ciudat.

El voia să verifice dacă acele sentimente se reconfirmau, dar fără costume pătate, mașini de

spălat și tigăi care lau foc. Voia să verifice dacă acel sărut, atît de pur și de inocent, dat atît de promițător, avea să se repete cu aceeași senzualitate nealterată.

Graham își cumpără clătitele și o bere, lăsîndu-l pe Ed să plătească, la insistențele acestuia.

– Sper că nu ne mai întîlnim iarăși cu femeile aiea, îi spuse Ed cînd ajunseră la locurile lor. Graham se uită la el cu dezaprobare.

– În mod sigur, ele savurau meciul.

– Da, fără îndoială. Ed încercă să schimbe subiectul, cu o iuțeală fantastică. Am început să lucrăm la cîteva variante de publicitate pentru pizzeriile „Cove” și am realizat niște colaje care cred că suscită interesul. Le putem extinde la orice nivel pe ecranele TV.

– Asta înseamnă cheltuieli prea mari pentru „Cove”, îi răspunse Graham. Ed avea tendința de a transforma rețeaua „Cove”, într-un singur sezon, într-o faimoasă corporație de tipul Domino-ului, numai prin sistemul publicitar.

– E în ordine, îi spuse Ed, și se iansă într-o altă serie de propuneri, imediat ce își ocupară locurile. Graham se așezase, dar fu total dez-

amăgit. Celelalte locuri din jur erau goale și el înțelese că fuseseră rezervate de compania lui Ed. Dar era important că locurile din spate erau goale. Poate că ea nu venea la acest meci. Se întristă. Aproape toate locurile fuseseră rezervate cu mult timp înaintea începerii meciului. Locurile din spatele lui erau libere chiar și cu cinci minute înaintea începerii meciului. Graham se hotărî să simuleze ceva, o boală subită, pentru a pleca de la meci, dar deodată apărură fiul Elainei, la intrare. Graham îl urmări cum intra, urmat de cele trei femei bătrîne. Mai în vîrstă, se corectă el, nu bătrîne. Păreau pline de viață. Vorbeau una cu alta și probabil pe teme interesante, pentru că băiatul rîdea din cînd în cînd. Cărau lucruri indispensabile, începînd de la perne, pînă la termosuri.

Graham îl privi pe Anthony și ajunse la concluzia că nu se remarcă prin nimic deosebit, dar, oricum, nu arăta ca un copiii scăpat de sub control. Înfățișarea lui nu-i schimba atitudinea pe care o avea față de copiii altora.

Orice copiii l-ar fi studiat curios dacă ar fi aflat că se întîlnește cu mama lui. Graham se gîndi că el nu are nici măcar timpul necesar pentru o

relație cu o femeie, darămite pentru una cu un copil, ce să mai vorbim?

În sfârșit, apăru și Elaine la intrare și toate bunele lui intenții de a abandona cauza dispărută într-un vol de dorință. Ea se uită în sus spre locul unde se cunoscuseră și îl privi direct. Dacă ar fi strigat-o și ea l-ar fi auzit, atitudinea ei n-ar fi fost mai evidentă. Rămase un moment uitându-se fix la el, de sub șapca roșie pe care o purta. El ar fi vrut s-o ia în brațe și s-o sărute, să-i simtă corpul lipit de al lui.

Se uitau unui la celălalt de parcă ar fi schimbat semnale între ei, semnale pe care el nu le putea transforma în cuvinte, ci le putea înțelege cu trupul. În sfârșit, ea se puse în mișcare, urmîndu-și grupul.

Graham se simți eliberat parcă dintr-o vrajă. Trebuia să aibă ochii mai deschiși ca niciodată. Se simțea dominat de o vină ciudată, pentru că ea mai era poate îndoliată după soțul ei. Nu se vedea că ar fi suferit prea tare, dar în asemenea situație nu se știe niciodată.

Observă lucrurile pe care le căra cu ea. Avea o pernuță, o manta și o minge de baseball. În mod clar, era o veterană a jocurilor de

baseball, în special a celor care se țineau în serile răcoroase. El putea simți deja frigul prin hainele cu care era îmbrăcat, deși pantalonii de lână și jacheta de piele erau de ajuns pentru acel anotimp. Toate lucrurile pe care le avea ea indicau bucuria de a trăi, nu era îmbrăcată în negru și nici nu lăcrima. Dacă își mai plîngea încă soțul, era greu de spus; poate că da, dar nu afișa acest lucru.

Dacă ar fi arătat-o, lucrul ar fi fost mai simplu pentru el. Prinse frînturi de conversație, pe măsură ce femeile se apropiau.

— N-am avut intenția să întîrzii, Mary! De cîte ori trebuie să ți-o spun?

— Jean, tu întîrzii întotdeauna. Ai întîrziat și la funeraliile lui Bob.

— Nu-i adevărat, șoferul e de vină.

— De aia n-ai găsit cimitirul timp de o oră?

Interveni și Cleo:

— Jean, iubito, tu ești capabilă să întîrzii chiar dacă îți spune cineva că ți-a luat casa foc. Și tu ai întîrziat la înmormîntarea soțului tău. Cînd o să mori, o să te aștepte sfîntul Petru la intrarea în Rai și o să-ți spună: „Ce ai făcut pînă acum? Trebuia să ajungi acum zece ani”. Cele trei fe-

mei mai în vîrstă începură să rîdă și se așezară pe locurile lor.

Graham nu-și putu reține un zîmbet ușor. Aceste femei știau să se bucure de viață. Cu mult timp în urmă, avusese și el prieteni care făceau mereu glume, dar erau capabili să-și dea și cămașa de pe ei pentru un altul care avea nevoie. Acum, își dădu seama că nu-și mai amintește numele lor.

Lîngă el, Ed părea disperat. Și lui Graham îi cam pieri zîmbetul.

– Ai grijă de apa tonică, Elaine, spuse una dintre femei, cînd ea apăru și își ocupă locul. Domnul „Costum” este aici din nou.

Graham se întoarse și-i zîmbi lui Elaine.

– Salut.

– Salut, zise și ea, dar parcă avea o notă de timiditate. Reacția ei îl făcu să se simtă ca un puști. Fiut ei se uită la el. Graham simți că nu-l place.

– Voi, băieți, aveți de gînd să vă bucurați de meci, de data asta? întrebă Cleo, bătîndu-l pe Ed pe umăr. Ea nu mai așteaptă răspunsul și continuă: Aștept să vă aud uralele.

– Cleo.

Era vocea lui Elaine. Deși fusese doar un cuvînt, Graham simți că pornise ca o lovitură de cravașă. Își aminti că Elaine lucra cu adolescenți și probabil că se pricepea s-o facă.

– Le spuneam numai să aibă și ei puțin entuziasm, doamnă profesoară, îi replică Cleo. Nu văd nimic greșit în a-i încuraja pe băieți. Jean își mută furioasă mătăniile dintr-o mînă în cealaltă. Ed se aplecă spre el și-i spuse:

– Mă duc să chem pe cineva să facă ordine.

– Nu. Graham își auzi propria-i voce care sunase foarte autoritar. Se strădui să-și îndulcească tonul. Nu mă deranjează. Ed se uită mirat.

– Cum poți să spui că nu te deranjează, cînd asta aproape s-a suit pe umărul tău?

– Lasă-le în pace, îi zise Graham. Ar fi fost caraghios să cheme pe cineva să facă ordine între patru femei și un băiețandru. Dar el nu putea înțelege cîteva lucruri. Această femeie, văduvă și mamă, îl atrăgea fantastic de mult. Ar fi putut s-o dea uitării, dar n-a vrut. Poate că apa tonică este la baza tuturor necazurilor.

– Tommy Green e în formă în seara asta, spuse Elaine grupului ei, la terminarea imnului.

Acest sezon va fi al lui. Nu-i așa, Anthony?

Graham nu știa despre ce vorbește, dar era impresionat de felul în care o făcea. El nu și-ar fi putut închipui că o femeie este atât de bine informată într-un domeniu care lui i se părea, prin excelență, masculin. După murmurul de aprobare, care se ridică din rîndul din spate, el își dădu seama că și celelalte știu despre ce vorbește. Fiul ei îi spuse:

– Tommy este un jucător în care am încredere. Va fi pe locul trei, pe la jumătatea sezonului. Din admirația care răzbătuse din vocea copilului Graham înțelese că vorbeau despre un jucător foarte important.

El urmări totul cu atenție, dar asta nu-l ajută să iasă din starea de confuzie. Ținînd seama de ce-i spusese Cleo, bătu din palme, entuziasmat, cînd văzu că echipa are cîteva faze mai spectaculoase. Ed stătea și se minuna.

Graham își spuse că a avut sens venirea lui la stadion. Era conștient că Elaine era în spatele lui. Chiar în spatele lui. Îi simțea fiecare mișcare a corpului, chiar și respirația. Era atât de cuprins de făptura ei, încît, la un moment dat, nu mai putu suporta.

Cînd o simți că se ridică și își părăsește locul, se întoarse și o văzu coborînd treptele. El își dădu imediat seama unde se duce. Simțea nevoia să se ia după ea și s-o aștepte undeva, unde nu puteau fi văzuți de Ed sau de celelalte persoane.

Graham reușise să treacă peste toate motivele care, în mintea lui, ar fi constituit un obstacol în calea iubirii lor. Și, în plus de asta, îi datora un incident care să se desfășoare undeva, în zona toaletei. Se ridică, se întinse și-i spuse lui Ed:

— Mă duc la toaletă. Ed îl încuviință în tăcere. Galeria din spatele lui rămase tăcută. Anthony era prea mic pentru a înțelege ce se întîmplă. Se întrebă care va fi reacția ei.

Elaine își usca mîinile la toaletă. Se uită în jur și lăasă să-i scape un oftat, pe care și-l reținuse de mult timp. Faptul că îl avea în față pe Graham era mai mult decît o tortură. Ea nu se așteptase să-l întâlnească acolo și se cam mirase la vederea lui.

Găsise scuza mersului la toaletă, pentru a-și mai reveni puțin. Uitîndu-se în oglindă, ajunse la concluzia că nu arăta prea rău.

O capcană perfectă

Pentru vîrsta ei. Apoi se corectă și-și spuse că nu se putea vorbi încă de o vîrstă prea înaintată. Cu toate astea, își dori faimosul cuplu de zece; zece ani mai tînără și zece kilograme în minus. Poate că puțin ruj ar ajuta-o, se gîndi ea, și își dădu seama că, de fapt, nimic n-o mai poate ajuta. Era așa cum se vedea. Oricum, își scoase rujul și-și aplică un strat subțire pe buze.

– Costumul meu e gata? La auzul acestei voci masculine, Elaine se zăpăci toată, la fel ca și celelalte femei din toaletă. Mîna îi scăpă și-și murdări obrazul de ruj. Își reveni, dar era prea tîrziu. Arăta ca un clown. Acum, cel puțin știa cine este... și că nu se afla în interiorul toaletel. Se afla la ieșire, dincolo de peretele despărțitor.

– M-ai speriat! îi spuse ea, înșfăcînd niște servetele și udîndu-le pentru a repara obrazul mîzgălit. Și ai speriat toate femeile care sînt înăuntru.

– Asta nu e nimic pe lîngă ceea ce mi-ai făcut tu mie, data trecută, la toaleta bărbaților. Femeile o priviră cu dezaprobare. Elaine își frecă fața și mai tare. Rujul părea făcut să dureze o veșnicie. Deși nu mai era ca înainte, se mai vedea o dîră a ceea ce fusese odată.

– Ies imediat! strigă ea, hotărîtă să scape de urma de ruj și să liniștească și femeile din jur.

– Stai liniștită! Ce-ai făcut cu costumul meu? N-am avut cînd să-ți dau telefon.

– Graham! Se descoperi făcînd grimase în oglindă, deși era destul de stînjenită. Cu toate astea, nu putea să nu-i placă felul în care îi întorsese totul, plătindu-i exact cu aceeași monedă.

– Nu mai puteți aștepta pînă ieșiți de aici? o întrebă una dintre femei.

– Încerc, doamnă, murmură ea, frecîndu-și obrazul și mai tare.

– Nu prea se vede!

– Graham, nu mai sta aici!

– Bine, o să te aștept.

– I-am făcut și eu același lucru, la toaleta bărbaților, zise ea, fără a se adresa cuiva, și acum mi-o plătește.

Cîteva femei începură să rîdă și ea nu se mai simți stînjenită. Rujul se ștersese, dar fața îi era roșie din cauza șervețelilor care i-o iritară. Se hotărî să rămînă așa, aruncă șervețelele în coș și ieși din toaletă. Graham o aștepta afară.

O capcană perfectă

– Ce-a fost asta? îl întrebă ea. Mi-ai plătit cu aceeași monedă?

– Poate. Ce s-a întâmplat cu fața ta? Ea își duse mîna automat la față. Să zicem că rujul se pune numai pe buze, în nici o altă parte. El începu să rîdă.

– Te-am prins într-un moment mai neplăcut?

– Nu, dar mă automutilasem. Și costumul tău e aproape gata. De fapt, trebuie să-l iau mîine.

– Bine. O să vin poimîine să-l iau. E bine?

– Da. În pofida stînjenelei pe care el i-o provocase, ea își dori să fi avut timp să-și pună puțin ruj pe buze. De fapt, nu mai conta, pentru că el îi privea buzele foarte insistent. Simți aceleași senzații ciudate și puternice pe care le simțise și acasă la ea, cînd el o sărutase. Își dorea ca el să repete gestul, acum. Trecu o doamnă pe lîngă ei, întrerupîndu-le vraja. Graham făcu un pas înapoi, lăsă doamna să treacă, apoi o luă pe Elaine de braț, conducînd-o spre o zonă cu mai puțină circulație.

– Unde mergem? îl întrebă ea, cînd trecură de intrarea stadionului. Era foarte conștientă de brațul lui care o ținea strîns de mînă... ca și de corpul lui, care era atît de aproape de al ei.

– Facem o mică plimbare. Nu știu dacă o să-ți placă, dar simțeam nevoia să fiu singur cu tine. Aș vrea să-ți vorbesc.

– O, se miră ea și se întreabă cum o să explice absența celor cu care venise la meci.

– Ce-ți face mașina de spălat? chicoti el. Și aragazul?

– Mai funcționează, încă. Apoi, roșind puțin, îi mărturisi: De obicei, nu sînt așa cum m-ai găsit data trecută.

– Bine, atunci cum ești? Întrebarea păru insistentă. Ea ar fi vrut să-i ofere un răspuns cît mai cuprinzător. Eu... nu știu... De obicei, am un comportament normal. În mod sigur nu sînt caraghioasă, așa cum ți-am părut. El începu să rîdă.

– Nu-ți strica o imagine atît de sugestivă.

– Mulțumesc din suflet. Ea se tot mira ce îl făcuse să vină la meci, deoarece se declarase neinteresat de acest gen de sport.

Un gînd mai îndepărtat o făcû să creadă că a venit pentru a o vedea. Dar acest gînd era ridicol. De fapt, el era din nou cu bărbatul acela, deci poate venise tot cu afaceri.

Ce se întîmpla cu ea, că nu putea să-și con-

O capcană perfectă

troleze reacțiile când era în preajma lui?

– Poate vrei niște apă minerală sau apă tonică, așa ca de obicei, continuă el s-o necăjească. Apoi zîmbi, arătîndu-i jacheta cu care era îmbrăcat. De astă dată am venit pregătit pentru un duș cu apă tonică.

Ea rîse din tot sufletul.

– Am jurat să nu mai beau apă tonică în public. În acel moment, se auziră voci de pe stadion. Elaine se uită pe unui dintre ecranele TV, instalate pe un perete, pentru ca toată lumea să poată vedea toate fazele. Era o fază de mare interes. Ea îi spuse:

– Darren Daulton a marcat acum un minut și eu am pierdut faza.

– Asta a fost pedeapsa mea pentru că mi-ai vărsat apa tonică pe costum, îi spuse Graham. Dacă nu porneam în această mică plimbare, ai fi fost în scaunul tău, urmărind meciul.

– Nu-i nimic. De fapt, ea regreta pierderea fazei, dar atenția acordată de el nu era de lepădat. Trebuie să fiu atentă dacă mă mai duc la toaletă, cine știe ce se mai întîmplă.

– Ei, nu se marchează golurile chiar așa, mereu.

– La naiba, murmură ea. Probabil că a marcat Kruk sau Collins. Am plecat chiar după începerea celei de a doua faze. Mariano nu prea știe să țină cont de plimbările mele.

Graham se uită uimit.

– Ce vrei să spui?

– Mariano Duncan, îi spuse ea. El este autorul. Are și el, ca fiecare, slăbiciunile și calitățile lui. Dar important este că încearcă mereu să facă ceva.

– Oh! Acel „Oh“ era un fel de a spune că pe el nu-l interesează deloc subiectul. Îi spusese doar, de la început, că nu este un fan al baseball-ului. Ea își dădu seama că unele lucruri îi scăpau de sub control. Simți cum i se înroșesc obraji, înțelegînd că avansase asemenea discuții într-un domeniu pe care el nu-l prea agrea. Poate că se aventurase mai mult decît era necesar într-un teritoriu care era, în esență, masculin.

– Cum merg afacerile tale cu acea companie de publicitate? îl întrebă ea. Voise să fie poliți-coasă, apoi se întrebă dacă nu făcuse iar vreo greșeală. Afacerile lui n-o priveau pe ea. El ridică din umeri.

– Nu știu. Acest băiat are idei costisitoare, care necesită mulți bani, într-o perioadă nefavorabilă pentru întreaga economie. Dacă plătești o campanie de publicitate, trebuie să fii sigur că-ți vei recupera banii prin înseși afacerile care se vor derula. Dar genul de publicitate pe care-l propune Ed este prea costisitor pentru ceea ce poate plăti firma „Cove” acum.

– Am vorbit cu cineva care cumpără, în mod curent, pizza de la magazinele tale. Mi-a spus că este foarte reușită. Poate că vrei să-ți extinzi rețeaua și aici, în Delaware. Ea își dădu seama că spunându-i astea, îi dovedea că a vorbit despre el.

– Poate că ar trebui, dar n-o pot face pe moment și cred că, oricum, nu este nevoie de atîta publicitate, la radio și TV.

Elaine știa acum că avea fața la fel de roșie ca și șapca pe care o purta. Mai făcuse încă o gafă, cu această campanie publicitară. De fapt, ce putea ști un profesor de sociologie despre publicitate? Nimic. Era doar un simplu consumator, care putea să agreeze sau nu un produs.

– Sînt sigură că ai dreptate, îi spuse ea.

– Da, ar fi bine să crezi asta.

– Fără îndoială. Punctul meu forte este profesoratul.

– Punctul tău forte constă din mai multe subpuncte. El o trase deoparte, într-un loc puțin mai întunecat. Înainte de a putea articula vreun cuvânt, se trezi sărutată. Acest sărut nu amintea cu nimic de cel care avusese loc în casa ei. Acesta era un sărut pasional, plin de dorință. Ea se agăță de umerii lui, își înfipse degetele în jacheta lui. Îi putea simți corpul strâns lipit de al ei. Gura lui o săruta pătimăș, ducînd la o îmbinare perfectă a dorințelor lor. Amîndoi tînjeau după acest sărut. În cele din urmă, el își ridică capul. Ochii îi erau plini de dorință.

– Ești tot ce-mi doresc, îi spuse el.

– Adevărat? Dintr-o dată, ea începu să se jeneze de oamenii care treceau pe lîngă ei și se simți de parcă ar fi fost dezbrăcată. Începu să-și simtă vina față de soțul ei, care fusese un om bun și un tată bun. Poate că nu era încă pregătită pentru o legătură cu un alt bărbat.

Graham intui cîte ceva din sentimentele ei, pentru că slăbi îmbrățișarea.

– Cred că este greu de explicat ce se întîmplă între noi.

Ea făcu un pas înapoi și îl aprobă. Se întoarseră spre aleea principală, luînd-o spre zona în care aveau locurile.

– Te las să te întorci la jocul de baseball. Eu mă duc să cumpăr un suvenir sau altceva. Ea dădu din cap și-i spuse la revedere, grăbindu-se spre zona unde era așteptată. Zgomotul făcut de suporterii echipei o întâmpină de departe și își simți inima tresăltîndu-i de bucurie. Cu toate astea, trebui să admită că avusese un an prost. Și dacă nu va fi atentă, se vor mai întâmpla și alte lucruri mai grave. Graham reprezenta răul pentru ea. Cel mai bun lucru ar fi să plece și să încerce să-l uite. Dar, în interiorul ei, era ceva care o oprea. Cînd își reluă locul, cele trei văduve săriră imediat cu gura:

– Ți-ai văzut „costumul”? o întrebă Cleo, cu o șoaptă care putea fi auzită pînă la Atlantic City.

– El nu este „costumul” meu, spuse Elaine, zîmbind spre Anthony, care se uita la ea cu ochii mari. Ea îi trase șepcuța peste ochi, în joacă, cu un gest care însemna afecțiune, apoi le spuse prietenelor.

– Mă dusesem la toaletă, vă amintiți?

– Ei, dar poate ai dat peste el pe drum, continuă Jean.

Elaine nu răspunse. N-ar fi îndrăznit.

– Tăcerea e de aur, spuse Mary, ca un înger. Bărbatul care stătea în fața lor, cel cu publicitatea, îi făcea cele mai mari probleme. Se întoarse și se uită la ea cu multă ură și ea se întrebă ce-l determină să se comporte așa. Nu-i făcuse nimic. Îl sărutase doar pe Graham. Și îl dorea din toate puterile. Obiectul dorințelor ei se vedea venind. Nu găsisese nimic de cumpărat. De la capătul scărilor, își întoarse ochii aceia fantastici direct spre ea. Inima ei începu să bată tot mai repede.

– O, exclamă Cleo, dar nu arată rău deloc.

– Încetează, Cleo, îi spuse Elaine, încercînd să-și înăbușe emoțiile. Ea se uită apoi la Anthony, ca pentru a-i sugera femeii că-i inoculează prea multe idei care nu-i sînt necesare.

– Vorbeam și eu, așa, zise Cleo. Uită-te la Jimmy cum prinde mingea, Anthony. Dar Anthony nu putea fi păcălit ușor.

– Pot și eu să prind asemenea mingi.

– Ești prea priceput pentru vîrsta ta, băiete, murmură Cleo. Spre oroarea lui Elaine, Cleo se

O capcană perfectă

Întoarce spre Graham, care își făcea loc printre scaune. Cleo nu spunea nimic, se uita la el. Celelalte două îi prinseră privirea și îl urmăriră și ele. Bărbatul era ca o insectă sub microscop.

– Doamnă ajută, se rugă Elaine.

– S-a întâmplat ceva, doamnelor? le întrebă Graham, care le interceptase privirile.

– Ei, eu aș vrea să dispar de aici, își spuse Elaine, care și-ar fi dorit să nu se fi dus la toaletă.

– Nu s-a întâmplat nimic, ne miram de ce ai venit cu mâinile goale.

– Mi-ați cerut să vă aduc ceva? le întrebă el.

– Eu aș fi vrut niște apă tonică, spuse Mary. Elaine se întoarce surprinsă spre ea. Mary era ultima pe care ar fi bănuț-o în stare de așa ceva.

– Și eu, un hotdog, adăugă Jean.

– De acum, situația devine ridicolă, se pronunță Ed. Voi chema un paznic să pună capăt acestor prostii.

– Dumnezeuule, șopti Elaine, încercînd să se ridice de pe scaunul de plastic.

– Nu fi ridicol, Ed, îi spuse Graham. Stai jos. Ed se așeză. Doamnele nu jignesc pe nimeni.

– Ei, dacă aş fi fost cu câţiva ani mai tânără, îi răspunse Cleo, am fi discutat altfel.

– Cleo! exclamă Elaine.

– Mamă! zise Anthony, îngrijorat.

– Eu am pus doar o întrebare, spuse Cleo. Jean şi Mary au început să facă comenzi pentru masa de seară. Celelalte două începură să rîdă.

– Îmi pare rău, îi spuse Elaine lui Graham. Uneori îşi dau în petec. Mai rău decît copiii. Se ultă la cele trei femei, dojenitor.

– Asta este din cauza senilităţii, spuse Jean.

– Da, începe de la stomac, adăugă Mary. Vrei o apă tonică?

– Sigur.

Jean şi Mary se ridicară. Cleo întinse piciorul şi le puse discret piedică, dar cele două reuşiră să scape. După ce plecară, ceilalţi se reaşezară. Elaine se prăbuşi în scaunul ei. Se simţea ca o şcolărită prinsă la colţul străzii cu un băiat, în orele de program. Îl privi iar pe Graham, care era cu spatele la ea, şi se întrebă dacă el o găseşte chiar atît de frumoasă, încît să merite toate eforturile. Nu, îşi spuse ea cu hotărîre, acum sînt ridicolă.

Capitolul 4

– A apărut o mică problemă.

Elaine se crispă uitîndu-se la Nancy, care dispăru în spatele curățătoarei. O problemă, se gîndi ea, începînd să intre în panică. Oare ce problemă?

– N-au ieșit petele? strigă ea la Nancy.

– Petele au ieșit.

Nancy veni cu costumul lui Graham în mînă. Nu era în obișnuitul sac de plastic al curățătoarei. Dar, cînd Nancy veni cu el la lumină, problema deveni clară.

– Este roșiatic! exclamă Elaine. Costumul

avea culoarea lavandei. Eu am vrut să-l cureți doar, nu să-l și vopsești!

– Îmi pare tare rău, Elaine. Cu mătasă poți avea surprize întotdeauna, spuse Nancy, atârând costumul. Luă apoi haina, invitând-o pe Elaine să privească mai de aproape. Nu poți ști niciodată ce se întâmplă cu mătasea. Poți s-o cureți de o mie de ori bine și apoi, dintr-o dată, se modifică culoarea.

– Ooohhhhh! exclamă Elaine, cu lacrimi în ochi. Cum aș putea să-i explic asta? M-am oferit să-l curăț și uite ce-a ieșit. O să mă omoare!

Nu se gîndea decît la faptul că deja trecuse prin destule momente, părăind o idioată fără pereche, iar acum, i se mai ivea și o altă ocazie. Era primul bărbat de care se simțea realmente atrasă și care părea s-o placă și el, dar soarta îi juca o festă foarte urîță. Cum mai putea acest bărbat să se simtă atras de ea, acum? Cum mai putea să dea ochii cu el, acum?

– Prin asigurare, o să i se plătească de zece ori costumul, îi spuse Nancy, vrînd să-i fie de ajutor. Îmi pare rău, Elaine.

– Știu. Asigurarea. Cît va fi costul asigurării?

– Vreo două sute. Și mai adaug și eu una.

O capcană perfectă

În inima Elainei se reaprinse speranța. Totuși, parcă nu suna atât de rău.

– Bine, îl iau. Prietena ei îi zîmbi. Mîine mă duc să depun cererea. O să ai banii în vreo trei săptămîni.

– Dar eu trebuie să-i dau costumul în seara asta!

– Mai mult nu pot face. Pereții păreau că se închid cu totul deasupra ei, prinzînd-o ca într-o capcană.

– Cumpără-i altul, îi sugeră Nancy. Elaine își reveni imediat.

– Este un „Armani”. Nu știu de unde să-l cumpăr și nu știu dacă găsesc unul identic.

– Încearcă la „Body’s Center”, îi zise Nancy. Ei îți pot procura ori ce fel de costum ai nevoie. O mulțime de clienți de-ai mei se duc acolo. Elaine simți că trebuie să rezolve într-un fel. Își dorea foarte mult s-o poată face. Trei sute de dolari acopereau ceva din costul costumului, iar ea putea să aducă diferența. Luînd costumul din cuier spuse:

– Sper să reușesc. Mulțumesc, Nancy. Mulțumesc pentru tot. Elaine se duse într-o fugă la mașina ei și porni spre locul indicat de Nancy.

Locul se dovedi un magazin elegant, cu o parcare la fel de atrăgătoare. Lăsă cheile mașinii și se năpusti spre intrare, cu costumul de culoarea lavandei în mână. Odată intrată, se opri și se uită surprinsă. Magazinul era enorm, cu o scară interioară clasică și una rulantă, în mijloc. Se năpusti spre prima vânzătoare pe care o văzu.

– Ajutor! exclamă ea disperată, arătându-i haina de la costum. A ieșit culoarea la curățătorie. Am nevoie de aceeași măsură, pe gri, și mă și grăbesc teribil. Este un „Armani”. Vânzătoarea se cam încruntă.

– Departamentul „Armani” este la etaj.

– Te rog să mă duci acolo, îi zise Elaine, luînd-o de braț. Biata vânzătoare se trezi escortată, deși știa drumul, pentru a face față cererii Elainei. În departamentul respectiv o așteptau șiruri de costume. Se sperie și mai tare, întrebîndu-se cum ar putea găsi ce îi trebuie. Elaine se trezi predată unei alte vânzătoare, căreia i se spuse toată povestea de la capăt. Aceasta o duse la un stativ, unde o mulțime de costume elegante, gri, atîrnau cu nonșalanță. Elaine răsuflă ușurată. După ce scotociră vechiul costum pentru a-i găsi măsura, se liniști.

O capcană perfectă

– Poate aveți nevoie de modificări, îi spuse vânzătoarea, cu un aer profesional.

– Nu, nu, spuse Elaine, arătându-i vânzătoarei cartea de credit. Nu am timp pentru modificări. Am nevoie de costum, repede.

– Dar...

– Nu pot!

Vânzătoarea se încruntă, apoi îi întinse nota de plată.

– Opt sute patruzeci și cinci de dolari! exclamă Elaine, șocată.

– Da. Nu veți găsi la un preț mai bun. Noi avem cele mai convenabile prețuri la „Armani”. Elainei nu-i venea a crede. Oferta lui Nancy nu acoperea nici jumătate din prețul costumului!

Nu-și putea permite așa ceva. Chiar în timp ce semna cecul, continua să-și spună că nu-și poate permite asemenea sumă. Luă costumul, se urcă în mașină și porni spre casă, continuând să-și spună că nu-și putea permite așa ceva. Putea însă să dea ochii cu Graham. Nu mai avea de ce să pară o idioată în fața lui, indiferent de prețul pe care îl plătise. Când ajunse acasă, își dădu seama că mai avea doar câteva minute pînă la sosirea lui Graham. Se năpusti

pe scări, trecînd pe lîngă Anthony cu un salut scurt. Ascunse costumul în dulapul ei, apoi luă un sac de plastic de la o rochie de a ei, scoase eticheta de la „Body's” și împachetă costumul cel nou.

– Gata, îşi spuse ea, satisfăcută. Ce zici de asta, Mickey? Pisica din vîrfurile patului nici măcar nu se trezi. Ea interpretează aceasta ca un semn bun. Apoi gîndul la gaura din buget, pe care i-o lăsase acest „Armani”, începu s-o exaspereze. Odată cu „Armani” se dusesese şi speranţa de a mai avea vreodată o maşină de spălat nouă. Poate că Graham s-ar învoi să vină să i-o cureţe lunar pe cea veche...

– Mamă! Tipul de la meci a venit din nou.

– Bine. Elaine trase adînc aer în piept, apoi îşi verifică înfăţişarea în oglindă şi încercă să mai aşeze cîteva fire rebele. Machiajul ţinuse destul de bine, deşi ar mai fi fost nevoie să reînnoiască rujul.

.. Luă costumul şi coborî. Anthony avea o expresie foarte spăşită pe figură şi Graham, de cum o văzu, îi zîmbi din tot sufletul, ceea ce făcu să merite tot efortul ei.

– Pot să mă duc la Steven? o întrebă An-

thony, din ușă. Nu mai așteptă nici un răspuns, ci porni, trântind ușa în urma lui.

Elaine remarcă gestul copilului și își spuse că va lămuri problema în aceeași zi. În acest moment, trebuia să rezolve problema lui Graham. Ardea de nerăbdare să-i vadă reacția de bucurie.

– Poftim costumul.

– O, dar ce bine arată, parcă este nou, îi spuse el, fără a-l privi prea mult. Ea se îngălbeni la auzul cuvintelor lui. El continuă: Ce mai faci?

– Bine, minți ea. Vrei niște cafea sau te grăbești?

– Da, vreau. Zîmbetul lui era destul de sincer. Mi-am anulat toate întâlnirile, în caz că mai ai nevoie de vreo reparație. Ea începu să rîdă, ducîndu-se spre bucătărie. Făcuse curățenie cu multă grijă, cu o seară înainte. Mulțumi lui Dumnezeu că Graham acceptase costumul, fără a observa nimic.

Își scoase din minte, pentru moment, problemele bugetare. Va trăi și va face față. Graham atîrnase costumul, înainte ca ea să piece la bucătărie. O urmă imediat.

Ea turnă cafeaua în cești din serviciul cel bun și își dori să fi fost din porțelan. Se așezară la măsuta rotundă:

– În seara asta, nu e nici un meci? Întrebă el, rezemîndu-și capul de perete. Își scoase haina și o puse pe spatele scaunului. Purta o cămașă albă, de mătase, a cărei albeață era accentuată de roșul cravatei. Ea dădu din cap, încercînd să-și alunge gîndurile.

– Este pauză, astăzi. Fără meciuri. Aveam nevoie de ea, pentru că sîntem de abia în aprilie.

El zîmbi. Se lăsă apoi tăcerea. Ea își sorbi cafeaua, uitîndu-se la el în acest timp. Nu se putea uita în altă parte. Acest bărbat avea ceva special. Se uită și el la ea.

Deodată, cafeaua i se păru că are gust de scrum. Încercă să-și controleze reacțiile. Chiar dacă se sărutaseră de două ori, el nu putea fi atras de ea, cu adevărat. Poate constituia numai o schimbare față de femeile sofisticate cu care era el obișnuit.

– Vrei și frișcă? Întrebă ea. Uitase să pună, pentru că ea nu o folosea.

– Nu, spuse el. Ca și tine, folosesc doar o

O capcană perfectă

bucătică de zahăr. Ai avut o căsnicie fericită?

Ea fu aproape pe punctul de a se îneca, atât de neașteptată fusese întrebarea.

– Îmi pare rău, îi spuse el. Am fost lipsit de tact. Nu e nevoie să-mi răspunzi.

– Nu este nici o problemă. M-ai luat prin surprindere. Ce voia să știe despre căsătoria ei? Asta însemna că era interesat de ea la modul serios? Începu să-i bată inima mai tare. Singura parte a creierului ei care mai funcționa logic îi spunea că nu este posibil...

Își dădu seama că este privită și încercă să găsească o variantă de a-i povesti despre căsătoria ei.

– Joe a fost un om minunat și un tată bun. Aducea întotdeauna salariul acasă. Într-o seară, a plecat să cumpere lapte și pîine și a fost accidentat mortal. Se opri apoi, nu pentru că ar fi fost atât de distrusă încît să nu mai poată vorbi, ci pentru că nu mai știa ce să mai spună. Îl regretase mult pe soțul ei, dar cum putea să explice acea atitudine rece pe care el o căpătase, în timp, față de ea? Îl simțise îndepărtîndu-se tot mai mult de ea, pînă cînd o făcuse să se întrebe dacă nu merită ceva mai bun. Ori de

cîte ori cãuta sã discute cu el despre acest subiect, nu putea obține nici un rãspuns. Era un caz tipic de soț care venea seara acasã și-și ignora soția. Lumea din jur ar fi considerat-o nebunã, dacã s-ar fi plîns, dar ea n-o făcuse niciodatã. Dar Graham, cum ar fi primit, toate aceste informații?

– Îmi pare rãu, spuse el, luîndu-i mîna cu simpatie. N-am avut intenția sã te necãjesc. Cãldura mîinii lui o făcu sã se înfioare. Ea își dădu seama cã el încearcã sã creeze o atmosferã mai degajatã, dupã discuția avutã. Ea încercã sã se controleze și-i spuse:

– Știu cã n-ai avut o intenție rea.

Mîna lui începu s-o mîngîie încet și ea simți mîngîierea ca pe un curent, care o strãbate din cap pînã în picioare.

– Ai mai avut pe altcineva de atunci? Ea îl privi imediat în ochi și-i spuse cu o voce cam pieritã:

– Nu.

El îi zîmbi ușor.

– Ești ușor vulnerabilã, ca femeie.

– Da, sînt un fel de bombã, fu ea de acord, încercînd sã respire cît mai des, pentru a-și stã-

vili emoțiile. Mîna lui continua s-o mîngîie, mai incitant. Ea încercă să schimbe subiectul.

– Dar tu? Ai fost căsătorit?

Mîna lui se opri.

– Am fost. Ea n-a putut face față orelor mele prelungite de muncă, sau sărăciei.

– Probabil că ai iubit-o foarte mult, dacă nu te-ai mai recăsătorit, îi spuse ea, regretînd că i-a găsit punctul vulnerabil.

– De fapt, dacă stau să mă gîndesc bine, n-a fost chiar așa. Dar am învățat că nu poți avea atît căsătoria, cît și cariera, în același timp.

Elaine simți că-i piere respirația. Toată conversația lor devenea neplăcută, datorită întrebărilor incomode. Ea se simți naivă și totuși continuă:

– Ești un tip periculos.

El zîmbi, dar se simți foarte apropiat de ea, cînd îi spuse:

– Cred că și tu ești la fel.

Ea simțea că se topește pe dinăuntru.

– Ai o familie mare, frați, surori?

– Nu, numai pe mama. Dar tu?

– Am un frate și ambii părinți. Locuiesc în zona Reading. El dădu absent din cap. Camera

se scufundă în tăcere... și tensiunea creștea tot mai mult. Mîna lui o mîngîia în continuare. Pînă acum ea nu știuse că încheietura mîinii ei este o zonă atît de erogenă.

– Vino înapoi.

Ea n-ar fi trebuit să facă nici o mișcare, dar el o atrăgea ca un magnet și nu-i putea opune rezistență. Era o greșeală. Ca într-un vis, ea se trezi că se ridică și se îndreaptă spre el. El o trase și o așeză pe genunchii lui. Începu să-i exploreze toate zonele corpului care-i fuseseră inaccesibile pînă atunci.

Graham își simțea capul din ce în ce mai greu. Elaine îl sărută cu pasiune și părea că buzele ei sînt făcute pentru ale lui. O voce din interior îl certa că abuzează de situația Elainei. Ea era vulnerabilă emoțional, în special după ce vorbiseră despre soțul ei.

Dar Graham simți o undă de gelozie față de omul care o cunoscuse atît de intim pe Elaine. Îi plăcea faptul că ea era imprevizibilă și că îl făcea să rîdă, rupîndu-l de realitate. Și-o dorea numai pentru el.

Ar fi vrut să se gîndească seara, la culcare, la sărutările lui, nu la ale defunctului ei soț.

Sărutările lor erau semnul unei uniri perfecte, corpul ei era cald și se odihnea pe brațele lui. El îi mângâie umerii, gâtul și sînii, provocându-i adevărate gemete de plăcere. Ea îl îmbrățișă și-și înfipse unghiile adînc în carnea lui. Sînii ei îi ardeau pieptul, mișcîndu-se într-un mod care îl scotea din minți.

Deodată, el își reveni puțin și îi reveni și logica, dictîndu-i ce este bine și ce este rău și, în acei moment, își dezlipi buzele de ale ei.

– Se pare că profit de tine. N-ar trebui s-o fac.

– Da, cred că n-ar trebui. Ea oftă și el îi simți răsuflarea caldă pe obraz. Simți din nou dorința față de ea și buzele ei îl regăsiră, într-un sărut care îi anulă orice problemă de conștiință. Mîna îi alunecă și îi găsi sînii întăriți, sub bluză și sutien. Ea gemu și își apăsă sînii de mîinile lui, sărutările devenind sălbatice. Nu se mai auzeau decît gemetele și zgomotul ușor al hainelor care cădeau una peste alta. Mirosul ei de femeie îi umplu nările. El nu mai gîndea, nu mai putea respira. Avea nevoie doar s-o atingă pentru a trăi. Își dorea mai mult decît sărutări. Ar fi vrut s-o atingă peste tot. Dorea să termine ceea ce

Începuse atît de minunat. Nu mai putea rezista să-i atingă doar sîinii, să-i sărute buzele. În același moment, ea își eliberă buzele din ale lui și el lăsa să-i scape minunata greutate a sînilor ei. Nu putea termina ceea ce începuseră amîndoi, în același timp. El îi sărută fruntea și tîmplele, nefiind încă pregătit să lase să piară senzualitatea care se crease între ei. Ea își odihni fața pe pieptul lui și el o strînse în brațe.

– Vezi? îi șopti el. Ești periculoasă.

Ea zîmbi.

– N-am fost niciodată periculoasă.

El începu să rîdă.

– Cu fiecare secundă cînd sînt în preajma ta, mă surprinzi și mai mult, Elaine. Ca acum. Ea nu spuse nimic, dar se simțea bine. El era fericit că relația lui cu această văduvă, mamă, profesoară, progresa cu fiecare minut. Ar fi trebuit să-și facă probleme, totuși. Ea avea și un copii. Această relație era total diferită de toate celelate. Și el nu știa deloc să se poarte cu copiii. Se întrebă dacă Elaine va continua relația cu el sau se vor opri la cîteva sărutări. Dar era plăcut, se gîndi el, să stea așa, cu această femeie, după ce au schimbat cîteva sărutări. Îi amintea

O capcană perfectă

de perioada școlii, când băieții și fetele se temeau să meargă mai departe în relațiile lor de dragoste și se rezumau la momentele care se puteau fura din mers. El știa numai că se simte foarte bine cu Elaine și că ar vrea să dureze mult relația lor. El o sărută din nou și îl surprinse mirosul de flori pe care îl degaja părul ei.

– lei masa cu mine, vineri seară? Ea își trecu mîna prin păr și-i spuse:

– Este meci în seara aceea.

– Atunci, sîmbătă.

– Și sîmbătă este.

– Duminică.

– Alt joc.

El începu să rîdă. Chiar dacă simțea că ea îi amîină întîlnirea, nu putea să nu sesizeze umorul din glasul ei. Nu-și amintea să mai fi cunoscut o altă femeie care să nu meargă la o întîlnire, din cauza unui meci de baseball.

– Cînd nu are echipa ta meci? Ea își înălță capul și îi zîmbi.

– Au meciuri în deplasare, începînd de luni. El începu să rîdă din nou, cu aceeași poftă.

– Dar eu nu mai sînt liber. Am întîlniri de afaceri.

– Atunci, marți.

– Am altă întâlnire.

– Miercuri. El începu să se amuze și mai mult, știind ce urmează.

– Iau masa cu mama.

– O, Dumnezeu! Ea rîse, neajutorat. Cred că n-o să mai apucăm să ne vedem.

– Joi.

– Revin băieții în oraș.

El deveni serios dintr-o dată.

– Dacă nu vrei să iei masa cu mine, atunci spune-mi. Ea se încruntă, pentru că nu se aștepta la această schimbare de ton. Aș vrea să ies cu tine.

– Spune-mi, cînd.

– Miercuri. O amîn pe mama pînă joi.

– Ești un fiu netrebnic.

El își ridică sprîncenele a mirare.

– Asta înseamnă nu?

– Asta înseamnă că sînt fericită să mă întîlnesc cu tine în orice zi.

Amîndoi se relaxară și își zîmbiră fericiți. El îi îmbrățișă umerii și ea se lăsă un pic pe el.

– Mama o să mă omoare. Nu-i place să fie amînată.

– La vremea cînd vei fi ucis, nu vei fi aici. Voi fi la meci. Se întrebă ce-ar spune mama lui despre reprogramare, dacă ar ști că este din cauza unei femei. Mama lui nu-l putea vedea într-o astfel de postură. Nu-și mai dorea o a doua noră. Prima lui căsătorie fusese atît de scurtă și îndepărtată în timp, încît nu se mai gîndea decît foarte rar la Janis. Cînd își amintea de ea, o făcea să se întrebe de ce o luase de nevastă. Mama lui fusese împotriva căsătoriei. El nu voia acum nici măcar să-i audă opinia despre Elaine, cea care vărsa apa tonică pe costumele oamenilor și năvălea în toaleta bărbaților.

Dintr-o dată, simțiră că li s-a făcut foame. Se uitară unui la celălalt și începură să rîdă.

– Cred că este deja miercuri, spuse ea. Am niște salată în frigider.

– Salată? Ce fel de salată?

– Roșii, ouă fierte, alte legume amestecate cu maioneză și macaroane. Este bună, ieftină și gustoasă. E salata pe care o preferă Anthony. Băiatul ăsta începe să mănînce de cum intră în casă. Nu lasă pauză între gustări și masa propriu-zisă. Graham începu să rîdă.

– Așteaptă să mai crească.

– Mulțumesc, ești drăguț că mă previi. Rămii la masă?

– Sigur. Cine ar rezista acestei salate?

– În nici un caz generalul Schwarzkopf. Ea se ridică din brațele lui, dar el îi prinse mîna. Ea se întoarse, cu o mină uimită, și îl examinează cu atenție.

– Asta nu anticipează masa de miercuri. Ea îl zîmbi și îl privi aproape rușinată, dar satisfăcută. O lăsa să piece și ea pregăti o masă care nu trebuia încălzită. Dar îl încălzise ea de ajuns. El descoperi că salata pe care i-o dădu era fantastică. Nu mai putea aștepta pînă miercuri.

Elaine îl urmări pe Graham plecînd. Apoi oftă, pentru că se simțea eliberată de multe probleme. Încă nu putea crede că el simte ceva pentru ea, și-l aștepta să-și retragă invitația la masă, în orice moment. În special, după ce ea îl tratase cu celebra ei salată. Închizînd ușa, se întoarse în bucătărie să spele vasele. Cum a putut ea oare să-i ofere o asemenea salată? Nu era deloc o mîncare aleasă.

Dar lui îi plăcuse și mîncase chiar două porții. Costumul era motivul pentru care ea răsufila ușurată. Ar fi trebuit să-i mărturisească adevărul, dar nu se simțise capabilă. O cam durea inima cînd își amintea de cartea de credit, dar avea să-și facă probleme cînd venea nota de plată. Era îngrijorată de ceea ce s-ar fi putut întîmpla în bucătăria ei. Dumnezeuule, se simțise excelent. Dacă el nu s-ar fi oprit, ea nu se vedea făcînd-o. Era atît de bine să fie ținută în brațe și mîngîiată. El îi provocase senzații pe care nu le mai simțise de multă vreme, sau pe care nu le mai simțise niciodată. Ar fi fost atît de simplu să continue. Ușa din față se deschise și se închise, iar fiul ei apăru în ușa bucătăriei.

– Salut, îi spuse ea, roșind ușor la gîndul că, dacă ar fi venit mai devreme, ar fi văzut lucruri nu tocmai indicate. Am văzut că ai mîncat. Cam jumătate din salată.

Anthony ridică din umeri.

– Tipul a plecat? Ea dădu din cap, deși știa că trebuia să-l fi văzut cînd a plecat. Jucase fotbal afară cu ceilalți băieți. Ți-ai făcut lecțiile?

– Da. Băiatul făcu o pauză și, în cele din urmă, întrebă:

– Mai vine pe aici?

Ea ezită, simțind ceva ciudat la Anthony, o tensiune pe care nu i-o mai sesizase, apoi se hotărî să-i spună despre invitația de miercuri. Trebuia să facă față și acestui moment de confruntare, deși, cu cîțva timp în urmă, vorbise cu Anthony despre posibilitatea ca ea să se întâlnească cu vreun bărbat. Anthony era pregătit pentru asta.

– De fapt, sînt invitata lui miercuri, la cină. Pe figura băiatului se văzu o atitudine de totală ostilitate.

– Este o prostie, mamă. Individul ăsta e un ticălos.

– Este un om de treabă, Anthony. Se îndreptă spre el, în speranța că va găsi înțelegere. Anthony, am mai discutat problema asta... Băiatul se întoarse și o luă la fugă pe scări. Se auzi o ușă trîntită, ceea ce însemna că se bariCADASE în camera lui. Elaine înțelese că va avea mai multe probleme decît își închipuise.

– O, Dumnezeule, murmură ea.

Capitolul 5

După ce își puse o pereche de șosete și niște pantaloni scurți, Graham începu să se pregătească pentru întâlnirea cu Elaine. Muncise ca un nebun toată ziua, ca să poată pleca mai devreme, dar chiar la plecare se iviseră probleme. Le amânase pentru a doua zi. Nici măcar nu vru să se gândească la ce ar spune mama lui, dacă ar afla că a amânat întâlnirea cu ea din cauza unei femei. Se îndreptă spre dulap, uitându-se în oglindă, pentru a-și examina profilul. Fu mulțumit de ceea ce se vedea. Oricum, un bărbat în șort și șosete este un spectacol care nu prea

încîntă pe nimeni. Toți bărbații în acest echipament arată ca niște afișe cu reclame pentru fumători.

Își trecu în revistă costumele și se opri asupra celui pe care i-l curătasese Elaine. Se gîndi că i-ar face plăcere dacă l-ar vedea îmbrăcat în el. Scoțînd sacul de plastic în care era învelit, trebui să admită că prietena Elainei făcuse adevărate minuni. Costumul arăta foarte bine, de fapt arăta ca nou.

Îmbracă o cămașă roz-pal și-și puse butoni de aur. Această cămașă îl uimea de fiecare dată cînd o îmbrăca, prin virilitatea pe care o emana. Îi plăcea. Era exact imaginea pe care voia s-o observe Elaine. Simțîndu-se ca un matador gata pentru intrarea în arenă, Graham descheie haina, vrînd să ia pantalonii.

Se opri și rămase consternat. Pantalonii nu aveau manșetă. Îi aduse aproape de ochi pentru a-i examina mai atent. Își trecu mîna peste margini, neputînd să creadă ce vede. De ce fusese necesar ca la curățătorie să se desfacă manșetele pantalonilor? Nu avea sens. Se uită mai atent la pantaloni și observă că butonii din interior apăruseră ca prin minune.

O capcană perfectă

Nu-i plăceau acești butoni pentru că îi lăsausemne inutile. Când verifică haina, observă că inițialele lui, de pe partea interioară, lipseau. O îmbracă și descoperi că era mai lungă la mîneci. Indiferent cît de scump era costumul, trebuia întotdeauna să-i modifice mînecele. Își îmbracă pantalonii; observă cu stupeoare că micile modificări pe care le făcuse dispăruseră. Manșetele, de asemenea.

— Ce naiba se întîmplă mormăi el, uitîndu-se în oglindă. Acesta nu era costumul lui. Ce se întîmplase la curățătorie? Singura explicație logică era că Elaine luase alt costum. Hotărîndu-se să-și încerce norocul, pentru că la curățătorie mai era încă deschis, caută cartea de vizită pe care i-o dăduse Elaine în prima seară. O sună pe Nancy și fu încîntat să vorbească cu ea. După ce vorbi, îi pieri toată încîntarea. Ce naiba făcuse Elaine? Avea o singură posibilitate de a afla.

„Anthony”. Deși se grăbea să-și termine îmbrăcatul, Elaine se duse să vadă cum fiul ei se dădea pe „gheață”, pe holul dinspre scări. Băiatul trecuse destul de greu peste discuția pe

care o avuseseră în legătură cu Graham. Trebuia să mai facă o încercare pentru a liniști lucrurile.

– Anthony! Băiatul se opri și oftă iritat, fără a se întoarce.

– Știu că ești puțin supărat, începu ea.

– Mi se pare dezgustător! Cum poți să te gîndești la întîlniri? Ce-ar spune tata?

Nu trebuie să mă enervez, își spuse Elaine.

– Anthony, noi am vorbit despre faptul că oamenii au nevoie să fie cu cei de vîrsta și experiența lor. Am mai vorbit despre faptul că nevoile lor nu mor odată cu moartea partenerului. Credeam că ne-am înțeles în această privință. Pe vremea aceea, el păruse că a acceptat ideea, dar acum era clar că abstractul primase asupra realității concrete. Știi că l-am iubit pe tatăl tău.

– Ha! Ha!

– Și că te iubesc și pe tine foarte mult, continuă ea. Tot așa cum simți nevoia de a discuta cu prietenii tăi, trebuie să accepți că și eu simt același lucru.

– Da. Dar tu despre ce ai de gînd să discuți?

– Ai merita să fii pălmuit pentru asta, îi răspunse Elaine supărată, încercînd să nu-și piardă

răbdarea. Nu te voi pălmui, pentru că n-am mai făcut-o de cînd aveai patru ani și m-ai speriat, încercînd să te arunci pe fereastră ca Superman. Mă jignești acum, nu știu și nu cred că ai intenția s-o faci, dar nu mai încerca să-mi vorbești așa, vreodată. Sînt mama ta și nu merit asta. Fiul ei o privi cu durere în ochi și ei îi dădură lacrimile. Anthony, dragul meu, te iubesc foarte mult și nimeni și nimic nu va schimba asta. Merg doar să iau masa cu domnul Reed. Este o simplă întîlnire, hai s-o acceptăm așa, vrei? El dădu din cap a aprobare, deși părea încă supărat. Elaine se întrebă dacă reușise cu adevărat să-l facă s-o înțeleagă.

Anthony era mai sensibil decît lăsa să se vadă. Ea știa că băiatul se afla la o vîrstă cînd propria lui senzualitate începe să se trezească și are propriile lui probleme. Gîndul că fiul ei este un senzual o șocă, tot așa cum propria ei natură îl șochează pe el. Amîndoi aveau probleme cu adaptarea. Din nefericire, Anthony era cel care trebuia să facă cele mai mari eforturi. Îi ciufuli părul, cu afecțiune, dar văzu că el nu mai agreează gestul ca altădată. În cele din urmă, el îi zîmbi, cam timid.

– Tu știi că eu te iubesc, așa, ca întotdeauna?

– Da, mamă. Și... și eu te iubesc.

Fu rîndul ei să-i zîmbească.

– Îmi pare bine să aud asta. Te duci la Steven acum? Se hotărîseră ca el să stea cu Steven, pînă la întoarcerea ei. Băiatul se întoarse pe scări, apoi îi spuse:

– Arăți... frumos.

– Mulțumesc. Cînd auzi ușa închizîndu-se în urma lui, ea speră ca Anthony să devină mai înțelegător cu timpul... dacă va mai fi cazul. Se înfioră, nefiind sigură că va face față felului în care Graham îi stimula emoțiile, la un nivel periculos. Simțea că este îndrăgostită de el. Tocmai își puneă cerceii, cînd se auzi soneria. Se uită în oglindă și nu-i plăcu deloc rochia ei cu multe culori.

Cu cîteva minute în urmă, i se păruse minunată, dar acum arăta ca rochia Barbarei Bush, într-una din zilele ei proaste. Cu cît se uita mai mult la ciorapi, pantofi și machiaj, cu atît era mai dezamăgită. Soneria se auzi din nou.

Își luă poșeta în grabă și coborî scările. Anthony nu avea de ce să-și facă probleme. Gra-

ham nu va mai repeta invitația, după ce vă vede cum arată. Toate problemele ei dispărură când deschise ușa și îl văzu. Arăta nemaipomenit, cu trăsăturile lui întunecate și zîmbetul lui sexy.

– Salut. El păși înăuntru și închise ușa.

– Salut, îi răspunse și ea, făcînd o figură de școlăriță care este la prima întîlnire. El o privi admirativ.

– Arăți minunat! Ea preferă să creadă că omul este numai politicoș. Cu toată ameteala ei, observă că poartă costumul ăla cu „probleme”. Elaine remarcă faptul că el este și mai sexy în acest costum. Îl privi din cap pînă în picioare și se simți de parcă ar fi lovit-o cineva în plexul solar. Pantalonii nu aveau manșetă. Cum au putut să-i vîndă așa?

– Ești gata de plecare? o întrebă el. Ea deschise gura să-i răspundă, dar nu putu să articuleze nici un cuvînt. Era prea șocată. Graham îi luă haina din cuier, pentru a o ajuta să se îmbrace.

– Cu asta mergi? Ea dădu din cap, incapabilă să răspundă. O ajută să se îmbrace, o luă de braț și o conduse spre ieșire.

Ea se mira cum naiba ar fi posibil să rezolve problema. Nu puteau merge așa.

– Am remarcat că prietena asta a ta știe cum se curăță un costum, zise el. Arată ca nou.

– Ca nou!

– Da. Lucrează excelent. O s-o recomand și lui Ed și companiei lui. Din acest moment, ea înțelese că Graham și-a dat seama că nu este același costum. De fapt, orice idiot și-ar fi dat seama! Își aminti că vânzătoarea spusese ceva despre niște modificări. De ce n-a ascultat-o? De ce nu s-a uitat mai atent la pantaloni? Graham o invită în mașină.

– Mi-a părut bine că am putut să îmbrac costumul în seara asta. Ce crezi? N-am văzut pînă acum o pată care să iasă atît de bine la curățătorie. De ce nu țipă la ea? De ce se poartă de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic? Din nou, ea ar fi trebuit să se explice, să arboreze iarăși aerul acela de idioată, care îi dispăcea atît de mult.

Se întrebă cît va mai continua această situație.

– Nancy lucrează bine, nu-i așa? se bîlbîi ea, încercînd să-și adune gîndurile. El închidea portiera și se opri o secundă, parcă ar fi fost luat

O capcană perfectă

prin surprindere. Ar trebui să oprească tot acest joc. Elaine îl privi. Ți-am spus că știe să lucreze...

Graham își ridică sprâncenele a mirare, apoi zise:

– Da. Mi-ai spus. Elaine simți nevoia să rîdă. Dacă tot se scufunda în ochii lui, măcar s-o facă cu viteză. El își ocupă locul în mașină și-și ridică elegant pantalonii pentru a nu se șifona. Elaine îl întrebă:

– Unde mergem?

– La „Bec Fin”.

Ea simți că-și pierde cumpătul. Era cel mai bun restaurant din Philadelphia. Se gândi că nu era îmbrăcată corespunzător, iar despre el ce se mai putea spune?

– Ceva care nu-ți place? o întrebă el.

– Am crezut că se fac rezervările foarte greu acolo, spuse ea, suspicioasă. El nu a fost serios cînd a spus că vrea să meargă la acest restaurant select, cu pantalonii fără manșetă. Probabil, glumise. Sau mergeau la vreun restaurant italianesc bun, unde nimeni nu s-ar fi uitat la ei.

– Am relații, așa că am făcut rezervarea.

– Oh, spuse ea. Nu cred că sînt îmbrăcată

adecvat pentru acest restaurant.

– Arăţi senzational. Nu-ţi mai face probleme. Uite-l pe Anthony. Îi făcu semn cu mîna. Elaine la fel. Anthony, care era cu prietenii lui şi avea o minge de fotbal în mînă, nu le răspunse la salut.

– Poate că nu m-a văzut, spuse Graham, cu politeţe.

– Anthony îşi face probleme în legătură cu întîlnirea mea, îi spuse cu o sinceritate care pe el îi dădu gata.

– Oh.

Ea îşi dădu seama că nu se putea aştepta la prea multe de la această reîntoarcere în lumea întîlnirilor.

– Cred că ţi-am mai spus înainte: nu mă prea pot înţelege cu copiii.

– Nu este vorba de tine, în mod special. Simte acelaşi lucru faţă de orice bărbat. Este destul de greu să-ţi pierzi tatăl, iar dacă ţi-l pierzi la adolescenţă este şi mai greu. Îi trebuie timp ca să se obișnuiască. Amintindu-şi de temperamentul lui Anthony, ea speră ca afirmaţia ei să se confirme. Nu se mai putea face nimic acum pentru a linişti apele aşa, că amîină discuţia.

De fapt, avea un alt subiect la care trebuia

O capcană perfectă

să se gîndească mai mult, acum: costumul,

– Mă miră că nu joacă baseball, spuse Graham, ieșind din cartierul ei. Elaine se întrebă dacă ar fi bine să-i spună că tocmai a atins un punct dureros. Se trezi dintr-o dată că vrea ca Graham să știe adevărul și începu să-i povestească:

– Probabil va juca mingea pe stradă, vor juca fotbal, pentru că prietenul lui este în echipa școlii. Dar Anthony nu va mai juca niciodată în ligă, de la moartea tatălui lui. Avusese loc un fel de ceartă între ei, în seara aceea. Soțul meu îi îndemna să intre în echipa celor care au și meciuri în deplasare, iar el nu voia. Apoi Joe a plecat la cumpărături... și Anthony a rămas cu remușcarea că nu și-a ascultat tatăl. Sper că, în timp, se va convinge că ceea ce s-a întîmplat nu are nici o legătură cu sportul lui preferat. Elaine își dădu seama că vorbea destul de detașat despre fostul ei soț.

– Înțeleg că este destul de greu pentru copii, admise Graham. Mi-am pierdut tatăl cînd aveam doisprezece ani.

– Și tu? Elaine se uită la el, surprinsă. De fapt, nu știa de ce este surprinsă, doar cunoștea

atît de puține lucruri despre el. Voia să afle cît mai multe, totul, dacă s-ar fi putut.

Graham continuă:

– Au fost necesari cîțiva ani pînă să-mi intru în normal. Exact ca și Anthony, am avut o discuție cu tata și el a avut apoi un atac de cord. Din experiență, știu că Anthony are nevoie de timp.

– Mă faci să mă simt mai bine, îi spuse ea.

Graham îi zîmbi.

– Mă bucur.

Elaine simți că, de fiecare dată cînd vorbește cu el, senzualitatea pe care o degajă îi dă impuls să se arunce în brațele lui. Nu era bine, se gîndi ea. Nu era nici timpul, nici momentul. Cu toate acestea, nu putea rămîne insensibilă la faptul că el îi arăta o altă fațetă a lui, pentru care ea nu era pregătită, încă.

După ce tecură podul spre zona orașului în care se găseau cele mai multe restaurante, Elaine se simți din ce în ce mai tensionată. Cînd parcară mașina pe Walnut Street și se aflară în fața restaurantului „Le Bec Fin”, ea trebui să accepte adevărul.

Graham se ținuse de cuvînt.

O capcană perfectă

– Așteaptă! îi spuse ea, oprindu-se.

– O să întârziem, am făcut rezervarea pentru ora de acum.

– Nu putem merge așa, spuse ea.

El începu să zîmbească, de parcă ar fi știut ce urmează.

– Cum?

– Mărturisesc, îi spuse ea, de parcă ar fi implorat ajutorul divin. Țsta nū este costumul tău. Putem pleca acum?

– Elaine, am o singură întrebare pentru tine: Ce naiba s-a întîmplat cu costumul meu?

Ea își întoarse fața.

– În timp ce îl curățau, s-a făcut purpurlu. Și-a schimbat culoarea.

– Purpuriu?

Ea aprobă:

– Nancy mi-a spus că se întîmplă destul de des cu mătasea. N-am putut să-ți spun ce s-a întîmplat, așa că am cumpărat unul nou.

– Elaine, nu-ți cunosc situația financiară, dar știu că un „Armani” nu este prea ieftin.

– M-a costat cît un „Armani” și jumătate, îi spuse ea. El o persiflă:

– Două „Armani” și două jumătăți. Vom re-

zolve problema mai târziu. Între timp, să nu uităm că avem o rezervare.

– Cred că glumești! exclamă ea, cu ochii măriti. Nu poți intra în restaurant așa cum ești. El o luă de braț și o împinse.

– Hai să vedem dacă observă careva. Și chiar dacă observă, fac pariu cu tine pe zece dolari că n-o să mă dea nimeni afară.

– Ești complet nebun. Când intrară, fură imediat înconjurați de atmosfera din marile restaurante, cele de patru stele. Rezervarea făcută de Graham fu confirmată și se îndreptară spre bar. Li se oferiră băuturi și primiră asigurarea că masa lor va fi gata în câteva minute.

– Vom vedea, murmură Elaine, cu privirea ațintită asupra picioarelor lui. El se aplecă și îi șopti:

– Vrei să nu te mai uiți la picioarele mele? Lumea va crede că ai probleme.

– Nu, va crede despre tine că ai probleme. Deși era cam stînjenită, Elaine îl simțea aproape de ea, îi simțea masculinitatea pe care o degaja. Apropierea lui îi provoca sentimente destul de curioase, pentru că el făcea niște lucruri destul de ieșite din comun, ca un adolescent care

Încearcă să se revolte împotriva a ceva necunoscut. Așa îl simțea ea. Cine ar fi crezut că pantalonii fără manșetă au asemenea efect asupra femeilor?

Fură conduși la masa rezervată lor, aranjată impecabil. Încă o ieșire ca asta, își spuse Elaine, ciugulind o ultimă bucătică de tartă cu mure, și cartea lui de credit va arăta ca a mea. Vorblă despre multe, începînd cu felul de a fi al lui Cleo și terminînd cu colecțiile mamei lui. Elaine rămase fascinată de felul în care i se lumina chipul, cînd zîmbea. Și de privirea lui, care o făcea să se topească. David Caruso ar fi trebuit să ia lecții de la el. Și nimeni nu-i observă pantalonii. Imediat ce ieșiră afară, începu rîsul. Elaine scoase o hîrtie de zece dolari și i-o dădu.

– Ai cîștigat pariul. Nu pot crede că n-a observat nimeni. Sau, dacă au făcut-o, au fost prea politicoși pentru a remarca.

– Cred că tu erai singura care se uita la pantaloni, din tot restaurantul. Îi luă hîrtia de zece dolari și o prinse cu brațul pe după mijloc, conducînd-o spre o plimbare pe care o savurară tot atît cît savuraseră și masa. În cele din urmă, el o întrebă:

- Acum, spune-mi de unde ai luat costumul?
- De la „Body's”. El începu să rîdă.
- Și eu tot de acolo.

- Poate că ar trebui să cerem o reducere. El o trase mai aproape și-i șopti:

- Ești pe fază. Ea veni aproape de el și-i trimise o mulțime de senzații noi, care îl făcură să se înfioare.

- Ce înțelegi prin a fi pe fază?

- N-am știut că are mai multe sensuri. Ajunseră în parcare, la mașina lui.

- Da, are. Copiii din clasa mea îl folosesc cînd vorbesc despre ceva care se desfășoară sub ochii lor. Mama îl folosește cînd spune că altcineva este inteligent. El se aplecă și o sărută, împingînd-o cu spatele de mașină. Nu avea importanță că erau într-o parcare, că mai treceau oameni, că erau chiar mulți oameni pe Walnut Street. Nu conta decît că gura lui era lipită de a ei. Ea se ridică pe vîrfurile picioarelor pentru a-l atinge mai bine și-l simți atît de strîns lipit de ea, de parcă ar fi fost o singură ființă.

Ea îl dorea atît de mult, încît simțea că i se oprește inima de atîta dorință. După alte cîteva momente, el își înălță capul.

O capcană perfectă

– Ai o gură frumoasă, îi spuse el.

– La fel este și a ta, murmură ea. El o sărută din nou, mai fierbinte.

Cînd își ridică capul din nou, el îi spuse:

– Hai să mergem să dansăm.

Ei nu-i veni a crede.

– Să dansăm?

– Da, spuse el. Nu putem să stăm aici, cît am vrea, și aș dori să-ți simt trupul lipit de al meu. La dans. Ea îl aprobă, înțelegîndu-l bine. Îl dorea și ea, dar nu era pregătită pentru sex, în nici un caz, nu era pregătită emoțional. Dar, dansul... dansul făcea parte din tot arsenalul pe care-l folosește un bărbat ca să cucerească o femeie. Nu mai dansase de atîția ani și se întrebă dacă mai poate.

– Dar pantalonii tăi? își aminti ea brusc.

– Mă vor face mai interesant, îi replică el, împingînd-o în mașină. Mîna lui o ardea prin rochie. Închizînd portiera, Elaine răsufală adînc; mergea să danseze. O, Doamne.

Dansa strîns lipită de el, cu mîna stîngă pe umărul lui, cu cealaltă odihnindu-se în palma lui. Capul ei se așezase perfect în curbura umărului lui; dansau pe o melodie pe care Graham n-o

cunoştea şi de care nici nu-i păsa, de fapt. Toate simţurile lui erau pline de fiinţa ei. Dosul palmei lui se sprijinea din când în când de sînii ei, o tortură pe care el o îndura bucuros. Ea îşi înălţă capul şi îi zîmbi uşor, senzual.

– Întotdeauna mi-a plăcut acest cîntec, deşi e trist: „Nu este pentru mine”.

– Ce nu este pentru tine? o întrebă el vag, cu gura aproape lipită de urechea ei, cu pielea atît de catifelată. Este atît de albă, se gîndi el, şi atît de sensibilă, încît, dacă şi-ar lipi buzele de umărul ei, n-ar putea rezista.

Ea începu să rîdă.

– Titlul cîntecului este: „Nu este pentru mine”. Graham, unde de gîndeşti?

– Ce naiba, iată că nu ştiu, dar nu mă aduce înapoi, murmură el. Buzele lui atingeau pielea fină şi albă a umărului ei, dîndu-i fiori, şi ea îşi întoarse încet umărul, exact aşa cum îşi imaginase el.

– Este foarte cald aici, sau mi se pare mie? Vocea ei fusese aproape o şoaptă.

– Da, este ceva care fierbe pe aici, de cîtva timp. El o trase mai aproape şi-şi călcă marginile pantalonilor. Asta întrerupse toată vraja.

Elaine se împiedică de el și începu să rîdă.

– Cînd ai de gînd să renunți la pantalonii ăștia?

– Nu știu. Și el era la fel de amuzat.

– Ce-ar fi să plecăm? E destul de tîrziu și ai mult de mers pînă acasă. Chiar dacă nu voia, Graham trebuia să se gîndească și la asta. Toată seara se distraseră extraordinar și el n-ar fi vrut să se termine. Elaine avea o muncă destul de grea și probabil avea nevoie de multă odihnă. Și el avea mult de condus. Pentru că nu putea rămîne la ea. Nici unul dintre ei nu era pregătit pentru asta.

– Renunț, datorită protestelor, spuse el, și pentru că nu mi s-ar potrivi un picior rupt, acum. Luară haina ei de la garderobă și se îndreptară spre casa lui Elaine. Nu era prea departe. El ar fi vrut ca drumul să dureze mai mult. Nu-și mai amintea de cînd nu se mai distrase așa de bine, apoi își derulă în minte cîteva imagini legate de un bal și apoi privea casa ei, cu totul dată peste cap. Elaine îl determinase să facă lucruri pe care nu le-ar fi făcut de bunăvoie. Elaine putea face pe oricine să recurgă la lucruri pe care, în mod obișnuit, nu le-ar fi făcut. Ea putea

să-l determine să facă o mulțime de lucruri pe oricare bărbat de care s-ar fi lipit atât de strîns. Dar erau probleme, încă nerezolvate, iar el avea tendința să le uite cînd era în preajma ei. Ceea ce îi spusese despre fiul ei mai dîvreme era ceva grav și el simțea toată simpatia pentru copil.

– Te duci la meci, mîine? Întrebă el, amuzat.

– Și tu te duci la mama ta, îți amintești? Cum ar fi putut să uite? Cînd își amînase vizita în acea miercuri, mama îi și ținuse o predică, spunîndu-i să muncească mai puțin, apoi îngrijorarea ei se schimbă în curiozitate cînd îi zise că are o iubită. Era sigur că mama lui o va plăcea pe Elaine. Dar nu era pregătit încă să le pună față în față.

– Cleo, Jean și Mary nu m-ar lăsa să lipsesc. Eu sînt șoferul lor.

– Și le culegi pe rînd, de pe drum? El nu prea înțelegea de ce este ea prietenă cu cele trei femei bătrîne, dar, oricum, îl amuzau și pe el. Se întrebă ce-ar fi făcut dacă ele ar fi fost cu treizeci de ani mai tinere.

– Nu este chiar atât de rău, continuă Elaine, referindu-se la munca ei de șofer la „Clubul vă-

duvelor". Jean stă în zona Fairmont Park, Cleo, în partea de vest a Philadelphiei și Mary, în Philly. Îmi ia douăzeci de minute în plus, dacă traficul este degajat. El îi spuse rîzînd:

– De cele mai multe ori, nu este.

Ea ridică din umeri.

– Nu-mi fac probleme.

– Cred că ar trebui să-ți dea o medalie.

– Și ție, continuă ea. Ai stat în fața lor, timp de două meciuri. El îi luă mîna. Căldura ei îi făcu să i se accelereze circulația sîngelui.

– Cred că tu ești medalia. Și blestemul, atunci cînd ai o sticlă de apă tonică în mîna. Ea rîse, vădit amuzată.

– În seara asta, am fost cît se poate de bună.

– Foarte bună. Ai naibii de bună, aș zice. Întîlnirile cu ea erau destul de periculoase. El știa că n-o să poată continua așa, cu problemele legate de fiul ei, căruia nu-i plăceau întîlnirile mamei. O singură întîlnire, își spuse el. Numai aceasta.

Capitolul 6

– Deci, ai de gînd să ieși cu el? Anthony îi puse această întrebare pe un ton din care se putea vedea clar că nu are de gînd să accepte o afirmație. Elaine îl privi și lăsă deoparte machiajul pentru meciul de duminică. Cum ar fi trebuit să se descurce ea în această situație? Anthony era intrigat în legătură cu prima ei întâlnire cu Graham.

– Aș vrea să te întreb ceva, îi spuse ea. Dacă eu nu m-aș întîlni cu el, l-ai plăcea pe Graham? Răspunde-mi cîstit. Anthony, care se sprijinea de ușa camerei lui, începu s-o miște

O capcană perfectă

pe loc, întorcându-și capul, în timp ce se gîndea la întrebarea mamei. În final, ridică privirea și spuse:

– Bănuiesc că nu mi-ar dispăcea.

– Asta înseamnă că nu-l plăci numai pentru că se întâlnește cu mine? Îl întrebă ea, logic.

– Hai să discutăm despre altceva, o invită fiul ei, ieșind pe-hol.

– Așa este cînd nu ai ce să răspunzi, murmură ea nemulțumită. Nu avea nici o importanță, oricum, își spuse, urmîndu-și fiul pe scări. Anthony nu avea de ce să-și facă probleme. Graham nu sunase de cîteva zile. Probabil fusese la mama lui și ea se dusesese în fiecare seară la meci, dar avea robot telefonic. Nu găsise nici un mesaj de la Graham Reed. Verifică mîncarea și apa lui Mikey, pisoiul. Anthony era deja la mașină. Luase toate lucrurile de pe masă. Era gata să iasă din casă, cînd sună telefonul. Se forță ca să poată ajunge la timp pentru a răspunde.

– Alo?

– Elaine? Ți-a cam pierit glasul. O cuprinse dezamăgirea cînd auzi vocea fostei soacre.

– Bună, Esther. Tocmai ieșeam pe ușă.

– M-am gîndit să te sun înainte de a pleca la meci. Am vrea să-l luăm pe Anthony în weekend.  tiam că echipa are meci în deplasare. Elaine zîmbi. Fo tii ei socri aveau încă un program al echipei. Din punctul meu de vedere, nu este nici o problemă, dar trebuie să-l întreb  i pe el. E bine dacă te sun diseară?

– E perfect.

Mai vorbiră c teva minute apoi închise.  ncuie  i casa  i se îndreptă spre ma in . Avea o Chevy care nu se compara, desigur, cu Mercedes-ul luxos al lui Graham, cu scaune de piele  i telefon. Bloc  portiera din dreptul lui Anthony. El nu-i spuse nici un cuv nt.

– Tocmai a sunat bunica Esther. Vor să te duci la ei, în weekend-ul următor. Vrei să te duci? I-am promis c-o sun diseară, să-i comunic dacă vrei sau nu.

– Da, cred că vreau. Ea știa că e bine ca Anthony să- i păstreze rela iile cu p rin ii tatălui lui. Poate că ar fi bine ca ea  i Anthony să petreacă un sf r it de s pt m n , separa i. Poate că băiatul s-ar mai obi nui cu ideea  nt lnirilor ei, dacă ar avea pu in timp liber să g ndeasc . De asemenea, ea ar putea să-i mai mic oreze su-

ferința, povestindu-i despre Graham. Putea folosi o formulă aparținând sportului, spunându-i băiatului că ea și-a dat seama că Graham nu este din „liga ei”. Ei nu mai sunase și nici nu-i dăduse numărul lui de telefon. Elaine încercă să ignore durerea pe care o simțea în inimă. Dar, de fapt, ce motive avea să fie atât de afectată? Nu mai erau școlari, când fiecare se gîndește să se logodească după prima întâlnire. Ea și Graham erau adulți. Fuseseră doar un flirt și o întâlnire între ei. Dar el fusese amuzant și ea îl plăcuse. O făcuse să rîdă, să fie fericită. După ce fiul ei închise portiera, Elaine îi puse o mîna pe braț:

– Nu cred că Graham mă va mai invita vreodată. Dar asta nu înseamnă că nu voi mai fi invitată de alt bărbat. Și poate c-o să vreau să mă duc. Îmi place să fiu mamă, mama ta, în special, dar sînt și eu o ființă. Nu pot să-mi înfrînez toate nevoile numai pentru că tatăl tău a murit.

– Nu vreau să mai discutăm despre asta, zise Anthony.

– Ba vom mai discuta, zise Elaine. Trebuie să accepți că sînt o femeie, un om, ca și tine.

Curînd și tu vei începe să te întâlnești cu cîte o fată. Sper că-ți voi accepta aceasta cu mai multă ușurință decît mi-ai acceptat tu mie întâlnirea cu Graham. Acum mergem la meci și ne vom distra de minune. E clar?

Anthony zîmbi. Elaine îi zîmbi și ea. Tensiunea dintre ei pieri, transformîndu-se în amuzament. Ea îl luă pe după gît și-l sărută înainte de plecare.

– Hai, să ne grăbim, să nu pierdem baseball-ul, băleto.

– Mamă! Rîseră amîndoi. Era un început. Odată ajunsă pe stadion, Elaine își aruncă privirea pe locul în care îl văzuse pe Graham. Rîndul din fața lor era gol. Cei de la „Phillies” jucau din nou cu echipa „Braves”, deși trecuse numai o lună de la deschiderea campionatului. Nu-i veni a crede că îl cunoaște pe Graham de o lună. I se părea că au trecut luni de zile în care i s-au imprimat gustul, atingerea și mirosul lui.

– Crezi că Jane o să adoarmă din nou? o întrebă Mary, cînd urcau scările spre locurile lor. Își aminti cum o mai făcuse și anul trecut, pe niște locuri speciale.

– Cred că bătrînul Ted o ține trează prea

mult, noaptea, spuse Cleo.

– Cum ar putea să adoarmă în cele mai bune locuri? Întrebă Mary. Nu așteaptă nici un răspuns, așa că își continuă ideea: Am fi putut s-o schimbăm, dacă nu voia să urmărească meciul.

– Sînt sigură că ar fi mers, spuse Elaine.

– Am fi putut s-o schimbăm cu Cleo și Ted ar fi murit fericit, nu-i așa Cleo?

– Dă-ți mintea la întors, acolo unde îi este locul, copilo, o certă Cleo. Ted n-ar fi găsit alta mai bună ca mine. Toate începură să rîdă. Anthony se rezumă la a da din cap. Elaine participa ca de obicei la bîrfa de la meciurile de baseball. Se simțea bine. Însemna că viața mergea înainte și fără întâlniri și bărbați. Faptul că sîinii îi ardeau după atingerea lui, că tot corpul îi pulsa din cauza dorințelor neîmplinite, însemna numai că trupul o luase înaintea bunului-simț. Se așeză pe locul ei, punînd în mod deliberat piciorul pe scaunul liber din față. Bărbații care o făceau într-adevăr să trepideze de bucurie erau cei care urmau să intre pe teren în cîteva minute. La naiba cu toți cei îmbrăcați în costum. Viața revenea la normal.

Chiar cînd începu meciul, viața ei trecu de la

normal la anormal. Îi văzu pe cei doi, Ed și Graham, care se îndreptau spre locurile lor.

– Dumnezeu, murmură ea, ținându-și respirația. Ce naiba făcea Graham aici, în această după-amiază de duminică? Își luă imediat piciorul de pe scaunul din față.

– Se pare că au venit și „costumele”, spuse Jean, cu o voce joasă.

Anthony deveni rigid. Se uită la Elaine, de parcă ar fi fost vina ei că au venit cei doi. Elaine înțelese și ar fi vrut să-i spună că au bilete pe bază de abonament și nu este problema ei cine ocupă locurile din față. Graham și agentul lui publicitar își făcură loc spre scaunele lor. Ed dădu din cap, în semn de recunoaștere, iar Graham le spuse tuturor bună ziua. Se așezară. Șocată, Elaine se uita la spatele lui Graham și tot felul de lucruri îi treceau prin minte. El nu-i spusese nici un cuvânt. Mesajul lui era foarte clar. Durerea pe care o simțise mai înainte era nimic, în comparație cu ce simțea acum. De ce? ar fi vrut să-l întrebe. Poate din cauza celor zece kilograme și a celor zece ani în plus, poate datorită situației ei financiare. O parte a creierului ei, cea în care sălășuia bunul-simț, îi spunea că

nu are nici un motiv să gîndească așa despre el. Își mai spunea că poate el este cel care are motive să fie îngrijorat de ea. Prostii, își spuse ea.

– Mamă, te simți bine?

Se uită la Anthony, care avea un aer îngrijorat. Privirea copilului alunecă spre cei doi bărbați din față. Sau mai precis spre unul. Era bine că băiatul reacționase așa. Se întrebă cum ar putea el împăca mila față de ea cu faptul că nu-i plăcea s-o vadă întîlnindu-se cu bărbații. Le simți pe cele trei femei bătrîne din anturajul ei, vrînd parcă să închidă spațiul din jurul lor, pentru a-i veni în ajutor. Fortîndu-se să-i zîmbească băla-tului, ea îi spuse:

– Mă simt bine. Anthony se uită încruntat la ea, dar nu spuse nimic. Se cînta imnul și se aruncă prima minge. Elaine nu se putea concentra asupra meciului. Era conștientă doar de prezența lui Graham. El și Ed sporovăiau sau urmăreau meciul. Ea nu se mișcă de pe scaun, dar după trei runde simți o nevoie acută de a merge la toaletă. Se ridică cu demnitate... și, după ce nu mai putu fi văzută de cei rămași pe scaune, se rezemă cu capul de un perete.

– O să fie bine, își spuse ea. După ce se calmă, își dădu seama că a reacționat prosteste. De fapt, puse totul pe seama soartei. Se va întoarce la locul ei, se va purta normal și nu va mai aștepta nimic. Așa trebuia să gîndească o femeie matură. În momentul în care părăsi toaleta, toate bunele ei intenții se spulberară. Graham stătea rezemat de peretele toaletei, așteptînd-o. Inima începu să-i bată mai tare.

– Salut, îi spuse el. Deci, el venise după ea. Poate că lucrurile nu erau atît de rele pe cît își închipuisese ea. El nu-i întoarse zîmbetul, dar o privea cu sinceritate și seriozitate.

– Îmi pare rău că nu te-am sunat, am avut niște urgențe la serviciu. Ea îi zîmbi, mai ușurată. Deci avusese probleme la birou și nu sunase. Deși se gîndise și ea că ar fi fost posibil, nu o acceptase ca variantă. Era aici la meci, deci profitase de prima ocazie pe care a avut-o pentru a o vedea. El nu agrea baseballul și nici propunerile de publicitate ale lui Ed. Pentru ce altceva ar fi venit aici, dacă nu pentru ea? Începu să se simtă mai bine.

– Aș fi vrut să-ți vorbesc... aici îmi este cam greu s-o fac... Aș vrea să lămurim cîte ceva

despre relația noastră. Toate speranțele ei se spulberaseră.

— Ce să lămurim? El încercă s-o facă să înțeleagă că nu sînt probleme prea mari.

— Elaine, îmi petrec mult timp gîndindu-mă la tine. Cred că ți-ai dat seama. Făcu o pauză pentru a o lăsa să-și revină. Tu ai un copil și eu am o muncă grea. Nu sînt sigur că aș avea timpul necesar să fiu cu voi.

— Înțeleg. Nu-și putu opri următoarele cuvinte: Înțeleg că am un bagaj emoțional de care nu ai nevoie.

— N-o lua așa.

— Ba cred că asta este. Dacă n-aș fi avut copilul, n-am mai fi avut această conversație, m-ai fi invitat direct la cină.

El ezită, dar nu apucă să spună nimic.

— Aha! exclamă ea triumfătoare. Foarte bine. Ne-am distrat bine ieri seară. Cina a fost plăcută, așa că pot să plec acum. Se ridică și se îndreptă spre ieșire. O făcuse cu demnitate. Încercînd să evite cîteva grupuri de oameni, Graham trebui să alerge s-o prindă. Nu putea continua discuția cu ea la telefon. Dar, din ce încercase el să lămurească, ieșise o mare încurcătură.

Nu avea altă soluție decît s-o ia de braț. O întoarse cu fața către el. Cînd se uită în ochii ei, simți acea atracție nemaipomenită pe care o simțea în prezența ei. Parfumul ei îi invadează nărilor, amintindu-i acut de plăcerea pe care o simțise cînd dansaseră. Își aminti de gustul buzelor ei. O dorea cu disperare.

— Nu m-am exprimat corect și-mi pare rău. Își storcea creierul pentru o explicație mai bună. **Elaine**, țin mult la tine, dar nu știu să mă port cu copiii. Ai văzut cum m-am purtat cu copilul acela, data trecută. Anthony nu mă prea agreează. Mai precis, nu mă agreează. Ea nu-i răspunse. Nu-i răspunse nimic, pentru că el avea dreptate și ea o știa.

— N-aș vrea să fac asta. Nu pot s-o fac. Și nu este cinstit față de tine să încep ceva și să nu finalizez.

— Nu te ascunde în spatele fiului meu, Graham. Anthony s-ar uita urît la orice bărbat cu care m-aș întîlni acum. Și tu ți-ai pierdut tatăl, așa că știi cum este. Probabil și tu ai făcut la fel cu mama ta. Eu am fost ceva diferit de ceea ce ai avut tu pînă acum, vreo gîsculiță cu țîțele mai mari decît creierul. Nu-ți fă probleme. Îmi voi

reveni imediat. Îmi pare rău că am așteptat de la tine mai mult decît puteai da.

– Elaine, îmi interpretezi foarte greșit cuvintele. De fapt, el începuse s-o tragă spre el, dar se opri.

– În ce te înțeleg greșit? îl întrebă ea, dulce.

– Nu sînt priceput, nu știu să vorbesc cu copiii, nu știu să-i atrag. Anthony este într-o perioadă delicată și eu nu știu cum să procedez. De fapt, știu că nu sînt capabil de asta. El are nevoie de stabilitate și eu nu pot să i-o ofer cu o muncă ce îmi ocupă tot timpul. N-ar fi cîstit să-l înspăimînt mai tare. Și nici față de tine, n-ar fi cîstit să ieșim de cîteva ori, să ne îndrăgosim unul de celălalt și apoi să fim forțați să acceptăm inevitabilul. Este mai bine să hotărîm acum, pentru tine și Anthony.

Ea își pierduse speranțele și umerii i se încovoieră.

– Probabil că ai dreptate, Graham. Și eu mă simt atrasă de tine, recunosc. Dar de la început mi-am dat seama că n-o să meargă. Ești un om sensibil. Și cîstit față de noi. Oricum, lui îi dispăcea faptul că ea se gîndise că nu vor merge lucrurile între ei. Era cea mai grea discuție posi-

bilă. Îi durea inima s-o rănească... și să se rănească. Când se despărțise de ea ultima oară nu avea nici un fel de dubii. Dar criza de materii prime prin care trecuse și vizita la mama lui nu-i dăduseră timpul necesar pentru a o suna. Pe undeva, gândurile negre, legate de fiul ei, începuseră să-i dea tîrcoale. În final, ajunse la concluzia că era mai bine să oprească lucrurile așa cum erau, ca să nu rănească pe nimeni.

– Ne despărțim prieteni? întrebă el.

– Sigur că da, îi răspunse ea, pe un ton care îi păru ca un cuțit ce i se înfigea în inimă. De fapt, ea îi și zîmbi. O urî pentru asta. Mă duc la locul meu, continuă ea. Nu mai vreau să mai pierd din meci. Se întoarce spre stadion și plecă fără o vorbă. Graham rămase fără respirație, convins că a făcut cea mai mare greșală a vieții lui. Ce naiba se întîmplă cu el? Făcuse ce credea el mai bine pentru ea și pentru fiul ei. Se îndreptă și el spre stadion, uitîndu-se la meciul care se desfășura. Jucătorii așteptau semnalul arbitrului. Acesta aruncă mingea. Cel care trebuia s-o lovească rată. Graham oftă și se uită spre șirul lung de scări pe care trebuia să le suie. Treptele de beton păreau foarte late. El nu

se uită în sus, pentru că nu voia s-o vadă înaintea de a fi necesar. Se îndreptă spre rîndul lui și se strecură pe lîngă oamenii care priveau meciul stînd în picioare.

– Salut, domnule „Costum”, îl strigă Cleo. Ce zici, ai văzut cum a ratat Greene?

– Se mai întîmplă. Nu putea să nu-i zîmbească, fiindu-i recunoscător că întrerupe atmosfera tensionată care se anunța. În final, se uită la Elaine. Ea urmărea meciul. Chiar dacă îi simțea privirea, nu voia s-o arate. Anthony urmărea și el meciul. De ce nu l-o fi plăcut copilul ăsta? Ar fi putut măcar să încerce.

Dar cele trei văduve erau mai mult interesate de el, decît de meci. Trei perechi de ochișori curioși îl urmăreau. Mai erau și cîțiva colegi de ai lui Ed care păreau că au venit mai mult să urmărească meciul, decît să facă afaceri publicitare. El era singurul client potențial. Simțind prezența Elainei în spatele lui, el îi spuse lui Ed:

– E duminică, dar aș vrea să mă mai uit peste schițele pe care mi le-ai trimis la birou. N-am putea merge să le mai studiez puțin?

– Sigur, spuse Ed. Putem pleca oricînd. Graham dădu din cap.

– Hai să mergem.

Peste șase zile, Graham bătea la ușa Elainei. Ea îi deschise. Expresia feței i se modifică, fiind evident că prezența lui o șocase. Graham o sorbi din ochi cu totul, inclusiv cu coada ei de cal, care-i plăcea atât de mult, cu sînii care i se conturau sub tricoul de bumbac, cu blugii ei decorați și cu figura ei care rivaliza cu a lui Marilyn Monroe. Ea nu mai era tânără, dar era foarte **femele** și îi lipsise teribil de mult.

– Nu știu de ce sînt aici, spuse el, așteptînd ca ea să-i trîntească ușa în față. Nu știu de ce sînt aici, știu numai că n-am mai putut sta departe de tine.

Capitolul 7

Elaine nu spunea nimic; ci se uita la Graham, neștiind ce să creadă. Îi trebuise aproape o săptămână pînă să iasă din starea pe care i-o crease acest om.

Vizita lui Anthony la bunici, din acest weekend, venise ca o pace asupra ei. Numai că această pace fu curînd tulburată.

– Elaine, te rog, spuse el. Putem discuta? Ea își regăsi vocea și-l întrebă scurt:

– Graham, de ce ești aici?

– Aș putea să-ți explic... Își trecu mîna prin păr. Elaine, nu m-am simțit bine de săptămîna

trecută. A trebuit să te văd.

El avusese o atitudine destul de corectă față de ea și de fiul ei. Dar pe ea o rănisese. Mai precis, ea se rănisese mai tare, ambalându-se când nu era cazul. Se simțea încă rănită, dar îl și dorea, la fel de mult. El arăta bine.

Era îmbrăcat cu o jachetă gri și pantaloni de aceeași culoare și arăta mai sofisticat decât orice alt bărbat pe care și l-ar fi imaginat. De ce era el aici, la această femeie, care se apropia de patruzeci de ani, care de ziua ei nu-și permitea decât o prăjiturică la J.L. Penney? Poate că voia o reasigurare, că nu-i produsese prea multe probleme. Ea avea de gând să-l oprească, înainte de a începe.

– Nu trebuie să te simți vinovat, Graham.

– Nu mă simt vinovat, la naiba.

Ea se dădu un pas înapoi, uimită de forța din glasul lui. Degetele lui se opriră pe ale ei, în cadrul ușii.

Elaine își ținu respirația ca să nu se vadă ce senzații îi provoacă. Fusese destul de prostută să creadă că are situația sub control.

– Te rog, îi spuse el. Pot intra?

Ea ezită un moment, apoi îi făcu loc. El îm-

pinse ușa. Prezența lui în holul de la intrare făcea ca acesta să pară o cutie de chibrituri. Se uită la cîrpa din mîinile ei.

– Ștergeam praful, se lamentă ea.

– Oh! El se uită în jur, apoi din nou la ea.

– Elaine, nu pot să explic de ce sînt aici. Pot doar să-ți spun că așa am simțit. M-am gîndit că-mi va fi mai bine, dacă te voi vedea. Poate că am fost un laș. O parte a creierului ei începuse să-i funcționeze normal.

– Te simți mai bine? Asta înseamnă că te-ai schimbat și tot ce spuneai despre relațiile cu copiii și în special cu al meu este o minciună?

– Nu. Sînt încă speriat de fiul tău, dar aș vrea să încerc să mi-l apropiu.

Ea dădu din cap.

– Nu cred că este o idee bună, Graham. El își puse mîinile pe brațele ei, prinzînd-o ca în niște chingi de fier, trimițîndu-i fiori prin tot corpul. Ea nu putea rezista atracției fizice pe care o avea față de el. Nu voia să reziste.

– Elaine, hai să încercăm.

– N-ar trebui.

Gura lui o acoperi pe a ei, deschizîndu-î-o tot mai mult, simțîndu-i savoarea. Se topi alături de

el, fără a mai opune nici o rezistență. Cîrpa de praf îi căzu din mîini. Avea nevoie de atingerea lui, încă o dată.

El o așeză cu spatele de perete. Elaine își înfășură brațele în jurul lui. Sărutul lui continuă cîteva minute, timp în care nu se auzea decît răsuflarea lor grea, care umplea încăperea.

— N-ar trebui, îi spuse ea, cînd se despărțiră pentru a respira. Mîinile ei erau pe umerii lui, dar ea încerca să se lupte cu pomirile care începeau s-o domine.

— Poafe că nu, spuse el. Unde este Anthony?

— La bunici.

Își petrece sfîrșitul de săptămîină acolo. Din acest moment, nu se mai putu controla și începu s-o sărute din nou și mai sălbatic, explorînd-i gura, gîtul, sînii. Ea începu să tremure din cauza senzațiilor create de el.

O sărută tot mai mult, sălbatic, făcînd-o să amețească. Încercînd să respire, el își lăsă fruntea să se sprijine de a ei. Ea nu își putea deschide ochii. Buzele lor se mai întîlniră pentru încă o sărutare... și încă o alta.

Degetele lui se jucau cu butonii de la tricoul ei. Reuși să-i deschidă unul câte unul. Încet, i se văzură curbele sînilor, iar degetele lui începu-
seră să le mîngîie încet. Ea îi urmărea mîinile, fascinată de siguranța gesturilor.

Nu înțelesese pînă acum cîtă virilitate și putere pot exprima mîinile unui bărbat. După ce desfăcu și ultimul nasture, îi deschise tricoul. Respirația ei deveni mai rapidă. Gîndurile îi erau un amestec de mîndrie, că un bărbat o admiră, și de teamă, că nu era prea frumoasă, pentru a-i stîrni dorințele.

Cel de-al doilea sentiment se risipi rapid, cînd el îi sărută partea expusă a sînilor. Elaine îl tre-
cu degetele prin păr și-i presă fața de trupul ei, nevrînd să-l piardă. El îi dădu sutienul la o parte, apoi îi sărută încet unul dintre sîni. Cu limba, îi exploră toată zona sînului și ea simți că-și pierde răbdarea.

Începu să strige de plăcere, agățîndu-se cu toată puterea de el, încercînd să-i tragă haina la o parte. Avea o cămașă de mătase, și ea nu mai avu răbdare să-i desfacă nasturii, îi rupse, fără a-i mai păsa de nimic.

În cele din urmă, ajunsese să aibă ceea ce

Își dorise cu atîta ardoare – să-i simtă pielea goală, sub mîinile ei. Îl descoperi încet, urmărind linia fiecărui mușchi. Avea părul mătăsos pe piept, dar total diferit de ceea ce așteptase ea. Nu avea pielea unui tînăr și asta o făcu să se simtă bine.

Avea însă carnea tare și o făcu să-și lase corpul tot mai mult, în voia lui. Graham îi scoase **sutienul și tricoul**, lăsîndu-i partea de sus a corpului **expusă** privirilor lui lacome. Mîinile și gura lui erau concentrate asupra corpului ei, atingînd-o și dorind-o.

Ea avea nevoie cumplită de atingerea lui, avea nevoie să fie dorită de un bărbat, în cel mai natural mod. Voia să se reîntoarcă la sexualitate. Și, alături de Graham, ea se simți ca o femeie nouă, creată pentru sărutările și atingerea lui. El ar fi putut să se ducă la orice altă femeie, dar venise la ea.

Însă o parte a creierului ei îi aminti de toate obstacolele pe care el fusese gata să le arunce în calea dragostei lor, ceea ce însemna că poate nu avea intenția să rămînă, chiar dacă se întorsese la ea. Ea acceptă toate aceste griji, pentru a avea această scurtă fericire.

Avea să-și facă probleme în legătură cu fiul ei, când acesta se va întoarce acasă și dacă Graham va mai fi în preajmă. Pieptul lui era strivit de al ei. Trecuse atât de multă vreme fără dragoste, pentru ea.

– Este atât de minunată atingerea ta, îi șopti el, continuând s-o sărute. Atât de minunată.

– Vino cu mine în pat, spuse ea. Totul încetă dintr-o dată, de parcă s-ar fi oprit și timpul. El își înalță capul.

– Ești sigură că asta vrei?

– Da. Ea îi răvăși părul de pe piept. Pielea lui mirosea atât de bine. Un miros masculin, de santal. Da. Sînt foarte sigură. Luîndu-l de mînă, îl conduse spre dormitorul ei, lăsînd în urmă restul de haine, care le mai aveau. El mergea încet în urma ei și ea îi putea simți privirea pe spatele ei. Ea își privi încă o dată sînii, conștientă de astă dată de ceea ce avea. Pe la jumătatea treptelor, el o trase înapoi, acoperindu-i sînii cu mîinile.

– Știi ce înseamnă pentru un bărbat faptul că umbli așa?

– Nu, spuse ea, și-și apăsă și mai tare corpul de al lui. Avea ochii închiși și tremura ușor. Nu

știu. Arată-mi. Cu un geamăt ușor, el reîncepu s-o sărute, să-i risipească sărutări peste tot trupul. Elaine gema neîncetat pentru că el îi crease o nevoie incredibilă de a-l avea cu totul. Se lăsă cu toată greutatea pe el. Îi simțea degetele mângîindu-i corpul. Presiunea care o apăsa tindea să explodeze.

– Hai în dormitorul tău, îi șopti el.

Cuvintele lui o determinară să se grăbească. Cu puțin timp în urmă, ea aranjase dormitorul în culori de mov și verde, transformîndu-l într-un teritoriu feminin. Acum, apăruse bărbatul care voia pasiunea și vibrația femeii ce dormea aici, în fiecare seară.

Nici măcar nu închiseră ușa în urma lor. Graham o întoarse cu fața spre el și se lăsară să cadă pe pat, cu gurile deja încleștate. Se mîngîiau cu o experiență matură. Ea îl exploră atent, îl atinse peste tot, înnebunită de pielea lui, cu părul moale, și de atingerea lui grea, care o fixase pe patul larg.

Mîinile lui căutau locuri care la simpla atingere îi produceau gemete de plăcere. Coapsele ei îi așteptau mîngîierea. Ea fusese măritată atîta timp și îi plăcuse să facă dragoste cu soțul ei,

dar ceea ce se petrecea acum era ceva cu totul nou și ea se simți iarăși ca o puștoaică, dar de astă dată era mai bine ca atunci. Mai bine. Îl dorea cu disperare.

El o penetra cu răbdare. Încolăcindu-și picioarele în jurul lui, ea îl primi mai în profunzime. Începură să se miște împreună, reglându-se după ritmul celuilalt. Elaine crezu că va muri ținându-se realmente de el, de parcă el era singurul lucru real în această furtună de emoții.

În momentul în care ea nu mai putu suporta, simți o undă puternică, ce o trase într-o întunecime de catifea, tulburându-i mintea și oprindu-i inima. Graham își îngropă fața în sînii ei, înundând-o cu căldura lui interioară. Ea îl primi și mai în profunzime, dorind să-i simtă satisfacția amestecată cu a ei.

Încet, reveniră la normal și ea deveni conștientă de greutatea lui și de aerul care îi învăluia corpul gol. Fără regrete – își spuse ea.

El își înălță capul și-i netezi părul cu mișcări ușoare. Îi zîmbi.

– Te simți bine? o întrebă.

– O, da. El o sărută pe nas. Aș vrea să fiu sigur că nu regreti nimic.

– Nu. Atunci, îi apărură iar acele întrebări care o chinaseră atîta vreme.

– Nu s-ar spune după figura pe care ai făcut-o. Ce este? Ce s-a întîmplat?

– Cred că ar fi trebuit să-ți pun cîteva întrebări înainte de a... Își închise ochii, gîndindu-se că știe foarte puține lucruri despre el – cu excepția scurtei lui căsătorii. Și aș fi trebuit să-mi asigur puțină protecție, deși nu este o perioadă în care aș putea rămîne gravidă. Și ar fi trebuit să discutăm și niște probleme de sănătate. Totul s-a schimbat de cînd am rămas singură.

– N-am mai făcut dragoste cu nimeni, de multă vreme, îi răspunse el la toate problemele ei. De aproape un an. Și sînt perfect sănătos. Și pentru mine s-au schimbat niște reguli, dar sînt gata să mă conformez. Ești sigură că nu poți rămîne gravidă acum?

Ea începu să rîdă, gîndindu-se că erau ca niște adolescenți încinși, care erau numai pasiune, fără precauție.

– Mi-am amintit de tinerețe, de faptul că a rămîne gravidă era cea mai mare problemă atunci. Am avut probleme cu sarcina întotdeauna, așa că mi-am făcut multe analize și îmi cunosc

perfect corpul. Dar ce discuții medicale avem, dintr-o dată!

El dădu din cap.

– Și pe mine mă faci să mă simt ca un puști. Nu mai pot aștepta, ard de nerăbdare să te ating din nou.

– Și eu îmi doresc același lucru, murmură ea. El reîncepu s-o sărute.

– Acum, când am examinat toate problemele din punct de vedere medical, spuse el, să trecem la lucruri mai serioase. Ea își trecu degetele peste brațul lui.

– Ce vrei să spui? El se opri.

– Dacă o să continui ceea ce faci acum, o să-mi uit ideile.

– Adevărat? Elaine îi mîngîie bicepșii cu degetele.

El o sărută îndelung. Ajunse de la un sărut, la două, trei... la mai multe. Erau sărutări care satisfăceau inima și sufletul. Erau atît de potriviți unul pentru celălalt. Elaine primise acum cea mai bună asigurare că el o găsește deosebit de atractivă.

Ea se simțea atît de apropiată de el, încît voia să-i spună toate lucrurile pe care le gîndea,

dar pe care nu le discutase niciodată cu nimeni. Mai avea totuși niște probleme care îi erau nelămurite.

– Graham, mi-ai vorbit despre căsătoria ta, dar eu nu ți-am spus prea multe despre a mea.

El făcu o pauză, amuzat. Ea continuă:

– Căsătoria mea n-a fost nefericită, dar nici reușită. N-am fost niciodată îndrăgostiți nebu-nește unul de celălalt. În timp, Joe a devenit tot mai indiferent și eu tot mai dornică să am ceea ce îmi lipsea.

– Nu înțeleg cum poate cineva să fie indife-rent față de tine, îi spuse Graham, sărutînd-o. Eu n-aș putea niciodată.

Poate că spune adevărul, se gîndi Elaine. Reapăru acea dorință nebună, care-i duse de astă dată la explorări mai concentrate.

Cînd apăru eliberarea finală, fu mai puter-nică și mai profundă, dominîndu-le inimile.

Elaine stătea întinsă pe burtă. Graham își apăsa obrazul pe pielea ei atît de albă și de netedă. Nu se mai simțise niciodată atît de fe-ricit. Se felicita pentru că luase hotărîrea de a se reîntoarce la ea. De fapt, trebuia să-i fie re-cunoscător că nu-i trîntise ușa în față.

O capcană perfectă

N-ar fi fost o greșeală prea mare, dacă ar fi făcut-o. El mai era încă înspăimântat de fiul ei, dar își propusese să încerce îndulcirea relațiilor. Cîte puțin.

– Cred că am uitat mai multe reguli, murmură ea. El îi sărută umărul.

– Fără glumă. Sînt prea greu? Ea făcu o mișcare care semăna a negație și îl asigură de spusele ei luîndu-i mîna și presîndu-i-o. El îi cuprinse sînii. Mărimea lor era exact ceea ce îi plăcea lui. Altădată, poate soțul îi cuprinsese. Graham își alungă acest gînd. Nu putea fi gelos pe un om mort. El era aici. Numai asta conta. Avea de gînd s-o țină în pat tot weekend-ul.

– Care sînt cele trei lucruri mici, ce te pot face să zîmbești? o întrebă el vrînd să știe mai multe despre ea. Dacă nu voia s-o lase să se dea jos din pat tot sfîrșitul de săptămînă, trebuia să-și permită o pauză.

– Înghețata de vanilie, Hylit și pisicile care stau la soare pe un pervaz.

El chicoti.

– Hylit? A fost prezentator de radio?

– Da. De fapt, era disc-jockey. Cel mai bun din Philadelphia anilor '60. Mai prezintă încă la

radio, la una din cele mai populare emisiuni. Ar trebui să-l solicite să-ți facă un anunț pentru pizzeriile tale. Graham se gîndi la propunerea ei; nu era o idee rea. Anunțul va atrage atenția părinților care ascultă emisiunea și asta înseamnă mai multe afaceri la nivel de familie.

– Am mai fixat o întîlnire la stadion, cu Ed.

– E bine, deoarece ne putem vedea mai des. El o mîngîie din nou, plăcîndu-i felul în care se unduia cînd îi atîngea un punct în care plăcerea era maximă. Văzu un televizor mic pe o măsuță din cameră. Deși n-ar fi vrut să întrebe, nu se putu abține.

– E sîmbătă seara. Nu pierzi meciul acum?

– Nu, echipa e în deplasare, din nou. El se destinse puțin, dar Elaine continuă: Meciul va fi în seara asta.

– De ce ar trebui să fiu gelos pe cei nouă indivizi?

– Pe cei douăzeci și cinci de indivizi. Asta este toată echipa.

– O, mulțumesc, șopti el, văzîndu-i pe toți cu ochii minții. Erau douăzeci și cinci. Se hotărî să se ocupe de ea mai tîrziu, cînd indivizii intrau pe teren. Ea își ridică privirea, amuzată, și, de parcă

i-ar fi auzit gândurile, îi spuse:

– Ce interes crezi că ar avea douăzeci și cinci de tineri pentru mine? El veni mult mai aproape de ea și-i atinse sînii.

– Pentru că ești frumoasă și ești goală.

– Ai mai fost recent la vreun oftalmolog? De obicei, la vîrsta ta bărbații au nevoie de ochelari. Rîzînd, el o admonestă:

– N-am ajuns încă la apogeu. Dar cea mai mare problemă a mea este că tu te gîndești la cei douăzeci și cinci de tineri care te așteaptă, în timp ce ești blocată aici de o epavă ca mine. Elaine îl încurajă:

– Prefer epava asta.

– Mulțumesc. Unde rămăsesem?

– Chiar aici. Ea se aplecă asupra lui și-l sărută de-i luă respirația. Apropo, unde locuiește mama ta?

El clipi deodată, interesat.

– Chiar crezi că putem discuta asemenea probleme acum? Mama? Cum de-ți veni ideea?

– O fac pe mironosița.

– Nu te prinde. Am citit „Teama de zbor”. Mama mea locuiește în Delaware. Pe țărm. O să te duc s-o cunoști. Ea o să te plăcă. De fapt,

se bucură de fiecare dată cînd încerc să fiu cu o femeie. Ea mă consideră un burlac convins.

– Și ești?

– Nu. Dar adevărul era că nici unul dintre ei nu era pregătit pentru o căsătorie. Totul era atît de fragil în relația lor, încît el nu voia să se gîndească mai departe. Dacă ar interveni ceva care să-i lege mai mult, atunci poate s-ar gîndi și la căsătorie.

– Ar trebui să știm mai mult unui despre celălalt, îi spuse ea, după un moment. Ea îi citea în mod sigur gîndurile. Aș vrea să știu dacă ceea ce este între noi este numai sex, sau mai mult.

– Elaine, noi doi avem experiența necesară pentru a ști că este mai mult decît sex.

– Da, știu.

El îi dădu la o parte părul de pe față și o sărută pe obraz.

– Am știut că va fi așa și de aceea n-am putut sta deoparte.

– Toate astea se vor schimba cînd va veni Anthony.

Graham o sărută și o mîngîie din nou.

– Nu chiar totul.

Ea respiră ușurată.

– Nu, asta știu că nu se va schimba.

– Dar eu nu plec nicăieri, șopti el. O să ne descurcăm noi.

– Sper. Ea se întoarse în brațele lui, întrerupându-i orice gând rațional când îi atinse pieptul cu sînii.

– O să ia ceva timp, dar, pînă la urmă, va fi bine, îi promise el, sărutînd-o. El făcea promisiuni, dar nu știa sigur dacă și le va putea ține. Știa însă că va face tot posibilul pentru ca fiul ei să-l placă. Petrecură restul weekend-ului în pat, și chiar și meciul de baseball fu uitat. Ea era prea ocupată cu plăcerile pe care „epava” bătrînă i le oferea. Și pentru el, nu exista plăcere mai mare.

Graham plecă doar cu o oră înainte ca Anthony să se întoarcă. Elaine, care se simțea de parcă tot corpul i-ar fi fost fricționat de un excelent maseur, încercă să acopere toate urmele întîlnirii. Nu era pregătită pentru o altă discuție cu Anthony. Sau cu foștii socri. Ar fi fost ca o palmă dată lor, și ea nu avea această intenție.

O, Doamne, se gîndi ea și se scufundă într-o baie fierbinte. Nu mai făcuse niciodată atîta dra-

goste. Și-ar fi dorit să dispună de cîteva ore numai pentru ea, înainte să apară ceilalți. Să aibă timp, să stea cu ochii închiși.

Era implicată mult în această relație și era imposibil să-și controleze sentimentele. Dacă i-ar fi închis ușa în nas, ieri, ar fi fost ca și cum și-ar fi rupt inima din piept.

– Acum, se apropie momentul în care trebuie să încep să plătesc, murmură ea. Îi răspunse un mieunat. Deschise ochii și se uită la Mikey, care stătea în ușă, uitîndu-se la ea.

– Știu, am păcătuit. Pisica începu să toarcă, de parcă ar fi fost fericită că i se confesează. Își închise ochii, apoi își puse lăbuțele pe marginea căzii, pufnind la vederea baloanelor de săpun. Mai tîrziu, se auzi un zgomot de jos, care o alertă.

– Mamă, am venit!

– Cobor într-un minut, răspunse ea, încercînd să iasă din cadă. Cînd ajunse la parter și îi sărută pe Anthony și pe părinții lui Joe se simți vinovată. Intrușii apăruseră prea repede. De acum începea marele joc.

Capitolul 8

Luni seara, cînd Anthony se pregătea de culcare, Elaine își luă inima în dinți și-i spuse:

– Anthony, am aranjat să stai mîine seară la Steven. Băiatul se întoarce și o privi atent. Ea continuă calm: Mă duc să mă întîlnesc cu domnul Reed. Se lăsă o tăcere grea, care nu le plăcu amîndurora. Ai spus c-o să încerci, îți amintești?

– Dar am crezut... El a avut o atitudine ciudată la meci față de tine și mătușa Cleo a spus că nu mai aveți nici un fel de relații.

– Mătușa Cleo spune o mulțime de lucruri

pentru a se amuza. Dar este adevărat, el nu era prea sigur. De fapt, amîndoi eram nesiguri. Și încă mai sîntem. În acest weekend am avut o discuție mai lungă și am ajuns la concluzia că ar fi mai bine să ne vedem mai des.

– Mamă!

Panica de pe figura lui Anthony îi rupse inima.

– Anthony, dragul meu, îi spuse ea, disperată. Nu da amploare unui fapt care nu are foarte mare importanță acum. Nimeni nu știe care va fi rezultatul acestei relații, care nu-mi consumă prea mult din timpul afectat ție. Băiatul nu spuse nimic și ea se simți și mai vinovată. Anthony...

– Bine, îi spuse el și se năpusti afară.

Elaine oftă, neștiind ce ar trebui să mai facă pentru a-l asigura că Graham nu este o amenințare pentru el. De obicei, la școală, ea trebuia să se ocupe chiar de copiii cu acest gen de probleme, dar acum nu era capabilă să rezolve problema propriului ei fiu.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să discute problema mai amănunțit cu Anthony, să-i spună că Graham a rămas toată noaptea la ea. Dacă cineva, în vecini, a observat mașina lui Graham,

Anthony va afla oricum. Probabil că-i va arunca adevărul în față. Poate că ar trebui să anuleze invitația lui Graham.

Dar nu putea face așa ceva. De ce să nu-și permită cîteva ore numai pentru ea? Nu voia o viață separată de a familiei. În încercarea ei de a compensa lipsa celuilalt părinte, renunțase la viața ei.

Acum, se ivise cineva în viața ei și, indiferent cît de grea era această relație pentru ea, era pregătită să continue. Și cu cît Anthony se obișnuia mai repede cu această relație, cu atît mai bine. O zi pe săptămînă nu făcea rău nimănui, se gîndi ea. Zilele i se păreau fără sfîrșit. Nici ea nu se mai putea opri. Din momentul în care îi deschisese ușa... prima oară.

Cînd Anthony se întoarse tîrziu, nu spuse nimic și se retrase în camera lui. Elaine oftă și-l lăasă acolo. Avea timp să se gîndească. Poate că trebuia s-o întrebe pe Joan Harman, consiliera școlii, dar instinctul îi spunea că face bine ceea ce face. Era aproape îmbrăcată, cînd Graham sună.

— Trebuie să anulez cina, îi spuse el abrupt. S-a ivit ceva aici și trebuie să mă descurc. Cînd

voi fi gata, va fi prea târziu ca să mai vin în Delaware.

– Oh. Dezamăgirea i se putu citi în glas.

– Îmi pare rău. Vocea lui deveni mai blîndă. Cina asta este importantă pentru noi și nu vreau s-o anulez. Ce zici de mâine seară?

– Mîine este meci, spuse ea, uitîndu-se la fermoarul neîncheiat.

– Nu poți renunța la meci? Exasperarea era evidentă în glasul lui Graham.

– Mă așteaptă toate doamnele ca să le duc. Iar Anthony mi-ar face probleme și mai mari. Echipa vine din turneu.

El oftă.

– Nu mă mai pot duce la Ed să-i cer locurile.

– Mai joacă vineri, spuse ea, vrînd să-i fie de ajutor. Vrei să schimbăm pentru vineri?

– Vineri? Îmi pare rău, Elaine.

– Înțeleg, îl asigură ea.

– Ești de acord?

– Da.

Apoi ea închise telefonul și se așeză pe pat. Se simți rănită. Nici măcar amînnarea pentru vineri nu o făcea să fie mai sigură. Se duse la vecini să-l anunțe pe Anthony că nu mai pleacă

nicăieri. Fiul ei veni acasă în câteva minute.

– Mamă, o strigă el, urcînd scările în viteză.

– Sînt aici, îi răspunse ea, surprinsă că a venit acasă atît de repede. Se ridică și își trase repede fermoarul, deși nu mai pleca nicăieri. Anthony se opri în dormitorul ei. Mikey îl urmă.

– Nu mai pleci?

– Domnul Reed a amînat întîlnirea pentru că are niște probleme la birou, zise ea, forțîndu-se să zîmbească. Copilul își afișă dezamăgirea. Elaine văzu că el s-ar fi așteptat ca ea să facă amînarea întîlnirii. Se simți ca un os între doi cîini geloși. Anthony era puțin speriat că ar putea să-și piardă mama, dar nu era gelos. Băiatul se însenină la față.

– Nu-mi miroase a bine, mamă.

– Da, cam așa e. Dar ne întîlnim vineri.

Anthony făcu ochii mari.

– Părinții lui Steven pleacă de acasă vineri, așa că voi angaja o baby-sitter pentru voi.

– Oh! Figura copilului se schimbă trecînd de la uimire la hotărîre. Poate că fazanul ăla amîna din nou.

– Vom vedea, spuse ea, hotărîtă. Nici ea nu știa ce se va mai întîmpla.

- O să se schimbe din nou, o să vezi. Cu aceste ultime cuvinte, Anthony plecă. Elaine se lăsă pe pat. Își acoperi fața cu palmele, încercînd să ignore nodul pe care-l avea în gît. Își pusese toate speranțele în acest bărbat și nădăduia ca fiul ei să se înșele. Din nefericire, nu era sigură deloc pe el.

Vineri seara, Graham trase mașina în parcare, Elaine, cu cincizeci și cinci de minute mai tîrziu de ora promisă. Chiar dacă ajunsese mai tîrziu, nu conta, în comparație cu ziua inferală pe care o avusese. Adusese un buchet de flori, ca scuză. Deși o prevenise pe Elaine că va în-tîrzia, o duzină de trandafiri nu strica. Anthony era afară cu prietenii. Băieții erau în fața par-cării, iar Graham îi salută.

- Salut, băieți. Băieții nu răspunseră, ci doar urmăriră cu privirile. El schimbă trandafirii în cealaltă mînă și sună la sonerie. Probabil că Elaine stătea dincolo de ușă, pentru că îi răs-punse imediat ce sună.

- Salut, îi zise el, zîmbind. Ea arăta nemai-pomenit în rochia kaki, care îi scotea în evi-dență formele generoase. Purta o eșarfă roșie prinsă de un umăr. Dar cea mai interesantă parte

a rochiei erau nasturii negri, montați de la umăr la genunchi. El ar fi vrut să-i descheie fiecare nasture în parte. Simțindu-se urmărit, îi spuse:

– Îmi pare rău pentru întârziere. Oferindu-i florile, ea le luă și deschise ușa și mai mult.

– Sînt frumoase, mulțumesc. Vino înăuntru, să-le pun în apă. El intră în casă și închise ușa în urma lui.

– E cam multă lume afară.

Elaine zîmbi ușor.

– Sînt copii.

– Știu. Pot chiar să-mi amintesc. O îmbrățișă cu multă dragoste și, fără a-i păsa că-i va strivi trandafirii din brațe, o strînse la piept pînă cînd coapsele ei se uniră cu ale lui. Cînd își înălță capul, deja respira greu.

– Ar fi mai bine să te las să pui florile în apă, altfel nu mai plecăm de aici. Ea îi spuse, deschizîndu-și ochii încet:

– Știu asta.

Reușiră să ajungă pînă la bucătărie, fără a mai cădea pradă tentației. Graham se întrebă cum va face față acestei întâlniri, care se anunța a fi platoncă.

Pe Elaine n-o mai ascultau nici degetele, cînd

voi să tale codițele trandafirilor. Graham luă florile, le puse într-o vază și-i spuse:

– O să le tai mai târziu.

Ea se înroși ca focul și zise:

– Elaine, lipsa ta de îndemânare ți se citește din nou pe chip. De ce nu te-ai gândit la asta?

El zîmbi și-i spuse:

– Mie îmi place Elaine, cea neîndemînică. Mă face să mă simt dorit și folositor.

– Bine, dar tu te ocupi de propria-ți afacere. Cum de nu te simți folositor?

– Nu este același lucru. El introduse și ultimul trandafir în vază, apoi se întoarse către ea și preciză: Mi-ai lipsit mult, săptămîna asta.

Ea îi răspunse cu un zîmbet tremurat:

– Și tu mi-ai lipsit.

– Dacă te-aș săruta acum, cred că n-am mai pleca nicăieri.

Ea îl aprobă:

– Știu că ai dreptate.

În sfîrșit, reușiră să piece, fără a mai ceda pornirilor lor. Băieții erau la postul de observație, așteptîndu-i. Graham se întrebă dacă Anthony ar fi venit în casă, în caz că ei n-ar fi plecat imediat. Își aminti că el avusese aceeași

reacție la prima întâlnire a mamei lui. Fără îndoială, fusese destul de neplăcut. Situația se înrăutăți când Elaine îi spuse lui Anthony că a aranjat cu o baby-sitter. Băiatul fu nemulțumit de tratamentul copilăresc ce i se aplicase și Graham îl înțelese. Dar nemulțumirea acestuia se întorsese împotriva lui, de parcă totul ar fi fost numai din vina lui.

Va trebui să facă ceva pentru a atrage copilul altfel... Această idee îl urmări în tot timpul cinei de la restaurantul din Center City. Chiar dacă vorbiră despre multe alte lucruri, pentru a se cunoaște mai bine, gândurile lui rămaseră la aceeași problemă.

– N-am nici un chef să te conduc acasă, îi spuse el. Seara se terminase prea repede și el se concentrase asupra unui subiect care nu-l trimitea departe de ea, dar îi distrăgea puțin atenția. Ar fi vrut s-o aibă în vedere numai pe ea. Voia să cimenteze relația lor, pentru că i se părea destul de șubredă în multe privințe. Elaine se întoarse spre el, cu fața strălucind în lumină.

– Nici eu n-aș vrea să merg acasă. Săptămîna trecută a fost minunat... atunci s-au des-

chis niște uși care nu se mai pot închide acum.

El începu să rîdă, plăcîndu-i ce aude.

– Cred că ușile inimii mele s-au deschis încă de cînd ai intrat după mine la toaleta bărbaților.

Ea rîse din toată inima.

– Ți-am făcut o impresie puternică, nu-i așa?

El o privi și-i spuse:

– Încă îi mai simt efectul. Întinse mîna și o îmbrățișă. Vrei să ne oprim undeva pentru o cafea? Ea ezită.

– De abia am mîncat.

– Atunci, vrei să te conduc acasă?

– Nu. Ea nu ezitase asupra răspunsului, ceea ce lui îi făcuse o mare plăcere.

– Știi un loc unde aş putea parca? Aş vrea să mai vorbim. Ea începu să rîdă.

– N-am mai făcut asta de cînd aveam şaisprezece ani.

– Ți-am mai spus că mă faci să mă simt ca un puștan. Dar nu am încredere că mă voi putea abține dacă mergem la tine acasă. Și cred că Anthony ar primi o lecție de biologie pe care nu trebuie s-o afle la vîrsta lui.

– Anthony stă în seara asta cu prietenul lui.

Le-am angajat o baby-sitter. .

Graham oftă și-i spuse:

– Pentru Dumnezeu, femeie, nu mă mai tenta.

Am putea ajunge imediat în pat...

– Știu un loc mai liniștit și mai sigur.

– Te deranjează dacă te întreb unde?

– Școala mea.

– Școala? El începuse să râdă.

– Nu este nimeni acolo, noaptea. Este pe drumul spre casă și putem parca printre autobuze... să vorbim nestingheriți.

El îi dădu drumul la mână.

– Arată-mi drumul și acolo mergem.

Școala ei nu era foarte mare, dar era înconjurată de un inel de copaci. În parcare, era o mulțime de autobuze și el trase Mercedes-ul, printre ultimele mașini.

Este un loc liniștit și sigur, își spuse el pe jumătate mulțumit, pe jumătate dezgustat. E rău că se simțeau ca niște adolescenți, pentru că dacă ar fi fost cu adevărat...

Își scoase acest gând din minte. Veniseră aici pentru a vorbi liniștiți. Nimic mai mult. Când opri motorul, se lăsă o tăcere destul de apăsătoare între ei. Elaine se uită înainte.

Graham se uită la ea, apoi o întrebă.

– E bine aici?

– Da... nu. Se uită la el și încercă să-i zîmbească. Nu știu, Graham.

– Cînd am vorbit săptămîna trecută, ți-am spus adevărul. Am vrut să încerc, pentru că am dorit să fiu cu tine. Tu... nu știu cum să-ți explic, dar tu faci ceea ce îmi lipsește mie din viață.

– Știu. Dar asta este valabil doar pentru acest moment. Este totul atît de nou pentru mine și tu ești... faci parte din altă echipă.

El rîse din toată inima.

– Nu prea cred. Tu ești din altă echipă.

– Graham, te rog. Ea îl privi cu durere în ochi și continuă: ai propria ta afacere, ești bogat și sofisticat. Eu sînt săracă și neîndemînică. Chiar și „Cenușăreasa” este un cuvînt care nu mi se potrivește, pentru că și ea era mai bogată.

– Nici eu nu sînt bogat. Majoritatea veniturilor mele o investesc în întreprindere și numai în ultimii ani n-am mai stat să fac eu însumi pizza, zi și noapte. Asta nu înseamnă că sînt sofisticat. „Cenușăreasa” ar trebui să se uite la mine și să-mi spună: Hai să uităm discuția. De fapt, nu era cazul s-o avem.

– Deci, oricum nu ești de nasul meu. Și mai este și fiul meu. A te îndrăgosti forțat de un copil este destul de greu pentru un holtei care nu are experiență cu copiii.

– De fapt, nici un fel de experiență, o corectă el.

El oftă din nou.

– Nu știu ce ți-aș putea spune, pentru a te asigura de dragostea mea.

– Poate că tocmai asta este ideea. Poate că ar trebui să merg numai pe încredere. Poate va fi ceva, poate nu. Dar nu pot să renunț. Asta știu sigur.

El veni mai aproape.

– Asta trebuie să facem amândoi: să avem încredere. Nici nu știi ce am simțit când ne-am despărțit duminica trecută.

Ea oftă adânc, iar sînii i se ridicară sub cor-sajul rochiei.

– Nici tu nu-ți închipui ce-a însemnat pentru mine să te văd plecînd.

El îi luă mîna și i-o sărută.

– Am nevoie să fiu cu tine, Elaine.

Ei îi pieri vocea, dar făcu o sfortare să-i șop-tească:

– Și eu simt nevoia să fiu cu tine, Graham.

El îi întoarse palma și îi sărută liniile care o brăzdau. Înfiorându-se, îi șopti:

– Mi-ai lipsit atât de mult.

El îi strînse mîna ușor, apoi o sărută chiar sub ureche. Ea se înfioră și mai tare sub atingerea buzelor lui. Parfumul ei îl îmbăta. Era o adevărată tortură pentru el, dar îi plăcea. Spera să nu se termine niciodată.

Ea se întoase. Ridică mîinile și-i cuprinse fața, în timp ce gura ei i-o cuprinse pe a lui, cu o pasiune pe care n-o puteau nega. El o sărută cu atîta ardoare, încît nu mai putea suporta nici simpla ei atingere.

Cu mîna, îi căută sîinii, sub rochie și eșarfă. Luă greutatea lor în mînă și-i traversă ușor cu degetele. Sărutul lor avu aspectul unei pasiuni dezlănțuite la maximum.

– Am crezut că locul ăsta este sigur, îi șopti el, îngropîndu-și fața în umărul ei. Începu s-o muște ușor, de parcă așa își putea exprima nevoia de ea.

– Periculos, șopti ea. Mă faci să mă simt atât de bine.

– Eu sînt numai dorință, îi șopti el.

O capcană perfectă

– Păcat că nu putem, murmură ea. Numai Dumnezeu știe cât de mult aș vrea.

Se opri și își ridică ochii spre ea, plin de așteptări.

– Nu mai sîntem niște adolescenți care se află într-o parcare, așa că nu putem....?

Ea se uită la el.

– Sîntem prea bătrîni pentru a ne comporta într-o manieră atît de scandaloasă. El îi șopti ceva extrem de rușinos în ureche:

– N-ar trebui să...

– Nu putem. Își descheie butonii rochiei. El își împinse scaunul.

Dintr-o dată, se văzură niște lumini orbitoare.

– O, Dumnezeule, polițiștii, șopti Elaine. Încercă să se îndrepte și să se așeze pe scaunul ei, dar nu prea era loc între Graham și consolă. Mîinile lui o liniștiră.

– Nu-ți face probleme, sîntem decenti.

– Acum. Fii mulțumit că n-a venit... Ea își înghiți vorbele.

– N-a venit acum cinci minute. Hai să fim cinstiți cu ei și să sperăm că nu ne amendează. Lasă-mă pe mine să vorbesc. Faptul că rochia ei era închisă destul, pentru a ascunde ceea ce

faceau, nu o ajută prea mult. Ea își acoperi speriată picioarele goale cu fusta.

– Graham, asta este școala mea. Nu pot risca să fiu arestată aici.

El nu răspunse. Era prea ocupat să deschidă geamul pentru a vorbi cu polițistul care coborîse din mașină și se îndrepta spre ei.

Omul își direcționează lumina spre interiorul mașinii, pentru o secundă care lor li se păru un veac, apoi o închise.

Polițistul își dresе glasul și cu un aer atotștiutor le zîmbi complice.

– Bănuiesc că nu aveți de gînd să furați nimic din școală, așa cum mi-a spus institutorul.

Jim Tarbluth! Elaine nu-și dăduse seama că acesta va rămîne în școală peste noapte și că se va alerta dacă va vedea o mașină în parcare. Îi crescuseră teama de a nu fi descoperită.

Graham începuse să rîdă. De fapt, rîdea foarte natural.

– Știu că vi se pare o prostie. Dar e destul de greu să avem și noi cîteva minute libere, pentru că ea are copii și eu locuiesc la două ore depărtare... Cred că nu ne-am gîndit prea mult. Polițistul dădu din cap înțelegător.

– Vă cred. Și prietena mea are doi copii și trebuie să recurgem la stratageme pentru o clipă de intimitate. Numai să n-o faceți aici... găsiți un loc mai bun. Nu mai vreau să fiu chemat să scriu rapoarte despre voi.

– Nu va mai fi cazul, promise Graham.

– Mulțumim, șopti Elaine, umilită. Polițistul se întoarse la mașina lui, crezându-i pe cuvânt că vor pleca. Era un gest frumos din partea lui, se gândi Elaine.

Graham începu să râdă.

– Am fost prinși în parcare la vârsta noastră.

Elaine șopti:

– Și cum e mai grav, am fost prinși de poliție.

– Ești o femeie atât de excitantă. O sărută pe obraz.

Ea îi spuse:

– Probabil că asta ne-a dus la necazuri de prima dată.

El încuviință cu șiretenie:

– Așa este.

– O, Doamne, ți-a plăcut. Încercă să treacă peste consolă, fără a mai ține cont de frâna de mână. Reuși în cele din urmă să-și încheie fusta.

– Sigur că da. Îi luă mîna și i-o sărută. Nicio-

dată n-am mai întâlnit un om ca tine. Atît de cinstit și la obiect.

– O babetă onestă.

El rîse amuzat.

– Ești fantastică.

Zîmbi și ea, nu se mai putea abține. Îi fusese interzis să facă dragoste în mașină, dar poate că pentru acest motiv i se părea și mai excitant. Își pierde controlul asupra ei cînd e cu acest bărbat. El o mîngîie. Mîna lui era caldă și puternică și se curba frumos pe fața ei.

– Elaine, trebuie să rămîi aceeași persoană minunată care ești acum. Ea se relaxă și începu să chicotească.

– O, Dumnezeuule, dar tu mă faci să fiu atît de rea.

– Eu? Îmi place ce aud. Degetele lui începură s-o mîngîie din nou. Ea îi luă mîna și i-o puse pe volan.

– Ar trebui să plecăm acasă, înainte ca paznicul nostru conștiincios să ne toarne iar la poliție.

Cînd ajunseră acasă, ea descoperi cît de greu îi este să-l lase pe Graham să piece, în special cînd Anthony dormea la prietenul său. Era încă

trează după o oră, când telefonul sună. Înainte de a răspunde, ea știa cine este.

– Ai luat amendă pentru viteză, îi spuse ea, în loc de salut.

Graham începu să rîdă.

– Ai știut că sînt eu.

– Nu putea fi nimeni altcineva. Ce-ai făcut? Ai spus poliției că trebuie să ajungi acasă s-o suni pe această babetă?

– Da, pentru că și polițaiului îi plac babetele.

– Da, cred că da. Se întoarse pe o parte și, dintr-o dată, vorbind cu el la telefon, casa i se păru plină. Îmi pare bine că n-ai rezistat și ai sunat-o pe babeta cu care vorbești acum...

Au terminat discuția înainte de răsăritul soarelui.

Capitolul 9

Echipa „Phillies” câștigase opt meciuri și Graham avusese opt întâlniri cu Elaine. Deși nu mai fusese nevoie să recurgă la stratagema cu parcare, își folosiră ingeniozitatea pentru a face dragoste.

Era greșeala lui Graham, care nu-și putea ține mâinile departe de ea. Și ea răspundea. O, Doamne, cum mai răspundea! El se așeză lângă Ed la meciul de pe Vet.

Se simțea puțin vinovat că-l folosește pe Ed, dar încheiase un fel de contract cu compania lui Ed pentru publicitate.

Nu-i spusese Elainei **că va** fi pe stadion în seara aceea. Se gîndea **cu satisfacție** că va avea o seară plăcută. Se **pregătise** să-i facă și o declarație, dacă va fi cazul, **și** cînd o văzu intrînd pe stadion știu, cu siguranță că seara **va** fi plăcută.

Ea se opri uimită cînd îl zări, apoi îi zîmbi. Îi zîmbi și el, simțind deja o nevoie acută s-o atingă. Cele trei văduve se uitau la ei. Graham înțelese că Elaine nu le spusese nimic despre întîlnirile lor. Nici nu era nevoie. Femeile erau foarte inteligente. Și Anthony avea un aer fericit în acea seară. Lui Graham îi pieri zîmbetul. **Indiferent ce** ar fi făcut, băiatul nu voia să se **apropie de el**. Se văzuseră de cîte ori venise el s-o la pe Elaine, dar, în afară de saluturi, nu se mai petrecuse nimic între ei. Graham spera că lucrurile se vor aranja.

— Bună ziua, le spuse el, așezîndu-se pe locul lui.

— Bună, dragă, îi spuse Cleo. Și tu ce faci, dragă, i se adresă ea lui Ed. Ed mormăi ceva nedeslușit. Fetelor, adăugă Cleo, spuneți bună ziua domnilor îmbrăcați în costume.

— Bună ziua, spuseră Jean și Jane, în ace-

lași timp. Acestea două rînjeau mai tare ca prietena lor.

– Ai venit să ne mai vezi? îl întrebă Cleo pe Graham, bătîndu-l pe umăr. Sîntem cele mai sexy femei, nu-i așa?

– Absolut, îi răspunse Graham. Trebuie să-l păzesc pe Ed de voi. Femeile începură să rîdă cu poftă. Chiar și Ed schiță un zîmbet. Elaine se aplecă spre el și-i șopti:

– Am primit cartea de credit azi-dimineață și era menționat un credit care nu-mi aparține. Graham începu să rîdă, știind despre ce vorbește ea.

– Sigur nu este o glumă?

Elaine se uită la el cu seriozitate și-i spuse:

– Nu glumesc deloc. Presupun că „Body's” mi-a dat mie credit și tu ți-ai plătit costumul.

– Dar nu puteam să te las pe tine să-l plătești, spuse el, apărîndu-se.

– Ea i-a cumpărat un costum, le spuse Jean lui Jane și Cleo.

– Așa este. Cu asta se alege și el de pe urma mămicuței.

Se auzi zgomotul produs de mătăniile lui Mary.

– Înainte ca cineva să ajungă la concluzia că sînt atît de bogată, aş vrea să ştiţi că prietena mea de la curăţătorie i-a distrus definitiv costumul, aşa că l-am înlocuit pentru că am insistat atîta ca să-l curăţ eu. Femeile se uitau cam ciudat la ea, în semn că nu cumpărau acest gen de poveşti ieftine, de adormit copiii. Anthony se uita ruşinat, de parcă ar fi vrut să intre în pămînt. Graham îi zîmbi băiatului, pentru a pune capăt discuţiilor.

– Uneori, orice bărbat trebuie să se comporte ca un gentleman, nu-i aşa? Anthony se încruntă şi mai tare. Se vedea că este preocupat de ceea ce se întîmplă. Era un pas înainte, cîştigat de Graham.

Cleo, ca întotdeauna, dezamorsă situaţia.

– Anthony, tu ar trebui să ştii care este programul domnului, de acum. Ai stat prea mult numai cu noi, femeile. Ea veni lîngă Elaine şi-l bătu uşor pe băiat pe obraz. Elaine îi zîmbi fiului ei, care spuse:

– Da, cred că ar trebui.

– Pînă atunci, vino şi stai lîngă mămica, zise Cleo, uitîndu-se cu şiretenie spre Graham. Eu o să stau lîngă domnul „Costum”, acolo. Nu vreau

să se rețină de la nimic.

– Mulțumesc, îi spuse Graham, rîzînd. Ed zîmbi și el. Graham îl bătu pe umăr cu simpatie. Își spuse că asta îl va costa ceva, pe drum, la plecare. Totuși merita să-l vadă pe Ed discutînd meciul cu Cleo. Era sigur că acum, Ed înțelise de unde izvorîse pasiunea lui subită pentru baseball.

Graham era un tip destul de solid, iar Cleo nu era nici ea trasă prin inel, așa că schimbarea locurilor dură ceva mai mult. El o ajută pe Cleo să treacă peste șirul de scaune. Acesta șterse scaunul înainte de a se așeza pe el.

– Dacă domnul este bun de ceva, o să schimbăm locurile mai tîrziu, le spuse ea lui Jean și Mary. Ed se lăsă mai jos în scaun. Spera că acel jucător care o excita atît de tare pe Cleo să nu joace.

Graham veni și se așeză lîngă Elaine, conștient că o va atinge măcar pe coapse.

– Salut, mămică.

Ea mormăi:

– Nu credeam că o să ajung să trec prin supărarea asta. Graham rîse amuzat, apoi deveni serios.

– Sper că nu te-ai supărat că am achitat factura pentru costum, nu-i așa?

– Sigur că m-am supărat, fu răspunsul ei. Oricum, n-aș fi adus subiectul în discuție aici. Dar am primit factura de abia astăzi și m-am infuriat foarte tare. Graham era gata să continue discuția, dar își aminti că Anthony era de partea cealaltă și asculta cu atenție.

– Anthony! El se aplecă spre băiat. Pieptul ei se presă de brațul lui Graham și acesta aproape că uită pentru ce se aplecase spre băiat. Dorința care i se trezise la simpla ei atingere îl făcea să-și piardă și bunul-simț. Își alungă din minte dorința de a face dragoste cu Elaine, chiar acolo, și i se adresă din nou băiatului:

– Anthony, tu nu vrei s-o vezi pe mama ta plătind o avere, numai pentru a-ți da o lecție despre responsabilități, nu-i așa?

Anthony, uimit, îi răspunse după o perioadă de gândire:

– Nu, cred că nu.

– Și acum, prin faptul că am asigurat-o pe mama ta că nu trebuie să plătească bani pentru ce nu trebuie, eu ți-am oferit o lecție despre buna purtare a unui gentleman, așa este?

– **Asta** înseamnă că mama poate acum să-și permită să-mi cumpere ultima casetă cu „Dragonul dublu” pentru Super Nintendo?

– Probabil.

– Mi-ați dat o lecție mare, domnule Reed, îi spuse Anthony. Toată lumea rîse, în afară de Elaine.

– Oricum, sînt încă dispusă să plătesc, zise ea.

– Pentru asta sînt făcute mămicile, îi spuse Graham, luîndu-i mîna.

Se așeză apoi la loc, ca să urmărească jocul.

– Poftim?

Elaine asculta uimită cum profesorul, care se ocupa de absențele la clasa lui Anthony, îi repeta că acesta chiulise de la ore.

Tocmai își terminase ultima oră de clasă, cînd i se spuse că este căutată la telefon.

Plină de mînie, se semnă în registru și fugi spre școala lui Anthony.

Fiul ei era în cancelarie, cam supărat. Cînd își ridică privirea, păru mai degrabă ostil.

Ea știa care este cauza. Aceste acțiuni disci-

plinare la nivelul școlii aveau ca rezultat un sistem de numerotare care, dacă nu era la punctajul maxim, ducea la frustrarea băiatului de o excursie gratuită. Era cam dureros.

Anthony părea gata să plîngă și Elaine știa că el a fost lovit tare. Se hotărî ca, atunci cînd vor coborî din mașină, să nu scoată un cuvînt.

Și nici acasă, pînă nu se răcorea ca să poată discuta serios. Nici nu închise bine portiera mașinii și Elaine se trezi întrebînd:

– De ce? Anthony ridică din umeri și se uită pe fereastră. Mînia lui Elaine izbucni:

– De ce nu te-ai dus la ore?

– Nu știu.

– Eu nu pot accepta așa ceva. Scoase mașina din parcare, cu roțile scrîșnind pe asfalt. Nu-i păsa. Ori îmi dai un răspuns corect, ori nu mai vezi nimic de la mine.

– N-ai nici o bază să afirmi așa ceva, mamă.

Ea fu foarte aproape de a distruge mașina. Se opri, respiră adînc și încercă să se controleze, înainte de a reîncepe conversația.

– Anthony, nu te recunosc. Ce se întîmplă cu tine? De ce nu te-ai dus la școală? Ai vrut să vezi ce se întîmplă?

El nu răspunse. Ea continuă:

– Steven a chiulit cu tine? Ea îi cunoștea pe toți prietenii lui Anthony și știa că toți puteau avea câte o vină, dar erau băieți buni, de încredere. Poate că fiul ei intrase într-un grup cu copii mai neserioși și ea trebuia să afle.

– Nu, răspunse el. Numai eu.

– Deci, ai chiulit singur. Ești supărat pe mine pentru ceva? Pentru că, dacă ești, eu nu mă simt la fel de pedepsită cum ești tu acum. De fapt, dacă n-aș fi supărată pe tine acum, m-aș simți foarte bine.

– Mulțumită domnului Reed. Se simțise sarcasmul din glasul lui.

– Ah! Ea se luminează dintr-o dată. Dar seara trecută păreai că te bucuri să conversezi cu el. Se uită la el, la timp pentru a-l vedea ridicînd din umeri. El nu voia să admită că îl plăcea pe Graham și ea nu știa cum poate s-o scoată la capăt.

– Chiar i-ai cumpărat un costum?

– L-am înlocuit pe cel stricat din vina mea. Este o mare diferență. Eu l-am înlocuit, pentru că era răspunderea mea. L-am vărsat apă tonică peste el, l-am rugat să mi-l dea să i-l curăț și a

fost deteriorat la curăţitorii. N-am mai avut ce face, a trebuit să-l înlocuiesc. El a fost amabil să achite nota de plată, dar nu era corect așa.

– Așa că tu n-o să-l mai vezi?

– O să-l văd din nou, dacă mă va invita.

Lui îi reveni aceeași expresie tristă pe figură.

– Anthony, eu cred că tu îl placi pe Graham, dar simți că-l trădezi pe tatăl tău, dacă o faci. Nu asta este adevărul. Graham nu vrea să ia locul nimănui, crede-mă. Și eu te iubesc. Te iubesc acum și mai mult decât altădată, pentru că acum ai mai multă nevoie de dragostea mea. Dar să chiulești de la școală, nu e bine. Vei pierde excursia și ești pedepsit o lună întreagă. Nici la meciuri n-o să mai mergi.

– Mamă, strigă Anthony, disperat. Ea se strădui să pară insensibilă la durerea lui, pentru a-i arăta că purtarea nu-i va fi tolerată.

– Mamă, nu este de ajuns că pierd excursia? Te rog, nu pot să pierd și meciurile, o imploră Anthony.

– Oricum, au plecat în deplasare pentru o jumătate de lună, așa că nu va fi prea greu, dragul meu.

– Dar mătușile Cleo, Jean și Mary? Ele au

nevoie de noi să le ducem la meci.

– O să le asigur transportul, spuse ea. Apoi oftă. Singura ființă inocentă, care era pedepsită, era tot ea. Sau poate că nu era atît de inocentă. Anthony își exprimase de mai multe ori dezacordul față de relația ei. Se simți vinovată. Ce fac oare toți părinții singuri?

Această întrebare și-o puse la sfîrșitul săptămînii, cînd ea și cu Graham ieșiră din nou, într-o seară.

Cu Anthony stătea o baby-sitter, pentru că era pedepsit și nu putuse rămîne la Steven peste noapte.

– Nu mai știu ce să-i spun ca să-l asigur că înîlnirile noastre nu-i amenință dragostea pe care o am față de el, îi spuse ea lui Graham. Graham rămase tăcut un moment, uitîndu-se în paharul cu vin. Ea înțelese imediat că nu-i place subiectul și se întrebă dacă Graham se simte amenințat în vreun fel sau nu vrea să se implice în ceea ce părea o problemă de familie. Elaine se simți destul de jignită și adăugă: Ei bine, eu și cu Anthony vom face față, oricum. Poate o să vrem să ne și omorîm în acest timp, dar vom ajunge la o concluzie.

Graham, zîmbi, în cele din urmă, simțindu-se mai relaxat. Dar momentul care trecuse îi lăsase un sentiment foarte neplăcut.

Chiar dacă el ar fi spus că va accepta copilul, nu era gata s-o facă. Nu acum. Întîlnirea lor urma să fie mai scurtă, pentru că el avea o întrunire a doua zi, devreme.

Elaine nu mai simți aceeași dorință de a face dragoste cu el, ca întotdeauna.

– Aș vrea ca tu și Anthony s-o cunoașteți pe mama mea, duminica asta, îi spuse el, cînd o aduse acasă. Ea se uită uimită la el.

– Adevărat?

El îi zîmbi și o luă în brațe.

– Cred că este momentul. Și ea știe că mă întîlnesc mereu cu tine.

Elaine se simți topită de atenția pe care i-o acorda.

– M-aș bucura s-o cunosc pe mama ta. Și duminică e numai bine.

– Știu, echipa are meci în deplasare. Apoi îi șopti: Nu știu dacă este o idee prea grozavă. Vei vedea singură.

– Este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

El o sărută, încercînd să-i alunge toate gîndurile negre care au năpădit-o în ultima vreme.

Lenore Reed nu era femeia înaltă, cu statura maiestuoasă pe care și-o imaginase Elaine. Era scundă și durdulie, cu părul nevopsit. Și pe față avea mereu un zîmbet cald și vesel.

– Bine ați venit, spuse ea, întîmpinîndu-i pe aleea de acces a casei ei de la Delaware, Indian Bay.

Oceanul Atlantic era la o distanță mai mică de o miile și aerul de vară era umed și sărat. Pe Lenore nu o afecta nici unul din aceste inconveniente. O luă pe Elaine de mîină și îl înconjură pe Anthony cu toată atenția.

Băiatul se simțise mizerabil pe scaunul din spatele mașinii, în timpul celor trei ore de călătorie. Acum părea puțin abătut pentru că mai fusese muștruluit încă o dată, înainte de piecare, de către mama lui.

Elaine nu-l scutise de perioada de pedeapsă și el intenționa să arate tuturor cît este de afectat. Ea rezistă tentației de a-l atinge.

– Pofțiți, pofțiți, îi invită Lenore, cu zîmbetul ei cald. Avem multă hrană. Probabil, sînteți

flămânzi, ați călătorit mult. Elaine îi zîmbi și ea.

– De fapt, călătoria a fost frumoasă. Aveți locuri minunate aici.

– M-am mutat aici după ce a murit Frank, îi spuse Lenore, pe un ton confidențial. Este un loc singuratic, dar îmi place. N-aș mai fi atât de singură, dacă fiul meu ar veni mai des.

– O, mamă, îi zise Graham, nu începe să te plîngi. Acest om avea propria lui întreprindere și totuși mama lui putea să-l pună la punct cu cîteva cuvinte.

– Bine, atunci ar trebui să vii mai des, îl admonestă Lenore. Graham se uită la Elaine, de parcă ar fi vrut să spună că ea este cauza.

– Graham mi-a spus că ești profesoară, spuse Lenore.

Elaine se trezi zîbindu-i cu afecțiune femeii mai în vîrstă. Lenore ar fi perfectă pentru „Clubul văduvelor”, se gîndi ea. Era clar că mama lui Graham se simțea singură. Elaine se consideră vinovată pentru întîlnirea cu mama lui, pe care Graham o amînase.

Se mai întrebă cîte alte întîlniri o fi amînat ei, de la începutul prieteniei lor. Fiul ei rămase total neimpresionat de ceea ce vedea și nu răspun-

dea în nici un fel mesajelor primite de la Graham, Lenore sau chiar de la Elaine. Elaine era pe punctul de a-l duce într-un loc, unde să aibă o discuție serioasă cu el, când Lenore interveni:

– Am niște locuri minunate, chiar aici, în spațele casei, unde se poate pescui. Ți place peștele?

Anthony ridică din umeri.

– Atunci, vino să luăm o undiță și să încercăm să prindem ceva. Elaine îi privi amuzată cum se îndreptau spre un loc în care se părea că este mult pește.

– Ai pus numele pizzeriilor după acest loc? îl întreabă Elaine pe Graham.

El începu să rîdă amuzat.

– Nu.

– O, nu, îi răspunse și Lenore, care îl încărcă pe Anthony cu o mulțime de lucruri ce urmau să fie folosite la pescuit. Eu am cumpărat locul acesta cu cinci ani în urmă. Mi s-a părut ca un colț de rai, de cum l-am văzut prima oară.

Cîteva minute mai tîrziu, Lenore, cu o pălărie de soare pe cap, stătea pe un scaun pliant, în timp ce Anthony se așezase direct pe mai.

Ținea o undiță în mînă și o asculta atent pe

Lenore, care îi dădea instrucțiuni.

– Mama ta este o bijuterie, îi spuse Elaine lui Graham, care se așezase pe o pajiște, urmărindu-i pe cei doi. El zîmbi încîntat.

– Eram sigur că o să-ți placă.

– Cred că și lui Anthony îi place.

– Toți prietenii mei o plăceau, cînd eram de vîrsta lui Anthony.

Elaine îl privi, uimită de tonul pe care îl căpătase vocea lui.

– Vorbești de parcă ar fi fost ceva rău în asta.

– Nu zise el. Era totuși destul de greu pentru mine să văd că are atîta succes la cel din jur, deși știam că eu nu pot fi înlocuit cu nimeni altcineva în inima ei.

Cuvintele lui o cam înspăimîntară pe Elaine. Ca și în cealaltă seară, ea simți un fel de vină. Și dacă Graham începea să simtă la fel, va distruge relația lor. De obicei, entuziasmul unei persoane o poate duce prin toate fazele imposibilului, în timp ce lipsa acestuia duce în mod sigur la eșec.

– Poate, îi spuse Graham, ar trebui să iau lecții de la mama mea. Și acum știe cum să se

poarte cu copiii. Cît despre mine, ce să mai vorbesc...

– Da, știe cum să se poarte, îi spuse Elaine, și îi luă mîna. Încercă să alunge ultimele gînduri rele diin mintea ei. Îl iubea foarte mult pe acest bărbat, care acum îi arăta zonele cele mai intime ale existenței lui. Nu mai era cazul să se simtă nesigură.

Anthony prinse doi pești mici, albaștri, care rătăceau prin apă golfului. Fu foarte fericit, chiar dacă trebui să-i arunce înapoi. Era mai eliberat de problemele lui și chiar se distra alături de Lenore, care se bucura de bucuria lui. Ziua fu încununată de ieșirea pentru cină, care avu loc la una din pizzeriile lui Graham.

– Glumești, îi spuse Elaine, entuziasmată, cînd Graham îi invită în acel loc care era aglomerat, deși era duminică seară. Era un peisaj superb, pizzeria fiind pe malul oceanului. Elaine îi spuse lui Graham că acest loc este o adevărată mină de aur. El îl chemă pe omul care se afla în spatele tejghelei.

– Lou, mai ai nevoie de niște clienți în seara asta?

– Ei, cînd este vorba de tine, șefule. Lou veni

înspre ei, întinzându-le mîna. Era un om cam de vreo cincizeci de ani. Fiind directorul pizzeriei, în mod sigur era un bun prieten al lui Graham, ca și al mamei acestuia.

– Ei, ia să vedem ce-o să mîncăm acum, îi spuse Elaine lui Anthony, arătîndu-i-l pe Graham, care își sufleca mînecele, pregătindu-se să gătească.

– Anthony, vino și ajută-mă să facem o pizza nemaipomenită, îi spuse el băiatului, surprinzîndu-i pe amîndoi. O să punem și anșoa pentru mama ta.

Elaine și Lenore îl împinseră pe băiat, care mai avea totuși unele rețineri.

Cele două femei se așezară la o masă, urmărindu-l pe Anthony. Graham vorbea cu el, dîndu-i indicații... și rîzînd mai tot timpul. Încerca să-și imite mama și să-l încînte pe Anthony. Poate că există o speranță pentru toți.

Capitolul 10

Te iubesc.

Elaine rosti în gînd aceste cuvinte, exact în momentul în care ajunsese la extaz sub trupul lui Graham. El strigă ceva greu de înțeles, apoi ajunse el însuși în aceeași fază și își eliberă trupul care pulsa de atîta vreme pentru ea. Plăcerea era și mai mare, de fiecare dată cînd era cu ea.

Ea simți că-i curg lacrimi pe tîmple, eliberarea fiind nu numai emoțională, ci și fizică. Simțea cum o apasă greutatea lui Graham, dar nu simțea nevoia să se vaite.

El își înalță capul.

– Plîngi? Ce s-a întîmplat?

– Nimic. Ea oftă și își șterse lacrimile cu dosul mîinii. A fost atît de bine!

Graham îi zîmbi.

– Îmi pare bine să aud asta.

De fapt, ea nu plîngea pentru că nu avusese curajul să spună „Te iubesc” cu voce tare. Nu era încă pregătită pentru asta. Și, de fapt, trebuia s-o audă de la el, mai întîi.

Oftă încă o dată.

– S-a mai întîmplat ceva cu Anthony? o întrebă Graham, suspicios.

– Nu, nu, deloc.

– Acum pare mai înțelegător.

Ea îl aprobă:

– În special acum, cînd școala s-a terminat. Îi place să stea peste noapte la Steven, așa că, în seara asta, e fericit. Și eu stau, la tine peste noapte, așa că sînt și eu fericită.

– Sigur? o întrebă el, privind-o îngrijorat.

– Da. Trebuie însă să mă duci acasă înainte ca el să-și dea seama că am lipsit toată noaptea. Graham glumi:

– Am fixat soneria ceasului, deși nu am in-

tenția să te las să dormi deloc.

– Așa sper și eu.

Ea îl sărută din nou. Lucrurile se mai îndreptaseră de la vizita la mama lui. Nu prea mult, dar se vedea un progres. Oricum, ea nu-i putea spune fiului ei, încă. Înțelese că momentul de intimitate trecuse.

Încercă să-i facă puțin masaj lui Graham, dar își dădu seama că mintea lui era departe de ceea ce făcuseră mai înainte. După câteva momente, el se dădu la o parte, poate pentru că era prea greu, se gândi ea.

Elaine simțise încercătura lui emoțională. Și pe a ei. Nu știa cum s-o stopeze. Relația lor nu era numai sex, dar nici prea mult față de asta nu era. Părea că un perete invizibil este între ei. Cum să-l doboare, când ea era la fel de nesigură ca și el?

Echipa ei preferată, „Phillies“, se afla într-o fază proastă acum, pierzând cinci meciuri. Poate că ea și cu Graham erau în aceeași situație. Poate că nu vor putea niciodată ieși din asta. Apoi Elaine își spuse că-i place să se gîndească prea mult la lucruri inexistente și să exagereze.

O capcană perfectă

De fapt, totul era atît de nou între ea și Graham. Anthony devenise mai pașnic, iar ea o cunoscuse pe mama lui Graham. Și, de fapt, ea era gata să se implice mai mult? Nu încă, recunosc ea.

Deci, nu putea aștepta de la el mai mult decît îi putea ea oferi. N-ar fi fost cinstit. Trăiau în paralel, fiecare cu problemele lui. Așa că nu avea motive să fie îndurerată că nu-i putuse declara, cu voce tare, că-l iubește.

După miezul nopții, sună telefonul. Graham întinse mîna și întîlni ceva moale și cald între el și telefon.

Dezorientat din cauza somnului, el se simți surprins, apoi își dădu seama că Elaine este în patul lui. Zîmbi somnoros și întinse mîna după telefon. Se trezi și ea.

– Alo? spuse el.

– Graham? Era unul din președinții lui. S-au dat două spargerî în noaptea asta. Graham se ridică în șezut.

– Ce spui?

– Ce este? îl întrebă Elaine, ridicîndu-se și ea. Ce este?

– Au fost prădate două dintre localuri, îi spuse

el. Ea se relaxă în mod vizibil. Nici întunericul n-o putuse ascunde. Graham își dădu seama că ea se gîndea la fiul ei. El se gîndea la ai lui, la cei care avuseseră probleme. Elaine îl îmbrățișă și acordă întreaga atenție problemei lui.

– Unde? întrebă el.

– Cea din Dover și cea din Clayton. Poliția spune că nu este nici o legătură între ele. Directorul din Clayton a fost împușcat.

Elaine făcu ochii mari. Cînd auzi știrile, Graham începu să se piardă cu firea.

– Cît de rău este?

– Este la spitalul Christiana, în stare critică. Probabil, au început să-l opereze acum. Graham începuse deja să dea la o parte pledurile, să coboare din pat. Christiana era chiar în drumul lui.

– Ai grijă să plătim tot ce nu pot plăti asigurațiile. Mă duc acolo. Are familie?

– Soție și copii. Graham deveni tot mai îngrijorat.

– Ai grijă de tot ce le trebuie. Închise telefonul și îi spuse lui Elaine.

– Trebuie să plec.

Ea aprinse lumina, clipind datorită intensității

ei. Chiar și în această stare, el observă că Elaine arăta foarte bine, cu părul despletit și cu una din mâini acoperindu-i sînii, care se vedeau prin cămașă.

Nu era de mirare că ea îl înnebunea așa de ușor.

– Vin cu tine, îi spuse ea.

– Nu este nevoie. Nu ai nici un motiv să vii. El se duse către dulap să-și ia hainele. Nu pot face nimic, dar este răspunderea mea. Omul acela lucrează pentru mine. Ea îi ignoră protestele și se îmbracă. El renunță să o mai convingă și admise că-i era recunoscător pentru că-l însoțea.

Spitalul era ca un viespar. Graham se simți înfiorător cînd trebui s-o întâlnească pe soția îndurerată a directorului de la Clayton.

Elaine o luă sub protecția ei, părăind că știe exact ce trebuie spus acestei femei, a cărei viață părea că se poate schimba din moment în moment.

El se întrebă cum o fi suportat Elaine moartea soțului ei și cît de mult trebuie să fi plîns ea.

Elaine îl sună pe Anthony. Plănuiseră să ajungă acasă înainte ca băiatul să știe că ea a

lipsit de acolo. El auzi cum Elaine își asigura fiul că va fi seara acasă și că totul e bine.

Graham se simți puțin dat la o parte în acest timp, pentru că se ocupa de procedura de re-asigurare. Ascultînd-o cum vorbește, el își dădu seama că fiul ei va fi întotdeauna pe primul loc.

Presupuse că așa făceau toți părinții, dar se întrebă dacă ar putea să suporte această atitudine, în timp. Așteptară pînă se termină operația și pacientul fu dus la reanimare. Doctorul îi asigură că operația fusese reușită. Graham se ocupă de nevoile imediate ale soției rănitului, apoi o luă pe Elaine și plecară.

Ajuns acasă, el văzu singurătatea în care trăia. Avea mobilă scumpă și toate erau la locul lor, așa cum le lăsase femeia de serviciu. Nu erau ziare înșirate pe măsuta de toaletă, nu era nici un animal care să arate că este cineva care locuiește în această casă.

Nimeni, în afară de Elaine. El înțelese clar ce schimbare a adus ea în viața lui. O luă în brațe. Ea se lăsă pe el, mîngîindu-l:

– Aveam nevoie de asta, îi șopti el, ținînd-o strîns.

– Și eu, îi spuse ea, cu degetele în părul lui.

El o sărută. Nimic nu-l făcea mai conștient de viața lui decît dulceața gurii ei. Mîinile lui o căutau cu disperare. Voia să afle tot ce o făcea pe ea să fie așa cum era. Dorința lui se dorea materializată. Văzînd o tragedie, el simțea nevoia să revină la realitate prin cel mai firesc act al vieții.

Mîinile ei îl împinseră încet și ea își înălță capul.

– Trebuie să plec.

El o privi dezorientat.

– Unde?

– Trebuie să plec. Trebuie să mă întorc acasă, la Anthony. E îngrijorat. Mi-am dat seama la telefon. Graham fu dezamăgit. El nu știa cum să răspundă nevoilor unui copil, dar se simțea neglijat. În ochii ei apărură o lumină ciudată.

– Am un fiu, Graham, nîu pot să-l neglijez.

– Nimeni nu ți-a spus să-l neglijezi. După ce termină ce avea de spus, își dădu seama că este absurd. Desigur că ai dreptate. Te conduc acasă.

– Nu rămîi la masă? îi sugeră ea, zîmbind pentru a înlătura efectul momentului.

El avu o presimțire că băiatul n-ar fi un par-

tener prea binevoitor de discuție și încercă să se pună în locul lui.

Dacă ar avea treisprezece ani și s-ar simți neglijat, nu ar dori să aibă cauza nenorocirii, chiar în fața lui, la masă.

Iar Elaine ar avea destule probleme de rezolvat, mai ales dacă băiatul aflase că a petrecut noaptea cu un bărbat. Dacă băiatul a avut suspiciuni înainte, acum venise și confirmarea. Graham o refuză:

– E mai bine dacă mă duc la birou acum. Ar fi trebuit să fiu acolo.

– Da. O să încerc să găsesc pe cineva care să mă ducă acasă.

– Nu. Vreau să te duc eu acasă. Este foarte important pentru mine.

– Atunci, te invit la masă sîmbătă seara, îi spuse ea. Nu ne ducem la meci, pentru că echipa joacă în deplasare.

– A, deci eu mă hrănesc iar cu firimituri, pentru că băieții sînt iarăși în deplasare.

– O, cît este de adevărat!

– Ei, o să înghit și gogorița asta. Dar numai dacă mai faci o salată.

Ea începu să chicotească.

O capcană perfectă

– Ce altceva crezi că-ți dau? „Chateaubriand” și „Moet?”

El o mîngîie ușor.

– Astea le vom lăsa pentru următoarea ta vizită, aici. Voi aduce și șampania și o să ți-o torn pe tot corpul.

Ea îi zîmbi, surprinsă.

– La ce oră să fiu aici?

Pe drumul spre casa ei, Graham petrecu aproape tot timpul vorbind la telefon cu cei de la birou. Elaine îl sărută la despărțire, dar el de abia remarcă. Era prea implicat în activitatea de birou. Pe drumul de întoarcere, el își dădu seama că nu i-a spus nimic băiatului, care juca baschet în fața casei prietenului lui. Nu-i nimic, îi va spune altădată.

– Am crezut că va fi aici la ora șapte. Elaine lăasă la o parte propriile ei probleme, pentru a-l liniști pe băiat.

– Este doar șapte și jumătate. Cred că a întârziat din cauza traficului, Anthony.

Băiatul se uită ciudat la ea. Nu-l putea învinui. Nici ea nu avea o stare mai bună. Ce probleme de trafic o fi avînd el, sîmbătă seara?

Nu era zi de lucru. Întârzierea lui îi aminti de întârzierea unui alt bărbat, care se terminase cu ceva oribil, cel puțin pentru ea. Începu să se uite pe fereastră, apoi îi telefonă lui Graham la birou.

Anthony era lângă ea și auzi de câte ori închise ea telefonul, fără nici un rezultat. Elaine se forță să zîmbească.

– Nu răspunde. Înseamnă că e pe drum. Știind ~~ce~~ este în mintea băiatului, ea îl liniști: Nu se pune problema ca în cazul tatălui tău.

– El nu este tatăl meu și nici tu nu-l poți face să fie.

– Nu spuneam că este și nici nu încerc asta, îi replică ea, cât de calm putu.

Anthony nu spusese nimic despre faptul că ea stătuse peste noapte la Graham, deși planurile lor de a fi circumspecți fuseseră anulate din cauza furtului și accidentului de la pizzerie. Oricum, fiul ei își exprimase gândurile cu sarcasm.

– N-are sens să ne amintim asta mereu, pentru că Graham a întârziat la masă. Și el a făcut doar asta – a întârziat la masă. Și este pentru ultima oară când el întârzie la masă, pen-

tru că o să-l omor când o să ajungă aici. Anthony zîmbi.

– Sînt de acord.

Din nefericire, ea era sigură că fiul ei vorbise serios. De ce, de fiecare dată cînd ea considera că lucrurile merg bine, descoperirea că, de fapt, nu era așa? Nici măcar nu aveau tendința de a se apropia de normal, își spuse ea, urmărindu-și fiul, care intra în sufragerie. Și unde naiba era Graham și de ce nu sunase? O cuprinse panica și începură să-i tremure mîinile.

Își hrăni fiul, care nu mîncă prea mult, și ea consideră asta ca ceva anormal la un copil în creștere. Ea nu mîncă nimic.

Nu putea. Nu putea mîncă pînă cînd nu venea Graham sau nu auzea ceva de la el.

Cînd apărui, întîrziase două ore. Ea se repezi afară furioasă.

– Unde naiba ai fost? îl întrebă ea.

– Am muncit, îi răspunse el, dîndu-se puțin înapoi, de parcă ar fi recunoscut că a greșit.

– De ce n-ai sunat? Ea simți cum lacrimile o năpădesc și nu și le mai poate reține. De ce n-ai sunat?

– Am lăsat telefonul pe „ocupat”. N-am știut

pînă cînd am încercat să-l folosesc ca să te anunț. El o privi îndeaproape. Îmi pare rău, Elaine. N-am știut că te voi supăra atît de mult.

– Mi-ai amintit de ziua în care soțul meu a întîrziat la fel.

El lăsa să-i scape o înjurătură.

– Niciodată nu m-am gîndit la asta. O luă în brațe. Mi-e și rușine să-ți spun că-mi pare rău. Altădată, o să mă opresc și o să te sun.

– Bine. Mînia îi pieri imediat ce îl simți aproape. Se îndreptară spre casă împreună. Anthony îi aștepta în fața ușii.

– Ai întîrziat, îi spuse el.

Elaine simți cum i se încordează toți nervii pentru că și fiul ei era tensionat. Ea știa că Anthony re trăise niște momente teribile, dar Graham nu era atît de vinovat, încît să suporte mînia și tristețea copilului.

– Îmi pare rău, îi spuse Graham. Apoi îi zîmbi băiatului. N-am avut intenția să vă sperii.

– Eu n-am fost speriat, dar nu mi se pare frumos s-o faci pe mama să se îngrijoreze.

– Ai dreptate. N-a fost bine ce am făcut, dar nu se va mai întîmpla.

– Sînt sigură că Graham a fost prins cu acele

furturi care au avut loc spuse Elaine, deschizînd uşa şi trăgîndu-l pe fiul ei înapoi. Putem să-l înţelegem, doar de data asta.

– Vă sînt atît de recunoscător, le spuse Graham, zîmbind. Apoi intră. Mor de foame. Mai ai ceva de mîncare?

– Trebuie s-o încălzesc.

– S-o încălzeşti? Am crezut că-mi dai una din salatele alea.

– De fapt, le-am gătit numai pentru ca să te simţi şi mai vinovat.

Graham nu-i răspunse. Elaine nu putea să-l lase pe amîndoi în camera de zi, pentru că Anthony ar fi continuat să-l şicaneze pe Graham. Se hotărî să dezamorseze situaţia, înainte de a începe conflictul.

– Anthony, nu este prea tîrziu, aşa că poţi să-l iei pe Graham şi să aruncaţi mingea la coş, pînă cînd încălzesc eu mîncarea. Îmi amintesc că mi-a spus că a fost baschetbalist.

Anthony nu spuse nimic pe moment, apoi se ridică şi se îndreptă spre camera lui. Graham folosi prilejul pentru a o săruta. Ea începu să-l dorească cu disperare, ştiind că nu vor putea face dragoste în acea seară.

Zgomotul pașilor lui Anthony îi făcu să se despartă la timp.

– Nu arunca mingea de baschet în casă, îi spuse Elaine, automat. Anthony mormăi ceva și ieși afară.

– Copiii ăștia ascultă tot ce le spui, nu ți se pare?

– Pentru asta sînt făcuți copiii, îi răspunse Graham, scoțîndu-și haina și cravata și suflecîndu-și mînele. Știu ce pui la cale, dar eu n-am mai jucat de cîțiva ani. Cheamă și o ambulanță, cînd o să leșini.

– Ar fi mai bine să leșini după ce mănînci.

El începu să rîdă și se îndreptă spre ieșire, pregătindu-se pentru meci. Elaine se întoarse în bucătărie să reîncălzească mîncarea.

Avea acum ocazia să-i urmărească pe amîndoi de la fereastra bucătăriei, mulțumită că este destul de rece pentru a nu fi nevoie să pună în funcțiune aparatul de aer condiționat. În felul acesta, putea să audă ce își spun.

Anthony avea mingea și încerca să treacă de Graham, care apăra cu amîndouă mîinile. Acesta se opri și-i arătă băiatului cum să treacă de el.

Se mai adunară și prietenii lui Anthony și începu un fel de joc general. Elaine privea fasci-
nată cum fiul ei făcuse echipă împreună cu Gra-
ham, împotriva celorlalți băieți. Era ca un ritual
tribal, care trecea de la unui la celălalt, dar asta
era ce îi lipsea lui Anthony.

Îi lipsea un bărbat cu care să-și împărtășea-
scă experiențele de acest gen. Instrucțiunile pri-
vind pizză sau baschetul nu contau. Doar legătura
la nivel masculin conta. Și Graham... Se des-
curcase cu Anthony în seara aceasta.

Cu toate acestea, Elaine își dori ca legătura
ei cu Graham să aibă mai multă siguranță. Își
dori...

– Dacă dorințele noastre ar fi ca niște cai, își
zise Elaine, am putea călări pe ele. Ea putea
să-și dorească orice, important era ce putea să
se întâmple.

Mai avea o promisiune pentru seara asta.
Poate că ceea ce va fi o să fie bine.

Anthony se culcase de mult, iar Graham se
așezase pe canapea, ținând-o pe Elaine pe după
umeri. Urmăreau știrile de seară.

El n-ar fi vrut să plece. Nici știrile n-ar fi vrut
să le urmărească.

Îi ridică părul Elainei și-i sărută pielea atît de sensibilă în acel loc, plăcîndu-i felul în care ea reacționează imediat.

– Masa a fost foarte bună, îi spuse el. Mai ales desertul.

Elaine începu să chicotească:

– Nu începe ceva ce nu poți să oprești.

– Nu aveam de gînd să opresc nimic. Elaine se depărtă de el, pîrînd sobră.

– Graham, Anthony poate veni în orice clipă.

– Nu-ți mai fă probleme.

– Știu că el este încordat la maximum acum și nu vreau să-l mai șochez și eu.

– Cred că-l protejezi prea mult. Cînd am jucat baschet, Anthony s-a comportat ca un băiat normal. Aproape m-a omorît, dar a fost un copil normal. Și cînd am fost la mama, am reușit să ne înțelegem destul de bine. Facem progrese.

– Poate, dar a fi mamă nu cred că înseamnă mai mult decît a sta de vorbă cu un copil. Și știi ce înseamnă să fii prea protector. Anthony face față unei schimbări mari în viața lui. Dacă va trebui ca el să se obișnuiască cu ideea că noi sîntem împreună, și tu va trebui să-i acorzi tot sprijinul.

– Nu vreau să discutăm în contradictoriu, îi spuse Graham. Am avut o perioadă grea și nu vreau ca și acest sfârșit de săptămână să fie la fel de urât. Înțeleg felul tău de a gândi în privința băiatului, dar ar trebui să mai lași lucrurile și în cursul lor firesc.

– Graham, noi ne vedem de câteva luni. Nici măcar nu știm unde va duce relația noastră.

– Eu nu-mi doresc decît un sărut, se lamentă Graham.

Ea îi spuse cu amărăciune:

– Știm amîndoi foarte bine ce ai vrut.

– Atunci, consideră-mă un obsedat sexual. Se apropie de Elaine. Te vreau, Elaine. Mi-ai lipsit și vreau să fiu cu tine. Ea îl îmbrățișă.

– Și eu ți-am dus dorul. Dar acum situația nu ne permite.

El îi mîngîie sînii, îi cuprinse cu palma, simțindu-le greutatea. Elaine simți cum începe să-și piardă cumpătul.

– Acum situația nu ne permite, repetă el. Nu ne permite...

Poate că Graham avea dreptate, se gîndi Elaine, urmărindu-și fiul cum trăiește cu o inten-

sitate deosebită tot ce făcea pe teren unul dintre jucătorii lui favoriți, John Kruk. Poate că-l dădăcea prea mult pe Anthony. Dar copilul trecuse deja prin multe situații neplăcute pentru vârsta lui. Nu mai voia să-l vadă din nou rănit.

Și, totuși, constata o îmbunătățire a relațiilor lui cu Graham. Și Graham se simțea mai apropiat de el. Poate că ea căuta cu tot dinadinsul probleme acolo unde nu existau. Anthony se întoarse spre ea și-i spuse satisfăcut:

– Frumoasă fază, mamă.

– Da, au început să-și revină. Și tu ai început să arăți mai bine.

– Da, normal. S-a terminat școala. Elaine începu să rîdă.

– Știu exact ce simți.

Ea se simțea bine în seara aceea. Locurile din fața lor erau libere. Știa că Graham nu va veni, pentru că trebuia să stea la birou pînă tîrziu. Ea nu-și făcuse probleme, deși el îi spusese ceva despre „grupul de masculi” care o aștepta la meci.

Ea îl urmări cu plăcere pe Darren Daulton. Chiar și de la trei sute de metri distanță, omul arăta fantastic. Poate că Graham intuia că ea

nu vine aici numai pentru plăcerea jocului.

– Măi, măi, uite cine vine acum, spuse Cleo.

– Da, nu e de lepădat, adăugă Mary.

– Nici eu nu l-aș arunca din patul meu, dar ar fi mai bine dacă ar lovi mingea aia mai tare, s-o arunce afară din stadion, interveni și Jean, care voia să glumească, pentru că stadionul era închis. „Afară din stadion” însemna lovitură mai înaltă. Încă mai aruncă mingea unui la celălalt, deși sîntem în runda a opta. Elaine își privi fiul. Anthony urmărea meciul cu toată atenția și părea absorbit cu totul.

– Uitați-vă la Elaine, fetelor. E atît de îndrăgostită de tipul ei, încît nici nu mai vede ce bine arată Darren. Îl are în fața ochilor numai pe domnul „Costum”. Elaine se întoarse supărată spre Cleo. Anthony lăasă și el meciul și vru să-i ia apărarea.

– Eu mă întîlnesc cu Graham din cînd în cînd. Nu da mai mult ampoare cazului, decît este necesar.

– Uh-huh, ziseră cele trei, imitîndu-le pe fetele care făceau reclama pentru Pepsi.

– Și domnul „Costum” cred că este îndrăgostit pînă peste urechi.

– O fi el, dar nu poate arunca mingea atît de departe ca băieții noștri.

– Uitați-vă la ea. Are gîndurile departe de tot...

– la mai încetați discuțiile astea. Sînteți femei în vîrstă și ar trebui să vă fie rușine, în special de Anthony.

– Iubita mea, viața e prea scurtă ca să mai poți avea și rușine, îi spuse Cleo. Și nu-ți face probleme cu Anthony. A crescut destul de mare. Tu distrează-te și vezi-ți de fericirea ta. Și noi o să continuăm să te necăjim cu asta. În acel moment, Daulton lovi mingea, care se duse peste perete.

– Afară din parc, remarcă Jean.

– O, da, asta a fost afară din parc, zise și Mary.

– A ieșit din parc, adăugă și Cleo. Elaine stătea în scaunul ei, gîndindu-se la problemele ei amoroase.

– În mod sigur a ieșit din parc, preciză și ea.

Capitolul 11

– Nu este la Steven sau la altul dintre prietenii lui? Graham simți lovitura direct în stomac. Telefonul personal sunase în mijlocul întrunirii cu cei doi vicepreședinți ai săi. Se părea că Anthony a dispărut.

– Ești sigură? Întrebă el. Cei doi vicepreședinți se uitară curioși la el.

– Absolut, îi spuse Elaine. Știa că trebuie să plecăm la meci, la ora cinci. Întotdeauna venea acasă mai devreme. Când am văzut că n-a venit pînă la ora asta, am început să dau telefoane. Ce crezi c-am făcut? Era clar că ajunsese la

disperare. Și întrebarea lui fusese stupidă, de parcă n-ar fi crezut-o. Întrebarea fusese stupidă. Și el se simțea la fel de stupid.

– Îmi pare rău, zise el. N-am vrut să... a fost un răspuns automat.

– Știu. Vocea ei era complet schimbată. Graham, el nu pierde nici un meci. S-a întâmplat ceva. Știu asta.

Cu câteva zile în urmă, el îi crease probleme și acum Anthony. Băiatul ar fi trebuit să știe mai bine cum se consumă ea. Unde naiba umbla puștiul ăsta?

Ea avea dreptate; n-ar fi lipsit de la meciuri. Graham știa că trebuie să rămână calm. Instinctul îi spunea că este o simplă neglijență a puștiului. Probabil, uitase cât este ceasul și întârziase. Avea numai treisprezece ani.

– Sînt sigur că n-a pățit nimic, a întârziat pe undeva. Probabil s-a întâlnit cu vreun prieten și s-o fi dus acasă la el. O fi uitat să sune. Și a uitat cât e ceasul. Sau s-a dus la film și nu a ajuns încă acasă. E un puști și ăștia își pierd capul foarte ușor, dacă nu sînt ținuți din scurt. Astea erau vorbele mamei mele, ori de cîte ori făceam cîte una ca asta. De ce nu suni la prie-

tenii lui să mai întrebi de cine mai era el apropiat pe la școală? Dă-le telefon și verifică. Sună-mă din nou, când afli ceva:

– Nu vii aici?

Graham se încruntă. Nu avea nici un motiv să se ducă. Și spera să nu aibă.

Și, de fapt, când va ajunge el acolo, Anthony va fi deja acasă.

– Elaine, a întârziat doar. Se uită la ceas. A întârziat mai mult de o oră. Logica mea îmi spune că a uitat...

– A uitat? Știi câți copii sînt furăți, anual? Dacă tot stau să mă gîndesc că a întârziat, copilul poate fi deja departe în intervalul ăsta. Cine îl mai poate găsi?

Graham se forță să rămînă calm. Ea era, desigur, supărată și exagera.

– Elaine, Anthony a întârziat. Îți garantez asta. Dacă suni acum la poliție, puștiul nu te va ierta că l-ai umilit. Dă-i șansa să vină acasă, dar, între timp, sună la toți cei cu care s-ar fi putut întîlni astăzi.

– Nu pot să cred că nu vii. Am nevoie de tine. Am nevoie acum.

– Elaine, înțelege-mă.

– Să te înțeleg? Sînt mamă. Dar am uitat că tu nu ești părinte.

Cuvintele ei îl răniră pînă în adîncul sufletului. Probabil că se vedea și pe figura lui, pentru că cei doi vicepreședinți se uitau în tavan, ca să nu li se vadă reacțiile.

– Nu, nu pot să vin. Dar încerc să te ajut cum pot mai bine. Te rog, sună din nou la toți copiii, poate află ceva despre el, da?

– Bine.

Telefonul trîntit de cealaltă parte a liniei indica reacția ei la sfaturile lui. Dar va telefona. El știa asta. Închise și el telefonul. În momentul în care o făcu, fiecare parte a corpului lui îl îndemna să se ducă la ea. Intrase în panică.

El pledase pentru șansa băiatului de a veni înapoi. Era sigur că, dacă va anula întîlnirea și se va duce la ea, va apărea și Anthony. Respiră adînc și reluă problemele.

– Cum stăm cu profitul pe următorii cinci ani?

Peste cincisprezece minute, constată că nu ascultase nimic din ce îi spusese vicepreședinții lui. Toată atenția i se concentrase asupra convorbirii avute cu Elaine.

Anthony nu venise acasă și Elaine era disperată. Dintr-o dată, el deveniseră familia lui și puteau fi în pericol. Încheie ședința, știind că nu mai poate fi atent la problemele în discuție.

După ce pleacă vicepreședinții, începu să străbată încăperea cu pași mari, gândindu-se la tot felul de tragedii.

O sună pe Elaine și știe după „Alo“-ul ei impacientat că Anthony nu venise.

– Nu s-a întors?

– De când îți pasă ție?

– La naiba, îmi pasă foarte mult, zise el. Și tu știi asta. Ai vorbit cu ceilalți copii?

– Da. Tocmai închisesem. Nu l-a văzut nimeni.

– Bine. Mai încearcă. Dacă nu apare într-o oră, vin și eu.

– Mulțumesc. Vocea ei era sfârșită. Îmi pare rău. Sînt speriată.

– Știu, draga mea. Dar el se va întoarce și va ști că a întârziat și se va plînge că-l tratezi ca pe un copil.

– Dumnezeuule, sper să fie așa.

Dar Anthony nu veni. Graham plecă în grabă către Jersey, ignorînd toate limitele de viteză

impuse. Telefonase de cîteva ori din mașină, dar băiatul nu venise. Opri mașina în parcare de la districtul în care locuia Elaine, cu un scrîșnet puternic al roților.

Elaine îl aștepta la ușă și veni spre el în fugă. El o luă în brațe și ea se sprijini de el, plîngînd. El își dădu seama că, în noaptea în care a murit soțul ei, lucrurile au stat cam la fel. Acum lipsea fiul ei.

Se simți îngrozitor pentru că încercase mai înainte să-i liniștească panica.

– Am sunat peste tot, pe toată lumea, suspină ea.

– Știu. Îmi pare rău că m-am comportat așa. O să-l găsim. Îți promit.

Ea începu să plîngă și mai tare. Se auzi sunetul telefonului și ea se smulse din îmbrățișarea lui. El o urmă în casă. Elaine vorbea deja la telefonul din bucătărie. Din conversație, el își dădu seama că vorbește cu poliția. Începu să-i bată inima. Veștile puteau fi ori foarte bune, ori foarte rele.

Cînd termină de vorbit și se întoarse cu fața spre el, fața îi era roșie, dar nu se vedeau lacrimi noi. El o luă ca pe un semn bun.

– L-au găsit. E bine, îi spuse ea și începu să plîngă din nou. Poliția l-a găsit pe drumul 30. Făcea autostopul.

– Ce să caute acolo? întrebă Graham, șocat. De ce naiba făcea autostopul?

– Nu le-a spus polițiștilor. Trebuie să-l iau.

– Te duc eu.

– Mulțumesc. Nu cred c-aș putea să conduc. Nu-mi vine să cred. Oh, Graham.

El o luă în brațe și ea începu să plîngă și mai tare. De bucurie, de astă dată. El o sărută pe creștet și-i spuse cuvinte de îmbărbătare. În cele din urmă, își înălță capul. El o sărută ușor pe gură.

– Te iubesc. Totul va fi bine.

– E prima oară cînd îmi spui că mă iubești.

– N-am putut să n-o fac.

– Nu mi-ai spus-o niciodată.

– Înseamnă că ar fi trebuit să ți-o spun de foarte multă vreme, pentru că te-am iubit de cînd te-am văzut.

– Te iubesc, îi spuse Elaine, și îl îmbrățișă cu multă dragoste.

El o privi. Plecară să-l ia pe Anthony. La poliție, Elaine își îmbrățișă fiul cu toată dragostea

de care era capabilă. Era fericită că îl găsiseră teafăr. Apoi îl întrebă.

– Unde plecai Anthony? Știi cât de mult ne-ai speriat, și pe mine și pe Graham?

– Îmi pare rău, murmură el. Ea nu-și dădu seama dacă puștiul era speriat sau numai rușinat de fapta lui. Avea un bagaj destul de voluminos lângă scară. Elaine se hotărî să aștepte pînă ajungeau acasă, ca să-l chestioneze.

– Hai să te scoatem de aici, îi spuse Graham.

Elaine îi fu recunoscătoare pentru prezența lui, în aceste momente grele. Dar ea nu-i putuse uita refuzul, cînd îl solicitase prima oară. Doar ea îl ajutase pe Graham atunci cînd avusese nevoie. Cu toate astea, el îi declarase că o iubește.

Ea avusese atîta nevoie de asigurarea lui. Nu era timp să-și lămurească confuziile acum. Primi o amendă pentru ce făcuse fiul ei și fu prevenită asupra primejdiilor ce se pot ivi.

Atitudinea ei de recunoștință față de Cel de Sus, care îi salvase fiul, se transformă într-una de mirare față de acțiunile necugetate ale acestuia.

În mașină, ea se întoarse către Anthony și i se adresă:

– Acum, poți să ne spui pentru ce naiba făceai autostopul?

Anthony ridică din umeri.

– La naiba, explodă ea. Răspunde-mi, tinere. Știi că mă bazez pe felul în care te porți, mai ales de când a murit tatăl tău.

– Ei bine, voiam să fug.

Șocată, Elaine rămase fără grai. Fugea, deci. Ea văzuse bagajul, dar nu înțelesese mesajul, din cauza șocului. Acasă, din cauza fricii, nu verificase lucrurile lui, ca să vadă dacă lipsește ceva. Fugea. Anthony fugea. De ce? Privirea fiului ei se mută asupra lui Graham, apoi se uită din nou la podea. Ridică din umeri.

– Nu știu.

– Nu știi? Dar, deodată, ea înțelese. Nu-i plăcea relația ei cu Graham, care devenise tot mai strânsă.

– Poate că ar fi mai bine să te răcorești într-un fel, îi spuse Graham. Vorbea foarte calm, prea calm.

– Să mă răcoresc? Ea se opri, pentru că, dacă ar fi continuat, n-ar mai fi răspuns de ac-

țiunile ei. Bine. Ești pedepsit, Anthony. O lună întreagă. Acum, m-am răcorit.

– Nu asta aveam în minte, murmură Graham.

Elaine nu-i răspunse, pentru că el nu era o parte integrantă a acestei familii și era clar că nu știe să se ocupe de un copil. Nu-l putea învinui de nimic, totuși.

Ajunsă acasă, își puse mâinile în șolduri, simțindu-se pe jumătate bolnavă, și-l urmări pe fiul ei care urca scările pentru a merge în camera lui.

Graham oftă.

– Bine ai venit în familie, îi spuse ea, cu o voce șoptită.

– Ei!

El zîmbi și o luă în brațe. Ei, am fost acolo... Ea își închipui că Graham îi va povesti cum, odată, în copilărie, și el fugise de acasă, când mama lui a avut prima întâlnire... eram puști și m-am certat cu mama, dar n-am fugit niciodată de acasă.

Poate că el nu voise să exprime mai mult decît înțelesese ea, dar se simți ofensată.

– Mă simt ca cea mai rea mamă din lume.

– Dar nu ești, îi spuse el. Elaine începu să plîngă.

– Sînt rea, Graham.

El o trase la pieptul lui.

– Nu ai nimic să-ți reproșezi. Deveni mai răbdător și ea îl iubi și mai tare.

După ce Graham plecă, urmă o discuție mai prelungită și Anthony, în final, îi mărturisi motivul plecării sale. Stătea în pat, acoperit pînă sub nas, părea mai mic și mai neajutorat ca de obicei.

Mikey era și el aproape, dormind sub mîna băiatului. Anthony îl mîngîie. Motivul fugii lui fusese exact ce suspectase Elaine: **relația ei cu Graham**. Fiului ei îi dispăcea total.

– Știu ce ai făcut cu el, spuse Anthony, cu o voce rănită, știu că a fost aici cînd eu eram la bunici. Steve mi-a spus că mașina lui a fost aici toată noaptea și dimineața. Știu ce făceați... Elaine, care stătea pe marginea patului, simți ceva, ca un atac neașteptat. Adunîndu-și toate puterile, ea îi spuse:

– Noi am mai vorbit, Anthony, despre nevoile pe care le au adulții. Eu... mie îmi place Graham și simt nevoia s-o exprim. Am încercat s-o as-

cund pentru că este ceva ce se desfășoară între mine și Graham. Îmi pare rău că n-am reușit s-o ascund mai bine, de dragul tău. Dar am crezut că ai început să-l placi pe Graham. Așa părea. Anthony ridică din umeri.

– Am vorbit cu el de cîteva ori, dar asta este tot. Nu vreau să-mi fie tată. Nu vreau pe nimeni ca tată.

– Graham nu vrea să ia locul tatălui tău. Crede-mă, nu vrea. Elaine își simți ochii plini de lacrimi. Anthony, mai vrei să te mai pedepsești pentru moartea tatălui tău? N-ai mai jucat baschet. Am fost de acord cu asta. Aveai zece ani și te pasiona și fotbalul. Tu, de atunci, n-ai mai avut copilărie. Tata ar fi înțeles asta, dar credea că ești atît de bun, încît n-a vrut să-ți nierză îndemînarea. Nu este drept că el n-a mai avut ocazia să ți-o spună. Totdeauna mai rămîn lucruri nespuse între oameni, dar tata știa că tu îl iubești. Știe și acum. Elaine respiră adînc. El mai știe că va avea întotdeauna un loc special în inima noastră. Dar nu mai este aici pentru noi. Dar noi trebuie să trăim....

– Asta nu mă poate face să-l iubesc pe Graham. Elaine se opri. Împinsese lucrurile prea

departe și poate copilul va încerca să-și justifice fuga.

– Nu este nevoie să-l plagi, Anthony. Dar nu mai este cazul să fugi de acasă. Indiferent de problemele pe care le avem aici. Mi-a fost atît de teamă c-o să te pierd!

Lui Elaine îi tremurau mîinile cînd îl îmbrățișă. La naiba cu toate, ea trebuia să știe că fiul ei este în siguranță, la fel ca atunci cînd era mic și ea îl lua în brațe.

Reușiseră să treacă și peste asta. Începură să plîngă amîndoi.

Elaine era deasupra lui Graham, trăgîndu-l cît mai mult în profunzimile ei. Era ca o nebună, făcînd dragoste cu disperare. Sînii ei se legănau incitant deasupra gurii lui. Prinse unul din ei și începu să-l atingă pînă cînd Elaine ajunsese la un punct în care nu mai putea suporta. Ea gemea ca o disperată. Nimeni nu putea s-o audă. Nimeni, în afară de el. Simți culminația pasiunii lui și se simți scaldat în dragostea ei. Toate grijile, toate necazurile se spulberară, pentru că el renăștea prin ea. Ea începu să tremure, îi rosti numele și se prăbuși alături de el.

– Te iubesc, Graham, te iubesc atât de mult.

El o sărută din nou, deși de abia mai putea găsi puterea s-o facă.

– Te iubesc.

Rămaseră așa, înlănțuiți. El se gândi la cele două săptămîni de castitate, de cînd Anthony fugise de acasă. Părea că, deși vara era fierbinte, relația lor începuse să se cam răcească. De fapt, de abia se văzuseră, pentru că Elaine se temea să-l lase pe Anthony singur. Graham n-o putea învinui. Și el înțelesese această situație de abținere prelungită. Acum, Anthony era la bunici și Elaine profitase de lipsa lui, pentru a fi cu el. Avea teribil de multă nevoie de ea. Și ea era în aceeași situație, pentru că venise direct după ce-l lăsase pe Anthony la bunici. În final, lucrurile se îndreptaseră. Nici unul dintre ei nu încercase să se ridice, bucurîndu-se pînă și de simpla atingere a pielii pe piele. Graham îi simțea mirosul delicat al pielii, care-i umplea nările. Îi mîngîia tot spatele. Ea îi puse mîinile pe părul de pe piept, care avea un miros ușor de parfum masculin bun. Nici unul nu vorbea. Graham nu mai cunoscuse o asemenea împlinire. Din punctul lui de vedere, situația putea con-

tinua așa, la infinit. Elaine se ridică să meargă la baie. Se strecură de lângă el, luînd toată căldura cu ea. Aerul rece de la instalația de aer condiționat îi cuprinse toată pielea, dar nu se acoperi. O auzi îndreptîndu-se spre baie, apoi ușa se închise în urma ei. El mai înregistrează declicul comutatorului și al ventilatorului care se punea automat în funcțiune. Se pare că Graham adormise, pentru că se trezi cu întunericul în ochi. Clipi năucit, apoi se uită la Elaine, care stătea lângă patul lui. Era îmbrăcată complet, cu poșeta pusă pe un umăr.

– Eu... nu ne mai putem întîlni, îi spuse ea.

– Cum? Lui i se păru că n-a auzit bine. Nu putea fi adevărat.

– Nu ne mai putem vedea, îi repetă ea. Fața ei era palidă în lumina albă, iar restul camerei era scufundat într-un întuneric plăcut, intim.

– Să înțeleg că visez? întrebă el.

– Nu. Ea îi cuprinse un braț și aproape își înfipse unghiile în carnea lui. Graham, nu mai pot. Anthony fuge de acasă și tu nu vrei să auzi despre asta. Nu merge. N-a mers niciodată.

Capitolul 12

Graham se ridică din pat, trăgînd-o pe Elaine. O apucă de braț, aproape scuturînd-o.

– Elaine, despre ce naiba vorbești?

– Gata, Graham, faptele sînt fapte. Nu ne potrivim acolo unde trebuie. Și eu am un fiu, care este foarte nefericit, și asta înseamnă probleme mari. Nu-ți plac copiii. Ai mai spus-o. Știu că nu ai nevoie de problemele mele.

– Nu poți face asta, îi spuse el, panicat. Ai avut o problemă grea cu Anthony, și gata.

– A fost mai mult decît o problemă grea. Și nu mai pot continua, Graham. Nu mai pot con-

tinua cu durerea pe care o aduce altuia relația noastră.

– Dar spuneași că mă iubești.

– Te iubesc. Lacrimile îi apărură la colțul ochilor. Da, te iubesc. De asta ne despărțim.

– Tu îți pui fiul pe primul plan. Îl lași să-ți dicteze viața.

– Nu el mi-o dictează, dar trebuie să-l pun pe primul plan. Și tu... Lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Cred că de la început am pornit-o prost.

– Nu te las să faci asta, îi spuse el, încercînd s-o tragă mai aproape.

Ea nu se lăsă convinsă.

– Trebuie. El veni în urma ei, încercînd s-o ajungă înainte de a pune mîna pe clanță.

– La naiba, Elaine. Nu gîndești cum trebuie.

– Ba da. Ea începu să alerge prin cameră. Graham o ajunse înainte ca ea să deschidă ușa.

– De ce ai mai venit aici, în seara asta, dacă voiai să ne despărțim? De ce ai mai făcut dragoste cu mine? De ce mi-ai spus că mă iubești?

– Pentru că ăsta este adevărul, strigă ea. Graham, te rog, nu-mi îngreuna situația.

– Te-ai folosit de mine în seara asta. Te-ai folosit întotdeauna.

– Nu. Fața ei era realmente șocată. Cum poți spune un asemenea lucru?

– Asta este o greșeală, Elaine. Tu îl lași pe Anthony să-ți conducă viața. Eu sînt dispus să-l aștept pînă mă acceptă el. Știu ce gîndește, deși mă doare. Am fost acolo...

– Astea sînt doar vorbe, Graham. Cînd am încercat să vorbesc cu tine despre problemele lui Anthony la școală, nu te-a prea interesat...

– Nu este adevărat.

– Crede-mă, așa este. Și cînd a fugit, nici nu te-ai oboșit să vii.

– Știi că nu este așa. Mă întreb cum poți face o asemenea afirmație? Elaine, te rog să te gîndești mai bine...

– M-am gîndit destul. Trebuie să-mi pun fiul pe primul plan. Are doar treisprezece ani. Dacă ne vom căsători... va fi și mai rău pentru el. Graham, fac asta în special pentru tine.

– Nu mai spune așa ceva. Nu mai merge.

– Graham, îi zise ea, îmbracă-te, te rog.

El o privi neștiind ce să mai creadă, în acest moment, în care el se simțea atît de șocat. Ela-

ine se îndreptă spre uşă şi o deschise hotărîtă.

Graham rămase uitîndu-se la uşă. Odată cu ea, se terminase o parte atît de importantă a vieţii lui. Corpul îi era gol şi vulnerabil, dar nu se compara cu rana din suflet.

John Kruk lovi mingea, aruncînd-o în partea de sus a stadionului. Elaine îşi ocupase, ca de obicei, locul printre oamenii care veniseră să se bucure de frumuseţea meciului. Îşi închise ochii, fără să-i pese că echipa ei de abia scăpase de o fază critică. Vederea i se oprise asupra celor doi bărbaţi care stăteau în faţa ei.

Îl cunoştea doar pe unul dintre ei. Ed Tarkas adusese un client nou. Inima începuse să-i bată tare cînd îl văzuse venind împreună cu Ed, dar acesta era un străin, nu omul pe care ar fi vrut ea să-l vadă.

Un străin care stătea pe scaunul lui Graham. Nu avea chef să verse apa tonică pe acest individ. Simţea o durere atît de acută, undeva, în zona pieptului, încît de abia putea să mai respire.

Făcuse ceea ce trebuia, rupînd relaţiile cu Graham. O duruse destul. În ultimele două săp-

tămîni, umblase ca un om fără rost. Îi spusese lui Anthony despre despărțire; acesta fusese cît se poate de mulțumit.

Văzîndu-i zîmbetul arborat cu atîta satisfacție pe figură, Elaine ar fi vrut să poată face ceva, care să-l șteargă. Chiar și acum își spunea că nu trebuie să simtă nici un fel de regret, pentru că ea avea responsabilitatea creșterii copilului.

Dar ceva în sufletul ei o făcea să-și ceară și dreptul la fericire. Dacă Anthony ar fi fost mai mare, n-ar fi fost obstacole în calea fericirii ei cu Graham.

Graham avusese dreptate, dintr-un singur punct de vedere. Ea îl folosisese în acea ultimă noapte. Avusese intenția de a merge și a-i explica de ce nu mai pot continua. Dar el o sărutase direct, fără să-i mai dea voie să vorbească. Ea nu fusese atît de tare, încît să se oprească și să nu mai facă dragoste cu el, ultima oară.

– Te simți bine, scumpo?

Elaine deschise ochii pentru a o vedea pe Cleo, care se aplecase deasupra ei. Jean și Mary erau în spatele ei, la fel de îngrijorate. Elaine își reținu cu greu lacrimile.

Le spusese despre despărțire, la scurt timp

după ce avusese loc. Nu le dăduse detalii și nu avea de gînd s-o facă nici acum.

– Mă simt bine.

– Ești sigură?

Ea făcu un semn cu capul, ca să nu fie trădată de voce. Se așezară toate trei la loc, deși erau atît de îngrijorate. Anthony se uită la ea, apoi din nou la meci. Ea îl alesese pe el, alesese fiul, în locul bărbatului. Era singura alegere pe care o putea face. Anthony era din nou al ei, acum. Își impuse să se rețină.

Lacrimile începură să-i curgă, fără ca ea să le mai poată stăvili. Cleo îi întinse cîteva șervețele.

– O, Cleo, zise ea, începînd să plîngă și îngropîndu-și fața în umărul femeii mai în vîrstă. Își dădu drumul la lacrimi cu toată puterea, pentru a se elibera.

– Mă așteptam la așa ceva, o auzi ea pe Jean.

– Păi, la ce altceva ne putem noi aștepta? interveni și Mary. Îl iubește mult. Se vede clar. O să mă rog pentru ea.

– Rugăciunile nu pot s-o ajute prea mult. Este mai bine s-o lăsăm să plîngă.

– Mamă! Mamă!

Elaine își întoarse capul. Prin vălul de lacrimi văzu chipul îngrijorat al lui Anthony. Chiar și Ed Tarksas părea îngrijorat.

– Nu se întâmplă nimic deosebit, minți ea, apoi îi dădură noi lacrimi. Cleo o îmbrățișă. Elaine se simți de parcă ar fi fost sub îmbrățișarea mamei. Plîngi cît vrei, draga mea, deși nici un bărbat nu merită asta.

– Eu am fost de vină. Nu Graham. L-am iubit atît de mult și totuși am făcut-o.

La zece minute după această scenă, echipa ei cîștigă, iar Elaine se simți singură și părăsită. Dar făcuse ce crezuse ea de cuviință.

Era octombrie. Trecuseră două luni de cînd n-o mai văzuse pe Elaine. Era înconjurat de acte, dar munca nu părea să fie un remediu pentru supărarea lui. Încercase s-o urască, dar nu putuse.

Toată dragostea pe care o simțise pentru ea nu se putea transforma în ceva rău. Cu toate astea, nu-și putea opri gîndurile rele și mînia. Dragostea nu-i pierise. Ea făcuse aceeași greșeală pe care o făcuse și mama lui, renunțînd la

ea, pentru un copil. Poate că și el fusese cam rece cu Anthony, dar asta nu înseamnă că nu-i păsa.

Pe de altă parte, simțea că nu are dreptul să comenteze ce făcea ea cu Anthony. Poate că ar fi trebuit să arate mai multă înțelegere, dar nu prea se pricepea. Ea nu-i mai dăduse o șansă. Nu se putea opri să se gândească la ea și s-o dorească.

Doamne, cum o mai dorea! În fiecare zi își cumpăra ziarele să vadă dacă echipa ei mai câștigase vreun meci, de parcă asta l-ar mai fi ținut legat de ea. Oftă. Ar fi trebuit să nu se implice în această dragoste, de la început.

O altă lecție de viață, ar fi spus mama lui. De fapt, ea spusese o mulțime de lucruri, când aflate de despărțirea lor.

Îi păruse rău de ei, toți. Frecîndu-și fața cu mîinile, Graham simți că ar vrea să-și șteargă din minte amintirea ei. Este ciudat, își spuse el, cum se repetă lucrurile în viață.

Mama lui renunțase la viața ei, pentru el, iar Elaine făcuse același lucru, pentru Anthony. Înțelese că putea revedea de mai multe ori șirul întâmplărilor, fără să ajungă la o concluzie care

să-l satisfacă. Să îl elibereze din durere. Își luă niște documente și începu să le studieze. Când sună telefonul, fixa cifrele pentru viitorul an fiscal.

Dar, după ce ridică receptorul, vocea care se auzi îl făcu să renunțe la toată activitatea și să se concentreze asupra noutăților.

– Anthony?

– Domnul Reed?

– **Da**, Anthony, de ce mă suni? Totul e bine, **sau sînt probleme?** Tu ai ceva? Mama? Doamne, se gîndi el, se întîmplase ceva cu Elaine.

– Nu, nu s-a întîmplat nimic deosebit. Dar mama nu prea se simte bine. Adică, nu prea înțeleg ce este cu ea. Nu este bolnavă, dar este cam ciudată.

– Anthony, spune-mi ce se întîmplă? Dacă nu este bolnavă, atunci ce se întîmplă? Spune-mi, fără să te grăbești.

– De fapt, nu s-a întîmplat nimic. Nu este bolnavă. Numai că nu este ca de obicei.

– Ca de obicei?

– Da, nu este ca de obicei. Plînge mult și nu mai mănîncă. Mătușa Cleo spune că este depri-mată. Mătușa Mary se roagă pentru ea și Jean

spune că timpul vindecă orice rană, dar văd că nu ~~este~~ așa. Nu vreau ca mama să fie așa.

Graham simți că băiatul îl acuză.

– ~~Anthony~~, eu n-aș fi putut s-o rănesc în nici un fel ~~pe~~ mama ta. Eu am iubit-o mult. Dar ea n-a mai vrut să mă vadă. Nu mai pot face nimic pentru ea, acum.

– Mă gîndeam că poate vii să vorbești cu ea... poate, dacă îi spui că ai iubit-o, o să se simtă mai bine.

Graham încercă să fie înțelegător.

– Aș putea, dar nu cred că va fi de folos. Tu și cu mine... nu ne-am înțeles, așa-cum ar fi trebuit, și ea era mereu îngrijorată pentru asta. Sper că tu n-ai fugit din nou, de acasă, ca s-o faci să fie și mai supărată, nu-i așa?

– Nu! Atunci m-am purtat prosteste. M-am gîndit că ea nu putea să te placă atît de mult. Și am mai crezut că va fi ca mai înainte, dacă tu nu mai ești. Dar n-a fost așa. Graham își dădu seama că băiatul încerca să-l facă să înțeleagă că el era gata să accepte relația lui cu Elaine. Speranța îi încolți în inimă. Fusesse un gest neașteptat pentru un copii, să sune așa, deodată. Înseamnă că Elaine îi demonstrase pe deplin ce

Înseamnă responsabilitatea propriilor fapte. Acum se vedea fructul acelei munci... dar nu era de ajuns.

– Anthony, mama ta s-a despărțit de mine din cauza ta. Eu am fost foarte supărat din cauza asta. Mai sînt încă supărat, pentru că și mama mea a renunțat la viața ei personală, după moartea tatei. Mama ta ți-a spus vreodată că tatăl meu a murit cînd eram mai mic decît tine?

– Nu, nu mi-a spus.

– Aveam doisprezece ani. Mi-a lipsit tata foarte mult. Apoi mi-a lipsit un bărbat cu care să discut. Dar mama mea nu avea pe nimeni altcineva în viața ei. Acum, tot ce mai are este un fiu matur, care are propriile lui probleme și propria lui viață. Nu are pe nimeni al ei, cu care să schimbe o vorbă. Nu vreau ca și cu mama ta să se întîmple același lucru. Cred că nici tu nu vrei.

– Nu. Vocea copilului fusese clară și puternică. Graham se gîndi dacă el voia cu adevărat ceea ce îi oferea copilul. Chiar și cu acceptul copilului, viața de familie nu este ușoară. Putea el, oare, s-o ierte pe Elaine că l-a părăsit? Graham făcu mai multe presiuni asupra băiatului, dorind să fie mai sigur.

– Știi că, dacă eu și mama ta vom reîncepe să ne vedem, eu voi deveni ca un membru al familiei. Voi fi acolo permanent. Dacă, bineînțeles, mama ta mă va accepta. Urmă o secundă de liniște pe fir.

– Știu, îi spuse puștiul.

– Nici nu mi-ar plăcea să avem discuții la fiecare pas. Nimeni nu poate lua locul tatălui tău și numai Dumnezeu știe că eu nu sînt pregătit pentru asta. Dar pot să-ți fiu prieten. Și vreau să-ți fiu. Și mai cred că am putea face o pizza foarte bună, împreună. Dacă tu nu poți să fii prieten cu mine, spune-o acum.

Graham aștepta. Anthony nu spunea nimic.

– Îmi pare bine că am un nou prieten, spuse Graham.

Se auzi o răsufare ușurată de partea cealaltă a liniei.

– Sînt mîndru că mi-ai dat telefon, știu că a fost greu pentru tine. Ești un copiii nemaipomenit, Anthony.

– Adevărat?

– Da, cît se poate de adevărat. Graham începuse să rîdă ușurat și-i spuse: Ce ne facem dacă mama nu mă mai vrea?

– Te vrea. De asta plînge tot timpul. Graham și-o imaginează pe Elaine înlăcrimată încontinuu.

– Ai să vii? întrebă Anthony. Poți să vii acum?

Graham se gîndi o secundă, apoi zise:

– Am o idee mai bună.

Numărul magic era unu. Încă o victorie și echipa „Phillies” ajungea în divizie. Dacă ar fi cîștigat acum, nu mai avea importanță dacă celelalte echipe ar fi cîștigat din meciurile care mai trebuiau jucate și „Phillies” ar fi pierdut.

Ar fi fost oricum pe locul unu și ar fi ajuns apoi în Liga Națională, ultima etapă înainte de Mondiale. Și cea mai mare surpriză era că ei ar fi putut realiza numărul magic acasă.

Cele peste 55.000 de locuri de la „Stadionul veteranilor” erau ocupate. Oamenii veniseră cu toate că seara de septembrie era rece.

Cam multă lume, se gîndi Elaine. Dar locurile din fața ei erau goale.

– Aș crede că domnul „Costum” are un alt client important de adus, în seara asta, spuse Cleo, arătînd locul lui Ed.

– Da, și eu cred, spuse Mary, distrată.

O capcană perfectă

– Poate că Elaine îl udă și pe ăsta.

Anthony începu să chicotească.

– Da, mamă, poate îți găsești din nou un prieten. Elaine se întoarce și se uită cam ciudat la fiul ei, căruia îi îngheță zîmbetul pe buze.

– Draga mea, îți dai seama, astăzi este întâlnirea decisivă, zise Cleo. Intrăm în finale. Am mai fost tot așa, acum zece ani. Îți amintești?

– Îmi amintesc, îi spuse Elaine. Nu-și putea reține un zîmbet ușor. Anthony îi adormise în brațe în anul acela.

– Am făcut față la mulți ani răi, de atunci, spuse Jean. Mary, mai ai mătăniile?

– Da, le am și am mai aprins și zece lumînări la biserică.

– Probabil că o s-o încurce mîine, la Pittsburgh, spuse Elaine, a cărei depresiune se reinstalase.

– Taci, Elaine, nu fi piază rea, îi spuseră cele trei femei în cor. Ea se lăsă înapoi în scaun, neluînd supărarea lor în serios. Nu putea să le strice bucuria așteptărilor. Dar o putea strica pe a ei.

De fapt, ce voia ea? Dacă Graham ar fi venit, totul ar fi fost o tortură, iar dacă ar fi stat

altcineva pe locul lui, tortura n-ar fi fost mai ușoară. În ultimele minute dinaintea jocului, ea îl văzu pe Ed care intra pe stadion printre ceilalți spectatori. Inima începuse să-i bată mai tare, pentru că-și imagină că Ed va aduce un nou client pentru publicitate.

Ea vru să știe dacă nu este Graham. De fapt, lui nu-i plăcea baseball-ul. Dar el apărură pe stadion în urma lui Ed.

Elaine respiră adânc. Lumea începuse să se schimbe rapid pentru ea. Când putu să-l vadă mai bine, observă că avea în mână clătite pe care le mânca preocupat. Ea îl sorbi din priviri, amintindu-și de sărutările lui. Cei doi bărbați urcară scările de beton și ea rămase fixându-l pe Graham, fără a-i putea evita privirea.

Îl iubea atât de mult și-l primise cu totul în viața ei. Apoi îl eliminase și reîncepuse viața ei obișnuită, fără bucurii. El se uită la ea, apoi își mută privirea. Ei i se opri inima.

– Se pare că domnul „Costum” l-a adus și pe celălalt domn „Costum”, spuse Cleo, necăjind-o.

– Poate că se simt bine împreună, spuse Jean.

– Poate că ai o minte cam bolnavă, zise și Mary. Anthony zîmbi.

– Mi-e rău, murmură Elaine.

– Du-te și adu-i mamei apă tonică, puștiule, îi spuse Cleo, dîndu-i bani.

– Mă duc imediat. Elaine îl urmări pe Anthony, care trecu pe lîngă cei doi bărbați. El îi zîmbi lui Graham, care îi întoarse zîmbetul. Ambele gesturi o uimiră... și o durură și mai mult, încît nu mai putea suporta.

– Acum știu că sînt bolnavă.

Bărbații își găsiră locurile din fața ei. Graham le salută pe celelalte femei și păru încîntat că le revedea. Cleo, Jean și Mary, trădătoarele, erau încîntate la maxim.

El nici nu se uită la Elaine, înainte de a se așeza. Înseamnă că o urăște, se gîndi ea, simțindu-se de parcă ar fi lovit-o cineva în stomac. Nu-l putea învinui, dar o durea să-l vadă atît de indiferent.

Se uită la umerii lui, care erau numai la o jumătate de metru distanță. Dacă și-ar fi mișcat puțin picioarele, l-ar atinge pe spate. Era atît de aproape și atît de departe, totuși. Ea rămase nemișcată în scaunul ei de plastic.

Gîndurile îi năpădiseră mintea. Nu se mai întîmplase ca cele trei prietene, cu care era, să nu facă glume la adresa bărbatului din fața lor. Cel mai important joc al anului era în desfășurare. Ea ar fi vrut să plece acasă.

Un pahar cu apă tonică îi apăru în mînă, pe neașteptate.

— Poftim, mamă.

Elaine își ridică privirea și își dădu seama că Anthony fusese plecat cam mult timp, iar ea nici nu observase.

— Anthony, ce-i cu tine? Unde ai stat atît?

Băiatul îi spuse:

— Mi-a luat multă vreme la stand. Erau o mulțime de oameni acolo, mamă.

Graham se mișcă și îi atrase atenția. Desigur, se gîndi ea, o auzise dădăcindu-și fiul, motivul pentru care renunțase la el. Ar fi vrut să-și ceară scuze.

Ar fi vrut ca Graham să fie prietenul ei, din nou. Dar nu i-o putea cere. Stătu și se uită la meci, timp de cîteva minute, fără să știe ce se petrece pe teren. Oamenii din jurul ei aclamau și se bucurau.

În timpul celui de al cincilea serviciu, se uită

la afișajul electronic al stadionului. Ecranul uriaș, Panavision, arăta scene de pe stadion. Mascota stadionului, Phillie Phanatic, care semăna cu o pasăre uriașă, era în formă, furînd pălăriile spectatorilor, sărutînd copiii și dansînd. Graham nu se întoarse niciodată spre ea în tot acest timp, ceea ce însemna că nu-i mai păsa deloc de ea. Elaine începu să se mire de ce o fi venit la meci.

Ar fi putut să facă orice afacere cu Ed, la birou. Ar fi putut avea orice altă formă de distracție. Bilete la teatru, la concertul Rolling Stones, un meci de baschet, orice, în afară de meciul de baseball pe care el nu-l agrea deloc. Așa că de ce venise?

Ca s-o tortureze pe ea, desigur. Ca ea să-și dea seama ce a pierdut. Reușise s-o facă să înțeleagă asta foarte bine. Cu colțul ochiului, îi văzu pe Phanatic și pe cameramanul de la Panavision trecînd spre centrul stadionului.

Ea își spuse că era între serviciul al cincilea și al șaselea și ei căutau să dea imagini din public, în timp ce echipele schimbau locurile. Ochii păsării păreau atît de reali, încît i se păru că o urmăresc.

Nu, nu erau reali, ea ŝtia asta, dar i se părea că se uită la ea. Ŝi i se mai părea că pasărea vine direct spre ea.

Phanatic începu să vină spre rîndul ei. Crea-tura părea că strivește oamenii pe scaunele lor, că se așază pe ei, apoi îi șterge de praf. Toată lumea începuse să rîdă.

Observă că Ed și Graham s-au întors spre ea și s-au ridicat în picioare. Pe mijlocul sta-dionului, Panavision o arăta pe ea, pe ecranul enorm.

– O, Doamne, exclamă ea înspăimîntată, vă-zîndu-se pe ecran și fiind privită de 55.000 de oameni.

– Elaine! spuse Graham, Elaine! Se întoarse spre el, simțind că lumea s-a închis în jurul ei, făcînd-o prizonieră.

– O să mă iubești pentru asta, sau o să mă urăști, îi strigă el. Dar nu mai pot sta despărțit de tine nici o clipă. Te iubesc. Vrei să te măriti cu mine? Ea se uită surprinsă, de parcă nu l-ar fi auzit. Le văzu pe Cleo și pe Mary rîzînd din tot sufletul. Ed îi zîmbea și el. Și Anthony! Anthony rîdea din tot sufletul. Phanatic îl îmbrățișase cu brațul lui verde.

– Nu mai vreau să avem relația pe care am avut-o înainte, nu mai vreau jumătăți de măsură. Anthony este de acord și, pentru a ne mulțumi pe toți, vrei să te măriți cu mine?

– Hai, nu lăsa bărbatul să aștepte răspunsul tău, atîta timp, zise Cleo, spune-i ce gîndești.

– Hai, spune-i ceva, o implorară Jean și Mary. În cele din urmă și Elaine își dădu seama că totul fusese o înscenare.

– Hai, mamă, spune ceva, o rugă Anthony, hai, mamă. Totul va fi bine.

Ea își privi fiul.

– Anthony...

Băiatul îi repetă:

– Este totul în ordine, mamă.

Phanatic dădu din cap viguros, cu ochii strălucind de bucurie. Toate emoțiile o cuprinseseră. Și ea o spuse, într-un mod pe care îl știa numai ea: vărsă apa tonică peste capul lui Graham. Toată lumea rămase cu gura căscată. Chiar și Phanatic rămase uimit.

– Asta înseamnă da? o întrebă Graham, cu apa curgîndu-i pe față și pe jacheta din piele de căprioară. Elaine căzu în brațele lui.

– Da, da, da!

Se auzi un freamăt prin tot stadionul.

– Îmi pare rău, spuse ea, imediat. Oh, Graham, îmi pare rău.

– Nu-i nimic. El o sărută din nou. Sîntem împreună acum. E bine.

– Nu știu cum ai făcut asta și n-o să te iert niciodată, murmură ea, sărutîndu-l. Dar te iubesc.

Niște brațe puternice o smulseră din mîinile lui Graham și o gură imensă se strivi de a ei. Phanatic o sărutase. Mai fu sărutată de Cleo, de Jean, de Mary și chiar de Ed.

• Fiul ei își aștepta rîndul s-o poată săruta.

– Ai știut ceva despre toate astea? îl întrebă ea.

Băiatul îi zîmbi din toată inima.

– Da, mamă.

– Nu-mi vine să cred. Lacrimile îi inundară ochii. Și nu înțeleg și am o mulțime de întrebări de pus... dar îți mulțumesc.

Anthony o îmbrățișă din nou.

Graham o luă iarăși în brațe.

– Trebuie să-mi explici o mulțime de lucruri, îi spuse ea.

– Iar tu ai de plătit o altă factură pentru cură-

ătorie. Apoi el îi zîmbi. Te iubesc.

– Și eu te iubesc. O singură întrebare nu mai poate aștepta: Cum ai făcut asta?

– Anthony, fetele și Ed. Ed a aranjat apariția pe ecran. Mi-am imaginat că n-o să mă refuzi în fața întregului stadion. El zîmbi. Cu toate astea, nu mi-am imaginat c-o să verși apa pe mine.

– Cum altfel aș fi putut spune „da”? Îl trase și pe Anthony între ei. Te iubesc atît de mult.

– Îmbrățișare în grup, strigă Cleo.

Se adăugă și „Clubul văduvelor”. Chiar și Ed. Toți fură îmbrățișați, în cele din urmă, de brațele uriașe ale lui Phanatic. Elaine nu fusese nicio dată atît de fericită. Nu-i mai păsa că echipa ei pierduse.

Nunta se amîină pînă la Mondiale.

– Chiar a trebuit să așteptăm șapte jocuri, ca să ne putem căsători? o întrebă Graham, după ce îl plăti pe cel care le anunțase căsătoria.

– Ce-ar fi putut fi mai original decît atît? îl întrebă Elaine. Se lăsă în fotoliul de pluș, din camera de zi a apartamentului lor de la Bellevue. O pierdere... un câștig... și o altă pierdere

acasă... faze pe care le-am pierdut la a noua aruncare... strigătele lui Kurt Schilling, pentru a încuraja echipa, și... Danny Jackson, care a dus la câștigarea locului la Mondiale.

– Acolo era să fim aproape omorâți de patru nebune, care erau suporterele de la „Jay“, îi aminti el. Ai convins-o chiar și pe mama să meargă! Cred că-ți ia acum locul de la „Clubul văduvelor“.

– Sînt convinsă. Cele trei o vor aduce la același numitor. Elaine îi luă fața în mîini și i-o sărută. Acum, nu te mai plînge de nimic. Nu mă mai interesează decît noaptea nunții mele. Și Mondialele.

– Cred că ar fi mai bine să ne concentrăm asupra primului subiect. Graham se așează pe un fotoliu de lîngă ea și o ridică în brațele lui.

– Trebuie să admit că m-ai luat prin surprindere cu propunerea ta de căsătorie, murmură ea. Încă nu pot să cred că Anthony ți-a dat acel telefon.

– Este fiul tău. Al nostru. Graham îi deschise nasturii de la jacheta de mătase pe care o purta. Arătase foarte frumos la ceremonia care se desfășurase într-un cerc restrîns de prieteni, dar

O capcană perfectă

el o voia acum, așa cum îi plăcea lui cel mai mult: goală. Cred că acum au început să-mi placă copiii. Am putea avea mulți?

– Oh, absolut.

– Adevărat? o întrebă el, înțelegînd că în fața lor se deschidea o lume plină de bucurie, dar și de necunoscut. El își dorea cu disperare acest necunoscut, plin de dragoste și de rîsete. Crezi c-o să fie bine?

Ea îi zîmbi și începu să-i descheie nasturii cămășii.

– Cred că va fi minunat. Așteaptă și vei vedea. Și el o ascultă.

SFÎRȘIT